

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

EL COMUNISTA

ÒRGAN DEL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL

Abril 2019 – N° 62 (Nova Edició) Preu: 2 € / 2,50\$

EL QUE DISTINGEIX EL NOSTRE PARTIT: la línia que va de Marx a Lenin, a la fundació de la Internacional Comunista i del Partit Comunista d'Itàlia (Livorno, 1921); la lluita de l'Esquerra Comunista contra la degeneració de la Internacional, contra la teoria del "socialisme en un sol país" i la contrarrevolució estalinista; el rebuig dels Fronts Populars i dels Blocs de la Resistència; la dura obra de restauració de la doctrina i de l'òrgan revolucionaris, en contacte amb la classe obrera, fora del politiqueig personal i electoralesc.

EL CURS DEL CAPITALISME I CRISI

Presentem aquest article titulat *Curs de l'Imperialisme* per continuar, actualitzant les dades, el treball sempre realitzat per la nostra corrent a partir de la primera crisi econòmica del 1956-57, tenint com a epicentre els EUA. La nostra corrent mai ha deixat de sostenir des del primer període de postguerra que, passada l'embriaguesa de la reconstrucció post bèl·lica, les crisis econòmiques regularment tornarien a presentar-se, empenyent els monstres imperialistes a enfrontar-se de nou entre si, com predià la teoria marxista del curs històric general del capitalisme. La pedra angular d'aquesta teoria és la llei de la caiguda tendencial de la quota de guany. Aquesta diu que la quota de guany històricament disminueix fins i tot augmentant la massa absoluta. (continua a la pàgina següent)

SUMARI

CURS DEL CAPITALISME	pàg. 2
PER PRESTAR I INVERTIR, EL CAPITAL NECESSITA PLENA CONFIANÇA EN QUÈ ACONSEGUIRÀ EL NEGOCI, EL GUANY.....	pàg. 8
UNIÓ EUROPEA, BREXIT, USA.....	pàg. 13
LA CRISI (2008-2019) I ELS SEUS EFECTES ANTIJOBERS QUE ENCARA PERDUREN A ESPANYA.....	pàg. 14
LES CRISIS I L'ENFRONTAMENT POLÍTIC EMBOLCALLEN DE FUM I PARALITZEN ELS TREBALLADORS A VENEÇUELA	pàg. 17
EL MAOISME NO ÉS MÉS QUE L'EXPRESSIÓ DE LA REVOLUCIÓ BURGESA XINA I DE LA CONTRAREVOLUCIÓ PROLETÀRIA: EL RECENT CAS DE JASIC TECHNOLOGY DE SHENZHEN.....	pàg. 19
CONTRA L'INTERCLASSISME EN LA QÜESTIÓ "FEMENINA" (PART IV)	pàg. 27
INDÚSTRIA 4.0: MAJORS BENEFICIS PER AL PATRÓ I EMPITJORAMENT DE LES CONDICIONS DE VIDA PER ALS OBRERS.....	pàg. 30
MATA EL MONSTRE	pàg. 31

LA CRISI (2008-2019) I ELS SEUS EFECTES ANTIJOBERS QUE ENCARA PERDUREN A ESPANYA

Els treballadors actius el 2012 eren 23.490.000, amb 17 milions d'ocupats, quan el 2007 hi havia 20.750.000 d'ocupats. Al final de 2018 s'han reduït en 600.000 el nombre d'actius (22,86 milions per 23,49) i hi havia 19.560.000 d'ocupats (2,5 milions més que el 2012) pels 22.860.000 d'actius, amb 3,3 milions d'aturats a finals de març de 2019.

LES CRISIS I L'ENFRONTAMENT POLÍTIC EMBOLCALLEN DE FUM I PARALITZEN ELS TREBALLADORS A VENEZUELA, ARGÈLIA, SUDAN, ETC.

CONTRA L'INTERCLASSISME EN LA QÜESTIÓ "FEMENINA" (part IV)

*El moviment obrer ha de **rebutjar qualsevol actitud sexista** i abús dins dels centres de treball, (...), **tant d'homes com de dones**. I això, (...) només és possible encoratjar-ho en un ambient ferotgement antiburgès en què s'inculqui **l'ODI més profund cap a la propietat privada i les relacions de producció burgeses** (...)*

EL CURS DEL CAPITALISME I CRISI

Presentem aquest article titulat Curs de l'Imperialisme per continuar, actualitzant les dades, el treball sempre realitzat per la nostra corrent a partir de la primera crisi econòmica del 1956-57, tenint com a epicentre els EUA. La nostra corrent mai ha deixat de sostenir des del primer període de postguerra que, passada l'embriaguesa de la reconstrucció post bèl·lica, les crisis econòmiques regularment tornarien a presentar-se, empenyent els monstres imperialistes a enfrontar-se de nou entre si, com predi la teoria marxista del curs històric general del capitalisme. La pedra angular d'aquesta teoria és la llei de la caiguda tendencial de la quota de guany. Aquesta diu que la quota de guany històricament disminueix fins i tot augmentant la massa absoluta. Paral·lelament a aquesta caiguda disminueix amb el temps el ritme d'increment de l'economia capitalista en general, fins i tot si, com a massa, el potencial productiu econòmic no deixa d'augmentar. De fet, resulta també dels índexs de la producció industrial i del producte nacional, que, mentre en els seus inicis, la producció capitalista registra sempre ritmes d'increment molt elevats, aquests amb el pas del temps disminueixen tendencial i contínuament. L'estudi del nostre partit sobre la crisi de 1956-1957, que continuem aquí, confirma aquesta llei, que al mateix temps marca la condemna a mort del capitalisme, no en el sentit que aquest podrà o haurà d'extingir-se per si mateix, sinó en el sentit de què en el seu continu declivi, en el seu constant envelliment, en la seva imparabile podridura, està escrita per al proletariat la consigna de la necessitat d'enderrocar-lo i, al mateix temps, estan contingudes les condicions materials objectives de la possibilitat d'aquest abatiment revolucionari..

Críteris seguits en l'anàlisi de les dades.

Per posar en evidència la caiguda tendencial del ritme d'augment de la producció capitalista, necessitem:

"Com es va dir en la reunió de Ravenna, es tracta de passar per alt les petites vicissituds dels períodes curts i traçar sobre el diagrama gràfic dels índexs una "corba envolvent" que toqui superiorment tots els vèrtexs superiors del diagrama de base. En altres termes, i si en lloc del diagrama ens referim al gran tauler del prospecte inicial de la primera taula, en comptes de considerar per a cada país la columna de l'esquerra, amb els índexs de producció industrial donats any per any, considerem l'única columna intermèdia, que mostra els índexs que formen el "vèrtex" màxim, és a dir, que són més grans que els precedents immediats i els posteriors immediats.

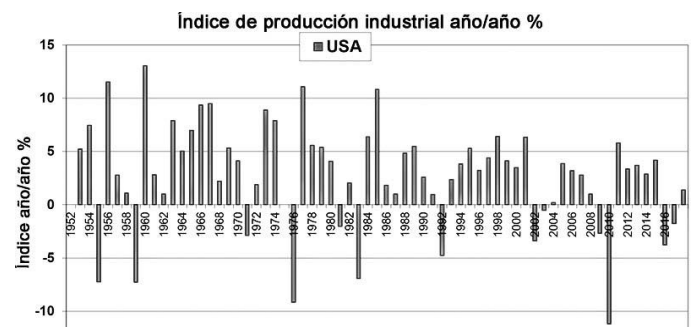
D'aquesta manera, es descuiden les depressions, o si es vol, les depressions de la corba, que es troben entre dos vèrtexs de màxim, i no s'extreuen conclusions particulars de la "baixesa", o si es vol des de la baixa quota, del "mínim" o dels mínims que es troben entre els dos màxims directament connectats per la nostra corba envolvent superior." (El curs del capitalisme mundial en l'experiència històrica i en la doctrina de Marx. 11-25 de setembre de 1957. N.º 17 El Programa Comunista)

Examinem per tant els índexs de producció industrial que ens ha proporcionat la mateixa burgesia i per als mateixos països de l'informe de 1956-1957, als quals hem d'afegir també necessàriament la Xina que, com veurem és ja, des de fa més de 10 anys, la primera potència econòmica industrial d'aquest turbulent planeta. No aportem totes les dades dels informes precedents a 1956, sinó només les dades a partir del 2000 fent referència a aquells més destacats del període

anterior per vincular les consideracions sobre l'estat de les diferents economies examinades.

Producció industrial nord-americana

Examinem en detall la producció industrial a partir del 2000, quan va començar la major crisi de postguerra i que continua encara. Al 2000 hi va haver un any màxim de producció industrial i nosaltres volem verificar que també en l'últim cicle curt s'ha verificat la tendència a la caiguda de la quota mitjana de creixement de l'acumulació capitalista en termes reals i no financers. En el cicle anterior de 1990-2000, la potència EUA va aconseguir revertir, encara que lleugerament, el cicle de la caiguda tendencial en la quota mitjana de guany amb un increment mitjà del 3,35%. Vam dir en el nostre informe anterior el 2001 que aquest creixement del 3,35% més alt que l'anterior podria haver estat un esforç de "contra natura" ajudat per la Guerra del Golf a l'Iraq el 1991 i que amb seguretat no seria possible repetir-lo en la pròxima dècada llevat que, amb l'excusa de la guerra contra el terrorisme, no puguin imposar als competidors noves condicions polític-econòmic-financeres que els permetin seguir apropiant-se d'una gran part de la plusvàlua del món per mantenir alt el nivell de consum dels americans.

EE.UU: Ciclo 2000-2017			
Índice 1985=100			
Año	Índice	Incremento en %	
2000	161.98	+6.34	año de máximo
2001	156.47	-3.4	
2002	144.66	-0.52	
2003	155.98	+0.21	
2004	161.98	+3.85	
2005	167.16	+3.2	
2006	171.8	+2.78	
2007	173.51	+1	año de máximo
2008	168.83	-2.7	
2009	149.95	-11.8	
2010	157.96	+5.34	
2011	164.48	+4.13	
2012	170.05	+3.4	
2013	174.96	+2.9	
2014	192.7	+4.4	año de máximo
2015	175.4	-4.0	
2016	172.3	-1.76	
2017	174.7	+1.4	

A continuació, es mostren el gràfic i la taula numèrica que ressalten la variació dels índexs anuals de l'augment en la producció industrial dels EUA

Aquest tipus de gràfic mostra la tendència històrica de la reducció de la taxa mitjana de creixement de la producció industrial.

La línia descendent d'esquerra a dreta és la línia mitjana de les quotes de creixement de la producció industrial i permet que la interpretació del gràfic sigui més clara.

El cicle entre els dos màxims de 2000 i 2007 va tenir un increment mitjà anual de la producció industrial del 0,987%, molt inferior al 3,35% del cicle anterior de 1990-2000, i el cicle entre els dos màxims de 2007 i 2014 va tenir un increment mitjà anual del 0,7%, també aquest inferior a les dades precedents, per la qual cosa es confirma el que s'ha dit anteriorment. Per tant, la llei sobre la caiguda tendencial ha estat àmpliament respectada.

Si prenem en consideració els cicles històrics llargs, que havien aparegut en els treballs anteriors, i construïm la corba envoltent que passa pels punts màxims, veiem que la disminució de l'augment en la producció industrial confirma la llei de la caiguda tendencial de la quota mitjana de guany.

Per als Estats Units les taxes són:

1859-1872	7.1%	ciclo inicial 23 años
1872-1913	6.1%	Segundo ciclo 41 años
1913-1974	4.0%	Ciclo entre las dos guerras y antes de la crisis simultánea de la posguerra. Derrota USA en Vietnam 61 años
1974-2014	2.19%	Ciclo de 40 años

Les dades sobre els cicles llargs demostren de manera incontrovertible la tendència històrica a la caiguda tendencial de la quota de l'increment de la producció industrial i, en conseqüència, de l'acumulació del capital i de la quota mitjana de guany.

Japó:

En relació al Japó, per a l'any 2000 l'augment va ser del 5,6%, portant l'índex de producció industrial amb base 1985 = 100 al valor de 127, any de màxim relatiu. El següent màxim és en 2007 amb un valor, màxim històric, del 138, després del qual **hi ha una caiguda del 2,27% el 2008 i del 21,2% el**

Japón: Ciclo 2000-2017 Índice 1985 = 100			
Año	Índice	Incremento en %	Año de máximo
2000	127	+5.61	Año de máximo
2001	119	-6.3	
2002	118	-1.18	
2003	121	+3.03	
2004	128	+5.34	
2005	129	+1.2	
2006	135	+4.3	
2007	138	+2.78	Año de máximo
2008	134	-2.27	
2009	105	-21.2	
2010	122	+16.5	
2011	119	-2.53	
2012	119	0	
2013	118	-0.82	
2014	120	+1.75	
2015	118.5	-1.2	
2016	118.1	-0.32	
2017	123	+4.22	

2009, seguit d'un augment del 16,5% el 2010 i de nou una caiguda del 2,53% el 2011 arribant a un índex de 119, després a 118,1 el 2016 i un augment del 4,22% en 2017 amb l'índex a 123. Índex que encara és significativament més baix que el de 2007. Aquestes xifres són un cop definitiu per a les esperances de l'ex-Imperi del Sol Naixent de recuperar el segon lloc en el rànquing mundial obtingut a força de tremends esforços en aquesta segona postguerra mundial. Si fem un càlcul referit a 1951 (any del qual tenim el primer índex de producció industrial de postguerra) fins a la data de 2017, veiem que el

creixement mitjà ha estat d'un 4% anual sostingut.

Si ens fixem en les mateixes dades per als EUA, veiem que aquest índex és del 2,67%, poc més de la meitat que els japonesos. Això s'explica fàcilment pel fet que els EUA va sortir de la guerra amb la màquina de producció intacta i marxant a ple ritme, mentre que la japonesa sortia greument condicionada per les enormes destruccions bèl·liques portant el capital constant C a un valor molt baix, creant així les millors condicions per a un augment en la quota de guany (la fórmula és $g' = p / (C + v)$) on g' és la taxa de guany, p és la plusvàlua, C el capital constant avançat pel capitalista i v la suma dels salaris per als treballadors. Disminuint el capital constant C que es troba en el denominador augmenta la taxa de guany fins i tot si, en general, en aquest cas el guany absolut disminueix.

També és en aquest poderós esforç de reequipament industrial realitzat pel Japó des del període de postguerra fins avui dia on resideixen, en gran part, les causes de la crisi actual. Començant de nou des de zero, els japonesos es van trobar a principis dels anys 90 amb l'aparell industrial més modern i productiu del món eructant mercaderies com un volcà. Semblava que aquesta màquina mai s'embossaria. S'han vessat rius de tinta sobre l'anomenat "model de producció japonès". Els professors d'economia no feien res més que oferir als estudiants teories de qualitat total i del "just in time". Just quan els altres països estaven a punt d'adoptar aquest model, la joguina es va encallar i el mite es va ensorrar estrepitosament. Per què? Perquè havien canviat les condicions materials i l'equilibri de poder que l'havien permès. La nostra doctrina sempre ha negat la possibilitat de diferents models de capitalisme. El sistema de producció i les relacions de producció són úniques a tot el món. Si volem veure alguna cosa característica del Japó, podem veure-ho en una certa quantitat de proteccionisme emmascarat emprès després del període de postguerra i "benèvolament" tolerat pels Estats Units fins a la Guerra del Golf. I fins i tot el proteccionisme no és cap novetat i ha estat sempre una característica del capitalisme àmpliament demostrada per la doctrina marxista. "Tenim en fi el **sistema proteccionista**, mitjançant el qual una indústria la formació de la qual ensopega amb dificultats, és afavorida per l'Estat de diverses maneres, gravant amb forts drets duaners els productes anàlegs fabricats a l'estranger i importats al país, amb l'objectiu d'eleva el seu preu a l'interior permetent als fabricants nacionals més alt benefici, pagant primes d'exportació per als productes d'aquelles indústries enviats a l'estranger, de vegades impeding sense més ni més la importació dels productes d'altres països, etc. Aquest "ha estat un pretext per fabricar fabricants, per expropiar treballadors independents, per capitalitzar els mitjans nacionals de producció i subsistència, per abreujar amb la força el pas del mode de producció antic al modern". (Cap XXIV. 6) ". (Elementos de la economia marxista, pp. 151-152)

Com podem veure, la pràctica del proteccionisme sorgeix amb les primeres passes del capitalisme. El que ha estat un dels elements del renaixement japonès ara s'està convertint dialècticament en un dels elements de dificultat. De fet, mitjançant pràctiques comercials, com les de les importacions i exportacions que passaven exclusivament a través dels pocs conglomerats grans (anomenats *chaebol* a Corea), els productes estrangers, a través d'aquest control monopolístic, es venien de fet a preus molt més alts que els del mercat mundial. A la dècada de 1980, el Japó era el país que

proporcionalment tenia el menor nombre d'ordinadors personals entre els països industrialitzats i, per tant, la política econòmica japonesa va ser la d'oposar-se a la indústria de les computadores als Estats Units desenvolupant els superordinadors. Perduda la batalla, i també arran de pressions nord-americanes, els japonesos el 93-95 van haver de sotmetre's a aclaparadors acords per a la importació forçada de microxips nord-americans i la indústria de la computació japonesa va començar a perdre la batalla en el mercat mundial, i les seves fàbriques van entrar en crisi. "Errors d'estratègia i política econòmica" han sentenciat els experts en economia de tot el món que, fins fa poc temps, abans de la inversió del cicle econòmic, babejaven amb el model japonès. Simplement sobreproducció respecte a les exigències del mercat, responem nosaltres repetint la tornada fins a la societat.

Gran Bretanya:

Per al Regne Unit, a partir de l'examen de les dades, veiem que, tot i que tendeix a seguir als EUA, el seu rendiment a nivell industrial és el pitjor d'entre tots els altres països.

Gran Bretanya: ciclo 2000_2017 Índice 1985 = 100			
Año	índice	incremento en %	Año de máximo
2000	122.2	+1.45	
2001	120.5	-1.43	
2002	117.6	-2.42	
2003	117.3	-0.21	
2004	118.7	+1.17	
2005	116.4	-1.95	
2006	116.5	+0.1	
2007	117	+0.39	
2008	113.5	-2.98	
2009	102	-10.15	
2010	105.8	+3.78	
2011	104.5	1.22	
2012	102.1	-2.32	
2013	101.6	-0.52	
2014	103.2	+1.56	
2015	104.3	+1.11	
2016	105.2	+0.82	
2017	107	+1.72	

Establert l'índex 100 el 1985, a partir d'aquesta data la Gran Bretanya ha tingut un màxim el 1988 de 109,6 i, posteriorment, un valor màxim de l'índex el 2000, amb un valor de **122** per baixar el 2013 al valor de 101,6 i arribar al valor índex de 107 el 2017, encara fins i tot menor que el màxim del 2000. El vell lleó britànic, tot i ser un bon usurer intenta treballar-se un paper mundial a nivell financer, en el camp industrial arrenca amb un valor notable, i per tant, també la possibilitat de revertir la trajectòria descendent és ja vana. Només llançant-se a una lluita imperial pel repartiment del control dels mercats financers, encara que en el paper de vassall

del poderós imperialisme nord-americà, o d'una hipòtesi molt remota, com a aliat d'alguna coalició europea, pot esperar estendre més la seva agonía. De fet, ara és ja àmpliament conegut que la Gran Bretanya fins i tot va vendre les seves joies industrials com tota la indústria automotriu, inclosa la Rolls-Royce, per obtenir capital per utilitzar en el sector financer.

El seu creixement industrial des de 1951 va ser el més baix de tots. En termes absoluts, l'augment va ser de 96,5% en 60 anys, típic d'un capitalisme imperialista en putrefacció, com diu Lenin. El seu increment anual mitjà des de 1951 fins avui va ser del 1,1% i en comparació amb 1973 (data d'inici de l'últim cicle llarg) de només el 0,3%. La Gran Bretanya té ja un paper secundari a nivell industrial i ha estat superada, en

aquest període de postguerra, per països com la Xina, Índia, Brasil, Corea del Sud, Turquia i Mèxic. Establert una classificació sobre la base de la facturació industrial estaria darrere del 10è lloc.

Alemanya:

Des del punt de màxim de 1991, Alemanya va tenir una caiguda de -1,99% el 1992 i de -7,43% al 93, després de la qual va tenir una llarga pujada fins a 2001. Una breu caiguda el 2002 del -0,99% i després una lleugera creixuda fins a arribar al nivell 166,3 el 2008.

Alemania: ciclo 2000-2017 Índice 1985 = 100			
Año	índice	Incremento en %	Año de máximo
2000	137.7	+6.72	
2001	138	+0.2	
2002	136.6	-0.99	
2003	137.2	+0.4	
2004	141.3	+3.01	
2005	146.1	+3.41	
2006	155.2	+6.19	
2007	165.8	+6.88	
2008	166.3	+0.27	
2009	136.4	-17.98	
2010	153.4	+12.48	
2011	167	+8.86	
2012	165.7	-0.64	
2013	166.3	+0.36	
2014	169.7	+2.03	
2015	188	+10.8	
2016	190.4	+1.27	
2017	196	+2.94	

Nova caiguda forta el 2009 amb un -17,98% i recuperació el 2010 i 2011 aconseguint el nivell 167 (superant als EUA que el 2011 va tenir un índex de 164,48) lleugerament superior a 166,3 el 2008. A diferència del Japó, que des de 1991 no s'ha recuperat (excepte el 2007 que va arribar a l'índex 138 i ara està a 119), Alemanya ha continuat creixent a bon ritme. Analitzarem també les taxes de creixement mitjà entre els punts màxims dels períodes breus per a Alemanya. En el cicle 1991-2001, 10 anys,

Alemanya ha crescut amb un ritme mitjà del 0,75%. Si ignorem el màxim de 166,3 i considerem el màxim de 167 el 2011, el creixement va ser d'1,92% per any. Del 2011 al 2017 el creixement va ser del 2,7% anual. En el cicle breu no sempre el cicle successiu té un ritme d'augment inferior que l'anterior i això no invalida la llei de la caiguda tendencial de l'acumulació capitalista.

Les lleis econòmiques d'un mode de producció determinat han de verificar-se a l'escala històrica i, per tant, hem de considerar períodes més llargs com es mostra a la taula següent:

Años	Incremento medio anual
1859-1872	4,6%
1872-1913	4,2%
1913-1974	2,7%
1973-2017	1,82%

En els cicles llargs d'Alemanya, on apareix clarament la tendència decreixent de la taxa mitjana d'augment de la producció, és on es verifica a escala històrica i és una clara confirmació de la teoria marxista.

Com hem d'explicar la notable diferència del cicle 1991 - 2017 entre Alemanya i Japó, atès que ambdós països van ser derrotats per la Segona Guerra Mundial i els dos van patir una destrucció considerable d'estructures civils i industrials sota el bombardeig nord-americà al final de la guerra?

Hem de tenir en compte la constitució primer de la CECA (Comunitat Europea de Carbó i Acer), seguida per la CE (Comunitat Europea) que, amb les successives ampliacions ha arribat als 27 països actuals amb l'eliminació de les barreres duaneres, permetent, amb la introducció de l'euro, la formació d'un mercat únic per a la lliure circulació de béns i capitals. El mercat comú europeu és la regió de lliure comerç més gran del món. Algunes xifres per fer-nos una idea de la grandària i el pes de l'economia mundial d'aquesta àrea en 2017:

Població		503 milions d'habitants
PIB		15 bilions 480 mil milions de dòlars
Composició del PIB	agricultura	1,8%
	indústria	24,9%
	serveis	73,3%
Força de Treball		228,3 milions
Inversions brutes		18,5% del PIB
Exportació		5,96 bilions de dòlars
Importació		6,295 bilions de dòlars
Aeroports		1.933
Trens		228.710 Km.
Carreteres		5.814.080 Km.

Alemanya en comparació amb el Japó és com si tingués un mercat intern igual a Europa i això és 4 vegades més que el Japó (Europa 500 milions d'habitants, Japó 120 milions d'habitants. La Comunitat Europea el 2017 ha exportat 5 bilions 960.000 milions de dòlars i ha importat 6 bilions 295.000 milions de dòlars). El 60% de les exportacions alemanyes són a Europa. Les exportacions alemanyes totals el 2017 van ser d'1 bilió 401.000 milions de dòlars contra els 683.000 milions del Japó. L'avantatge d'Alemanya sobre el Japó és, per tant, l'enorme mercat "intern" europeu, mentre que el Japó està en estret contacte amb competidors ferotges com la Xina, Índia, Corea del Sud que tenen un mercat immens que està estrictament controlat pels seus respectius governs.

Prospectiva de cicles llargs i curts

Referim la taula resumida dels ritmes d'increment mitjans històrics de la producció industrial dels diversos cicles llargs i els dos últims breus fent referència als altres treballs de partit per a la sèrie completa.

Nota: Gran Bretanya a partir de l'índex 122,2 ha tingut sempre un índex inferior i el 2017 l'índex va ser de 107 amb una caiguda del -12,3% en 17 anys. Itàlia, d'un índex de 133,4 el 2000 ha caigut a 109,85 el 2017 amb un descens mitjà del -1,13% anual i una caiguda total de -17,6% en 17 anys. Itàlia és el país que més ha baixat des del 2000 entre els diferents països industrialitzats.

Cuadro de los ritmos de incremento Ciclos largos						
Años	G.Bretaña	Francia	Alema.	USA	Japón	Italia
I ciclo 1859-1872	3.6	4.2	4.6	7.1		
II ciclo 1872-1913	2	2.7	4.2	6.1		
III ciclo 1913-1974	2.3	2.3	2.7	4	7.4	
IV ciclo 1974-2011	1.1	1.2	1.69	2.87	2.2	1.75
Ciclos breves						
ciclo 1951-1975	2.6	5,6	6.7	4.1	11.3	7.1
ciclo 1974-1991	1.09	1.09	1.76	2.6	3.4	2
ciclo 1991-2000	0.96	1.39	1.09	3.35	-0.87	1.15
ciclo 2000-2017	-0.8	-0.5	2.08	0.86	-0.18	-1,13

Aquesta prospectiva sobre els cicles llargs i breus demostra clarament que és característica del Capitalisme la caiguda tendencial del seu ritme de creixement i, en conseqüència, també la caiguda tendencial en la quota mitjana de guany.

L'anàlisi del comportament dels cicles econòmics exposats a la taula anterior sempre ha estat un tema de gran importància per l'Esquerra.

A "L'Expansió històrica del volum de producció industrial", el paràgraf 8 titulat "El centre de fortaleza del Capital" es diu:

"Mentre que entre el nostre primer i tercer cicle els països d'Europa baixen per sota de la meitat (Anglaterra 42 per cent, França 24, Alemanya 25), els Estats Units respecten la llei de disminució incremental, però en un grau molt més moderat; cauen només el 55 per cent.

La regla general de la desaceleració està provada, però el fet històric que indiquen les últimes xifres és evident: la fallida del domini europeu al món, el pas de la primàcia industrial capitalista de l'est a l'oest de l'Atlàntic. I la pregunta essencial dels propers anys és si aquest moviment pot ser invertit, i si tindrà aquest efecte el desenvolupament social rus i l'agitació de les potències d'Orient.

Un fet significatiu és el diferent efecte de les grans guerres mundials en el curs econòmic dels diferents països. Bàsicament, pot bé dir-se que les guerres són un recurs amb el qual els Estats capitalistes lluiten contra la inexorable llei de la disminució del ritme de desenvolupament. Anglaterra, tot i la victòria en dues grans guerres, ha hagut clarament de sotmetre's i mostra la senilitat irreparable de la seva estructura. Les més joves França i Alemanya, víctimes de guerres altament destructives són velles abans d'hora i, malgrat els signes de recuperació donats en la postguerra, és només per un segon que es pot preveure un retorn de vitalitat en l'estructura productiva i en la lluita pels mercats. Fent dues guerres contra els seus rivals europeus, Alemanya ha seguit l'únic camí determinat per la tendència a escapar del llaç de la soga; el seu índex del tercer cicle, tan tràgic per a ell, és el millor d'Europa i, sens dubte, seguirà sent el preferit dels propers anys.

L'avantatge dels Estats Units té en primer lloc la seva base en la poca vulnerabilitat del llunyà territori en els incendis bèl·lics, i l'evidència dels míssils soviètics és dubtosa i molt llunyana. A més, va intervenir en les dues guerres després que ja havien destruït Europa, i això explica el fenomen de la

producció accelerada després de la intervenció en conflictes, que hem il·lustrat a dalt i en altres ocasions".

"La Rússia imperial va aplicar en la segona guerra la mateixa tàctica i, tot i les dures proves, ha obtingut un resultat similar. Heus aquí un altre element de la perspectiva del futur, per incloure en el compte. De moment, i abans de passar a una menció del curs dels índexs russos, que hem de limitar al nostre tercer cicle, 1913-1956, ens aturarem per refutar una doctrina construïda per Kuscinsky. Aquest autor, no podent negar el fet general de l'alentiment del ritme, va voler atribuir-ho al període imperialista, establint la diferència entre els anys del capitalisme anomenat premonopolista i els anys següents. Ell situa el canvi al voltant del 1900, i les xifres demostren fàcilment la seva suposició.

La seva conclusió vol ser que a Rússia, on (qui sap per què) hi hauria una indústria de tipus no imperialista, es va reaccionar a aquesta llei de la forma capitalista i es va evitar el replegament del ritme productiu, distanciant-se del món burgès. Però la conclusió és falsa. Fins que les guerres mundials no esclatin, la fase de la conquesta dels mercats, de les colònies, la dels trusts i els monopolis descrits per Lenin de manera insuperable, aconsegueix l'objectiu de frenar l'alentiment de la virulència del capitalisme. Ho hem demostrat amb el fet que els cicles posteriors a l'obertura de la fase imperialista augmenten (durant alguns anys) el ritme". (El curs de l'imperialisme, 1956-1957, Il Programa Comunista nº17, 1957)

Per comprendre millor les dades per part d'aquells que no estiguin familiaritzats amb els números, referim una sèrie de gràfics, basats en els números que han estat exposats a dalt.

Producció industrial dels principals països de l'OCDE

Observant el gràfic podem fer les següents consideracions:

El ritme de creixement ve donat per la pendent de la corba. Les dades disponibles comencen a partir de 1951 i fan referència a aquells països que fins als anys 80 eren considerats els més forts econòmicament.

S'ha pres l'índex de referència 1985 = 100 només per a una millor lectura del gràfic. Examinem Anglaterra i Japó, que estan a l'inici en els dos extrems del gràfic. El que es nota immediatament és que la pendent mitjana de la corba anglesa és la més baixa i, en conseqüència, el creixement més baix, mentre que per a Japó la pendent de la corba és més gran i, per tant, el creixement més gran. Els països que van perdre la guerra, Japó, Alemanya i Itàlia són aquells que fins a 1985 tenen un major creixement i això depèn només del fet que van

patir una destrucció del capital constant i això va permetre al capital internacional invertir en millors condicions.

La primera crisi generalitzada després de la segona postguerra va ser el 1974, i coincideix amb la derrota dels Estats Units al Vietnam, on els nord-americans han perdut la possibilitat de condicionar el desenvolupament econòmic d'Àsia i de la Xina en particular.

Una segona crisi comença el 1979-80 i per als països europeus i nord-americans la superació del màxim anterior succeeix després de 5-6 anys, el 1985, excepte al Japó, on continua el creixement. A partir d'aquest moment, el Japó és considerat la locomotora del món i, segons la premsa de llavors va ser considerat el model a imitar i copiar, i Alemanya es defineix com la locomotora d'Europa. Van passar cinc anys i el 1990 una nova caiguda en la producció que va començar a Anglaterra i Itàlia el 1989, seguida pels Estats Units el 1990 i 1991, va involucrar al Japó, Alemanya i França.

A partir del 1992, el Japó i Alemanya van entrar en la seva primera gran crisi després de la fase de reconstrucció de la postguerra i l'índex del seu creixement de la producció industrial va caure a -5,79% per al Japó el 1992. I -4,6 % el 1993 i per a Alemanya -1,99% el 1992 i -7,43% el 1993.

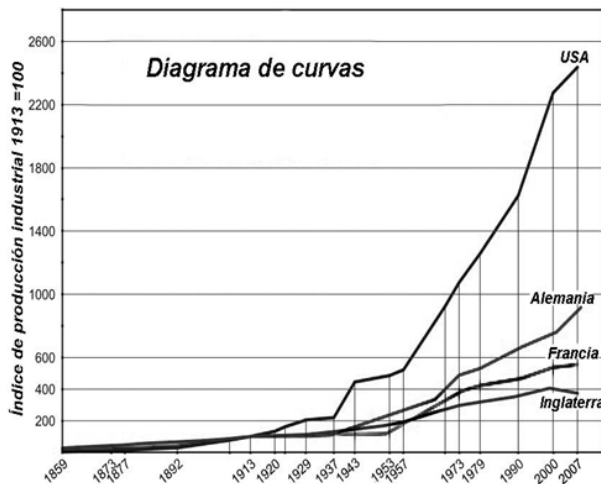
Per tant, a partir dels inicis dels anys 90, la segona i tercera potència econòmica del món han patit una forta crisi de la qual només Alemanya ha aconseguit recuperar-se gràcies al mercat comú europeu, mentre que el Japó, com es pot veure bé al gràfic, està situat per sota de 1991, quan l'índex estava en 138, amb un índex de 127.

Aquesta crisi va començar després de la primera guerra del Golf contra l'Iraq (que va començar al gener de 1991 quan Estats Units estava en plena crisi) en la que Estats Units va obligar als "aliats" a intervenir al seu costat i pagar les despeses de la guerra. Amb aquesta guerra, els EUA van superar la crisi econòmica de 1991 descarregant-la sobretot als japonesos i invertint el cicle de la caiguda tendencial del ritme d'increment passant del 2,6% en el cicle de 1974-1991 al 3,35% en el cicle de 1991-2000. Aquesta inversió de tendència, que en els nostres textos es considera contra natura i que prepara caigudes més ruïnoses, va ser possible per part dels Estats Units amb la ruïna de l'URSS i Japó a través de guerres lluitades directament o mitjançant tercers. La derrota de l'URSS a l'Afganistan va tenir lloc gràcies a l'enorme suport dels Estats Units als opositors del règim afganès en armes (els mortífers míssils Sting són els que van destruir l'aviació russa i especialment els helicòpters) i al suport logístic. Vegeu a aquest propòsit el llibre titulat "Una guerra impia" escrit per John K. Cooley, periodista i escriptor acreditat davant la CIA i el Pentàgon. La substància d'aquest llibre és que, per oposar-se a la invasió soviètica de l'Afganistan, el 1979, els Estats Units van estrènyer en funció anticomunista (nosaltres diem que contra el competidor capitalista rus) una sorprenent aliança amb els extremistes islàmics. Cooley explica el que hi havia darrere d'aquesta aliança i la forma en què la CIA va planificar la guerra santa a l'Afganistan. També explica com, amb l'ajuda de l'Aràbia Saudita, la intel·ligència militar pakistanesa i fins i tot amb la participació de la Xina, van ser armats, entrenats i finançats cents cinquanta mil mercenaris islàmics de totes les parts del món. A més, amb una impressionant quantitat de proves, l'escriptor rastreja les conseqüències disruptives d'aquesta operació: el triomf dels talibans, la propagació mundial del terrorisme islàmic, la desestabilització d'Algèria i Txetxènia, els atemptats contra les torres bessones, etc.

I en tot això, "curiosament" destaca el paper d'Osama bin Laden, que ja estava protegit per la CIA i després es va convertir en l'"enemic públic número u" i que va morir en circumstàncies misterioses en 2011.

La guerra a l'Iraq el 1991 va ser pagada íntegrament pels "aliats" i fins i tot els més revoltosos com Alemanya i el Japó van haver de pagar milers de milions de dòlars en contra de la seva voluntat, encara que no van participar amb l'excusa que ells també havien estat beneficiats. Aquesta primera guerra del Golf, seguida per la segona i les guerres a l'Afganistan, Líbia i ara Síria, encara que siguin a través dels "rebels", demostren que aquestes guerres encaixen en les mesures implementades pel capital internacional, el garant en aquest moment són els Estats Units, per reaccionar contra la inexorable llei de la caiguda tendencial de la quota de guany, soscavaran inevitablement les condicions de vida de la classe obrera, augmentaran les rivalitats entre els estats els quals es veuran obligats a passar de la guerra econòmica a la guerra sense quarter per resoldre disputes econòmiques.

A continuació, posem un gràfic amb les corbes d'"envolvent", esmentades al principi, que només es tracen utilitzant els punts màxims i que donen una idea més clara de la tendència històrica del capitalisme de la Gran Bretanya, França, Alemanya, EUA. Aquestes corbes mostren clarament que els capitalismes més vells creixen menys que els joves.

Publicarem la segona part d'aquest article, publicat al número 2 de la nostra revista "Per il comunismo", al següent número d'"El Comunista"

LLEGEIX DÓNA SUPORT I DIFON LA PREMSA COMUNISTA

- Curs del capitalisme i crisi
- Contra l'interclassisme en la "qüestió femenina" (I)
- Indústria 4.0: majors guanys pels patrons i empitjorament de les condicions de vida pels obrers
- Progrés tècnic i conservació capitalista
- Mata al monstre
- La caiguda del pont de Gènova és un senyal de la crisi del capitalisme italià
- Programa del partit comunista internacional

Proletari de tutti i paesi, unitevi!

PER IL COMUNISMO

ORGANO DEL PARTITO COMUNISTA INTERNAZIONALE
Dicembre 2018 - n° 2 Prezzo: 2 € / 2.505

Distingue il nostro partito: la linea da Marx a Lenin, alla fondazione dell'Internazionale Comunista e del Partito Comunista d'Italia; alla lotta della sinistra comunista contro la degenerazione dell'internazionalismo, contro la teoria del socialismo in un paese solo e la contorvoluzione stalinista; al rifiuto dei fronti popolari e dei blocchi partigiani e nazionali; la dura opera del restauro della dottrina e dell'organo rivoluzionario, a contatto con la classe operaia, fuori del politicantismo personale ed elettorale.

CORSO DEL CAPITALISMO E CRISI

Presentiamo questo articolo del titolo Corso dell'Imperialismo per continuare, aggiornando i dati, il lavoro sempre svolto dalla nostra corrente a partire dalla prima crisi economica del 1956-57, avendo come epicentro gli USA. La nostra corrente non ha mai cessato di sostenere fin dal primo dopoguerra che, passata la storia delle ricostruzioni post belliche, le crisi economiche si sarebbero regolarmente ripresentate, spargendo i moti imperialistici a scottarsi nuovamente fra loro, come previsto dalla teoria marxista del corso storico generale del capitalismo. Capofila di questa teoria è la legge della caduta tendenziale del saggio di profitto. Essa dice che il saggio di profitto storicamente decresce, pur aumentando il profitto in massa assoluta. In parallelo con tale caduta, decresce nel tempo il ritmo di incremento dell'economia capitalistica in generale anche se, come massa, il potenziale produttivo economico non cessa di salire. Risulta infatti anche dagli indici della produzione industriale e del prodotto nazionale, che mentre, ai suoi inizi, la produzione capitalistica registra sempre ritmi di incremento molto elevati, questi col passare del tempo calano tendenzialmente e di continuo, lo zolfo del nostro partito sulla crisi del 1956-57, che qui continuiamo, conferma appunto questa legge, che segna nello stesso tempo la condanna a morte del capitalismo, non nel senso che questo potrà o dovrà estinguersi da sé, ma nel senso che nel suo continuo declino, nel suo costante invecchiamento, nella sua inintermittente parossistica, e scritta per il proletariato la cronologia della necessità di abbatterlo, e, nello stesso tempo, sono racchiuse le condizioni materiali oggettive della possibilità di questo rivoluzionario abbattimento. (pag. 2)

SOMMARIO	CONTRO L'INTERCLASSISMO NELLA "QUESTIONE FEMMINILE"
CORSO DEL CAPITALISMO E CRISI..... pag. 2	"Adulazione della famiglia Proletaria" i più avanzati fra i radicali si scandalizzano di così spionistica intenzione del comunista (...) Nel suo pieno sviluppo la famiglia odierna esiste soltanto per la borghesia, ma essa trova il suo complemento nella forzata mancanza di famiglia dei proletari e nella produzione pubblica (...)
CONTRO L'INTERCLASSISMO NELLA "QUESTIONE FEMMINILE" (I)..... pag. 14	Le dichiarazioni borghesi sulla famiglia e sull'educazione, sugli intimi rapporti fra i genitori e i figli diventano tanto più risuonanti, quanto più, in conseguenza della grande industria, viene spazzato per i proletari ogni legame di famiglia e i fanciulli vengono trasformati in semplici articoli di commercio e strumenti di lavoro" (Manifesto del Partito Comunista, 1848)
INDUSTRIA 4.0: MAGGIORI PROFITTI PER I PADRONI E PEGGIORAMENTO DELLE CONDIZIONI DI VITA PER GLI OPERAI..... pag. 22	
PROGRESSO TECNICO E CONSERVAZIONE CAPITALISTICA..... pag. 23	
UCCIDI IL MOSTRO..... pag. 26	
IL CROLLO DEL PONTE DI GENOVA È UN SEGNO DELLA CRISI DEL CAPITALISMO ITALIANO..... pag. 27	IL CROLLO DEL PONTE DI GENOVA..... "Col fine del capitalismo, questo criterio della tecnica costruttiva che si presenta oggi nelle scuole e nei cantieri come eterna verità, finirà senza uscire il crollo che dice: far sopportare i massimi pesi e i massimi sforzi alle strutture del minimo peso e soprattutto del minimo costo possibile." (Politica e Costruzione, 1952)
PROGRAMMA DEL PARTITO COMUNISTA INTERNAZIONALE..... pag. 28	

¡¡PER A PRESTAR I INVERTIR, EL CAPITAL NECESSITA PLENA CONFIANÇA EN QUÈ ACONSEGUIRÀ EL NEGOCI, EL GUANY!!

Qui pot garantir, en aquest procés de descomposició i enfrontaments planetaris (guerra comercial USA-Xina, Gran Bretanya-UE, Rússia-Ucraïna, Turquia-USA, gas i petroli iranià o rus contra el d'Estats Units pel mercat europeu i asiàtic, Airbus contra Boeing, Volkswagen-BMW-Mercedes contra Ford-G. Motors), que les inversions en els grans projectes nacionals i internacionals aconseguiran acabar-se amb la projectada taxa de GUANY, fi o culminació de tot NEGOCI en el sistema capitalista?

Aquesta inseguretat, aquesta absència de CONFIANÇA o garanties de negoci per a les grans inversions en els grans projectes en els diversos sectors de l'economia internacional és el que alenteix i tendeix a paralitzar l'execució dels projectes i amb ells la MARXA dels cicles (D-M-D') i de l'economia mundial.

Si bé el Mercat és mundial, les Mercaderies es mouen i es realitzen des d'un país, des d'un sector, des d'una empresa. Si es bloquegen les exportacions o les importacions, s'atura el cicle D-M-D' i amb el cicle s'atura la producció.

Un exemple: Turquia va derrocar un bombarder rus al nord de Síria. Rússia va paralitzar les exportacions de Mercaderies turques a Rússia, bloquejant i aturant la producció d'aquestes Mercaderies a Turquia. Rússia també va tancar l'arribada de milions de turistes russos als hotels i restaurants turcs, paralitzant així els NEGOCIS hostalers turcs. Amb aquestes mesures comercials el capitalisme rus va obligar al capitalisme turc a negociar el seu paper, la seva actitud, les seves aliances en la guerra siriana; passant Turquia a bloquejar les entrades d'armament al gihadisme a Síria, detenint als gihadistes a la frontera turca i fins i tot atacant-los militarment al nord de Síria.

Amb aquest canvi de front en la guerra per part de Turquia, Rússia va desbloquejar la compra, l'exportació de Mercaderies turques cap al mercat rus i va tornar a permetre la sortida dels milions de turistes russos cap als hotels i restaurants turcs. Però al mateix temps EUA preparava el "*cop d'Estat*" a Turquia per trencar aquests acords i imposar la línia politicomilitar de suport al gihadisme des de Turquia a la guerra de Síria.

Aquest petit exemple basat en els interessos econòmics, en els NEGOCIS, és vàlid per a aplicar-lo a tots els xocs comercials i a totes les guerres imperialistes.

En el fons i en la forma, els aranzels, els impostos que li imposa EUA a les Mercaderies xineses, japoneses, alemanyes, turques, índies, etc., compleixen la mateixa funció que el tancament de fronteres rus cap a Turquia. Si han de triar, el NEGOCI més important decideix l'elecció!

LLIURE COMERÇ I MERCAT ÚNIC MUNDIAL

Els llargs cursos econòmics, aparentment pacífics, tendeixen a projectar i a realitzar els grans plans o projectes econòmics, aconseguint préstecs i inversions que posen en moviment els grans negocis que sostenen el desenvolupament econòmic d'àrees i sectors sencers de l'economia internacional. Un exemple: el procés iniciat amb el final de la segona guerra mundial, la reconstrucció i el desenvolupament de les economies tant capitalistes com de les colònies en vies d'aconseguir el seu alliberament anticolonial, amb la formació dels seus Mercats nacionals van fer realitat aquests grans i duradors negocis.

Aquest procés es va tancar amb l'alliberament de les colònies portugueses a Àfrica (1974-75) i Àsia, coincidint amb la primera

gran crisi de supercapacitat productiva que va colpejar a tota l'economia occidental, el Japó i Rússia. Aquesta crisi es va repetir (1980-1989) com a "*dècada perduda*" per Amèrica Llatina, com fallida de Caixes d'Estalvis i bancs als Estats Units, i com paràlisi de l'economia europea, especialment l'economia russa i perirrusa, que va acabar esclatant en 1989-91, accelerant la descomposició del Mercat del COMECON, i imposant sense guerra la seva integració al Mercat occidental, seguint el curs que ja venia recurrent la Xina des de 1980.

El 1988 va acabar la guerra irano-iraquiàna. El 1990 es va produir la invasió de Kuwait per l'Iraq, el 1991 la guerra contra l'Iraq per expulsar-los de Kuwait i per impedir que vengués el petroli a 6 dòlars el barril com havia anunciat Saddam Hussein, abandonant també la valoració del preu del petroli en dòlars.

El 1990 es va produir la reunificació d'Alemanya, i el 1992 el primer gran xoc de la burgesia angloamericana per la destrucció del *Sistema Monetari Europeu*, la sortida de la lliura anglesa (que ja no va tornar a entrar), de la lira i de la pesseta. Aquesta guerra econòmic-monetària la va vèncer Alemanya, assumint els costos econòmics per mantenir el franc francès en el Sistema Monetari, sense el qual ja hauria desaparegut.

Els pactes de Bretton Woods, de Ialta i Postdam pel repartiment del món s'havien trencat. L'imperi rus havia saltat pels aires. Anglaterra havia perdut les seves colònies i ara quedava fora del *Sistema Monetari Europeu*. Mentrestant, Alemanya, tirant de la Comunitat Econòmica Europea, s'aixecava com a potència econòmica i tecnològica davant el poder omnímode dels Estats Units.

Però també la Xina venia desenvolupant veloçment les seves forces productives i començava a envair amb Mercaderies simples el Mercat mundial. Les multinacionals de tot el món es bolcaven cap a la Xina per produir-hi els seus components industrials primer i els seus productes acabats després, explotant a una jove classe obrera recentment arribada a les fàbriques des de l'agricultura, sense gairebé cap experiència sindical ni política classista ni tan sols reformista.

El capitalisme xinès, amb el ràpid desenvolupament de la seva industrialització arrossega el continent asiàtic a ocupar el centre de l'economia internacional convertint-se en la fàbrica del món. Els baixos preus de les seves mercaderies han enderrocat i enderrocaran les Muralles dels Mercats occidentals, asiàtics i africans, fent capitular als bàrbars més fanàticament hostils als productes estrangers.

Els acords tecnològics entre Alemanya i la Xina funcionen des d'inicis dels anys 50 del segle XX, quan es va establir a la Xina (1953) la Volkswagen, després Siemens, les Químiques, etc.

Aquests dos capitalismes, aquestes dues potències, han foradat i segueixen foradant als poders sorgits al final de la segona guerra mundial. Encara queda bona part del poder econòmic-militar d'EUA que és amb el que s'està lliurant aquesta gran guerra polític-diplomàtica, econòmica i comercial, que condueix inexorablement al gran xoc militar pel control del Mercat internacional.

El paper de la Indústria en el Capitalisme

El capitalisme modern va néixer amb la formació de la Manufactura i es va desenvolupar amb el salt al maquinisme mogut pel vapor des de finals del segle XVIII i durant el XIX, i després per l'energia elèctrica.

A inicis del segle XX, EUA ja havia superat a Anglaterra en la producció industrial, el 30,1% contra el 19,5% del total mundial. El 1938 Estats Units va pujar al 32,5%, Rússia ja va donar el salt al 18,5%, al segon lloc. Alemanya el 10,7%, Anglaterra el 9,2%, França el 4,5%.

Però el 1950, després de la segona guerra mundial, EUA encara mantenia el 52% de tota la producció industrial del món. Aquesta producció industrial era la base material de la primera potència mundial.

Però ¿on som ara? Vegeu l'informe econòmic publicat a El Comunista n.º 56 - Novembre 2015. En % de la producció de ciment mundial Xina ja havia aconseguit, el 2014, el 59,8% (per l'1,98% d'USA), el 49,4% (pel 7,2% del NAFTA -USA, Canadà i Mèxic) de la producció d'acer, el 49,08% (pel 8% al NAFTA) de la producció d'alumini, el 40% de la producció de coure, etc.

En el total de la producció industrial mundial, Estats Units, el 2014 ja havia caigut des del 52% el 1950 al 12%, mentre que la Xina produïa més del 26% del total mundial.

Aquesta realitat material es reflecteix i es recull en la fallida de la indústria de l'automòbil dels EUA (General Motors, Chrysler i ara Ford), en la indústria de l'acer, en les drassanes, en la caiguda que està acompanyant a l'aeronàutica Boeing.

En una boja carrera per conquerir i mantenir la primacia mundial en el sector de la producció d'avions entre Boeing i Airbus, entre els EUA i Alemanya-França, la guerra industrial i comercial no té límit ni fre.

Al desembre de 2018 els nord-americans i els seus socis o amics van tirar les campanes al vol perquè van acoblar 806 avions pels 800 d'Airbus. Amb la grandiloqüència que caracteritza la burgesia nord-americana ja donaven per enterrada a la multinacional europea Airbus. Amb aquesta grandiloqüència van disparar el seu valor especulatiu en borsa fins 352 dòlars per acció (a més de 200.000 milions) a primers de gener, anunciant altres pujades de fins al 18,4% els mesos següents.

Boeing venia acoblant 52 avions 737MAX 8 i 9, pretenien augmentar-los a 57 avions mensuals. D'aquesta manera es proposaven escombrar fora del Mercat a l'A-320 i 321 d'Airbus que eren i són el tipus d'avions que els fan la competència. Però el 737 MAX va començar a caure a Indonèsia i Etiòpia... i de moment han hagut d'empassar-se l'orgull i el negoci, ja que els errors són part de la seva guerra comercial, de l'anarquia de la producció.

A principis d'abril, un altre 737MAX que es va enlairar de l'aeroport de Madrid-Barajas va haver de tornar i fer un aterratge d'emergència. També, el diari Expansión (6-4-19) informava que "Boeing troba un altre error i alenteix la producció". L'altra avaria diuen que era del software del sistema de control automàtic, la nova fallada diuen que és també del software encara que diferent a l'anterior.

Es diu que el proper llançament del model 777 està tenint molts problemes, fallades o avaries. Mentrestant, la Xina va ser el primer Estat que va aturar els vols del 737MAX. A més, en ple dol pels morts a Etiòpia, va arribar a París Xi Jinping i li va comprar 300 avions, per 30.000 milions d'euros a Airbus, amb el que li retorna la PRIMACIA a l'imperialisme europeu representat per França i Alemanya. Però aquesta guerra continuarà amb nous capítols.

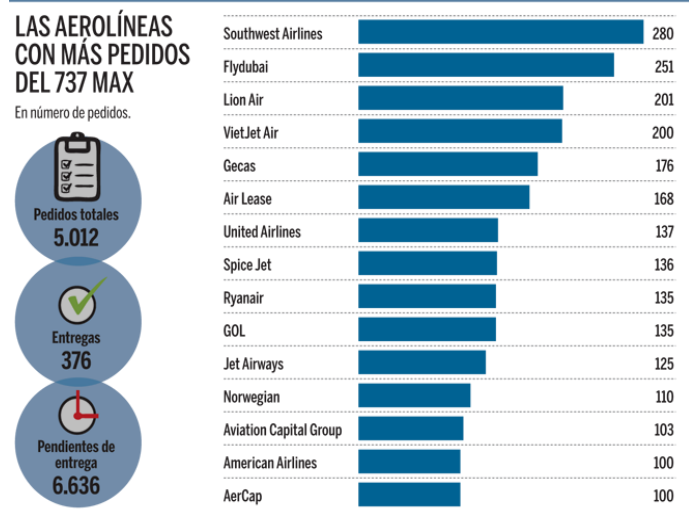
En plena foguera Trump va obrir la seva mànega de gasolina contra Airbus: "Trump confirma la imposició d'aranzels a la UE per les seves ajudes a Airbus". (5 Días, 10-4-19) Entre Airbus i els cotxes de luxe (BMW-Audi-Mercedes...) carregarien amb aranzels d'uns 10.000 milions de dòlars.

Ara arribarà l'altra part: "Els 737 porten 50 anys volant i són els més reeixits a nivell comercial de Boeing. De les 18.727 entregues realitzades per la companyia al llarg de la seva història, 8.864 corresponen al 737.

Boeing ha lliurat 350 avions 737MAX 8 des de 2017 i té comandes per uns 5.000 més, molts d'ells per aerolínies de mercats emergents com Ethiopian i Lion Air. El MAX 8 és una nova variant d'alta tecnologia del model 737"(Expansión, 12-3-19).

Els ingressos que esperava Boeing d'aquests 5.000 avions 737MAX eren uns 500.000 milions de dòlars. I el preu de les accions que havien pujat com un missil supersònic ara cauen: "Les accions de la companyia de Seattle van arrencar ahir la sessió de Wall Street amb una caiguda del 12%. La pèrdua de valors és la més gran en les dues últimes dècades i ronda els 12.700 milions de dòlars, encara que es produeix després d'una forta progressió en borsa. En tres anys, el fabricant nord-americà ha triplicat el seu valor i, al començament d'any, va aconseguir la seva màxima capitalització borsària, amb prop de 250.000 milions de dòlars. A tancament, les accions contenien el cop i queien un 5,33%, fins a 400 dòlars, i el valor de l'empresa ascendia a 226.000 milions de dòlars."(Ibi.).

Les companyies aèries amb més comandes del 737MAX són a 31 de gener de 2019:

Fuente: Boeing

Expansión

I arriba l'agent recaptador dels avions 737MAX aparcats: "Les aerolínies estudien reclamacions milionàries a Boeing pel 737MAX. Norwegian anuncia que passarà la factura al grup nord-americà per aparcar els 737MAX 8. El cost de mantenir els avions a terra ascendeix a un màxim de 450 milions d'euros al dia". (Expansión, 14-3-19).

Aquí, com en gairebé tots els negocis, la desgràcia d'un pot arribar a ser la glòria d'un altre: "Airbus bat rècord a la borsa i reforça la seva aposta" (Expansión, 14-3-19).

"... aposta de Boeing i Airbus per capturar una demanda mundial que vira cap a Àsia, creix a taxes del 4,4% anual i requerirà 47.730 avions nous fins 2038, segons les previsions de la companyia americana. El volum de negoci previst és de 15,1 bilions de dòlars (13,4 bilions d'euros) en vint anys, serveis de postvenda inclosos. La família 737 de Boeing suma comandes de

més de 5.000 unitats valorats en 500.000 milions de dòlars. A320, A319 i A321 d'Airbus sumen 15.172 comandes el valor dels quals, a preu de catàleg sempre sotmès a rebaixa, és de 1,5 bilions d'euros. Per les dues, aquests avions representen més del 80% de tota la seva cartera civil.

Airbus pot ara rescabalar-se d'un mal 2018 –en lo financer va ser un rècord–, en que va canviar dues vegades de responsable comercial i va seguir sense aclarir les ombres de corrupció per les quals se l'investiga. El Brexit i l'arribada a l'abril del nou conseller delegat, Guillaume Faury, són dos reptes immediats.

El 2018, els seus ingressos van augmentar un 8%, fins a 63.700 milions, gràcies a un rècord de 800 entregues, de les que 626 van ser de l'A320. Això sí, Boeing presumeix de que el 727 MAX és un 8% més eficient". (Expansión, 14-3-19)

Com podem constatar per aquestes xifres, el negoci previst és faraònic, només amb aquest tipus d'avions de passadís estret de 550.000 milions de dòlars per Boeing i de 1,5 bilions per a Airbus. Per si sol, aquest negoci provoca una o diverses guerres, ja que fins 2038 aquest NEGOCI, suposa 13,4 bilions d'euros.

Tornant a la clàssica economia industrial ens trobem amb els 14.300 assalariats acomiadats per GM als Estats Units i Canadà pel tancament de diverses fàbriques: "GM ja va oferir un pla de baixes incentivades a 17.700 empleats l'octubre passat, abans d'anunciar-se els tancaments. Només es van acollir voluntàriament 2.250 assalariats.

Les retallades busquen estalvis de 6.000 milions de dòlars anuals i dotar-se d'efectiu per invertir-lo en "noves oportunitats de creixement", com el cotxe elèctric i els sistemes de conducció autònoma on nous rivals com Tesla marquen el camí. "No ens podem permetre esperar a veure què passa a la indústria i reaccionar després", reitera el fabricant de Detroit en un comunicat als empleats.

Ford Motor va iniciar a l'abril el procés per concentrar el 90% de la capacitat de producció en camionetes pickup, tot terrenys i vehicles comercials. Són més rendibles que els turismes".

I el superpoderós Trump es resignava davant les accions dels seus veritables amos: "RES ES TANCA A MÈXIC I XINA. EUA VA SALVAR A GM I AQUESTES SÓN LES GRÀCIES QUE ENS DÓNA" (El País, 5-12-18). Qualsevol trepitja a una formiga sense rebre una resposta pel seu aixafament, però el governant, ell roba i calla, no trepitja ni li fa una rascada als veritables monstres multinacionals tipus General Motors.

La multinacional nord-americana Apple, que havia superat el bilió de dòlars a la borsa, ocupant el primer lloc mundial va punxar en les seves vendes i en la bombolla especulativa de la Borsa.

Va punxar en la seva facturació un 4,5% fins a 84.310 milions de dòlars. El benefici net només es va reduir el 0,4%, però es va reduir l'impost des del 26% al 16,5%, per tant, va caure el benefici al voltant d'un 9% en relació a l'any anterior.

La causa és la caiguda de les vendes de l'iPhone que suposa el 60% de les vendes d'Apple, i la forta caiguda de les vendes a la Xina:

"Enfonsament a Xina

La caiguda a la Xina, que ha registrat el menor creixement del PIB dels últims vint anys, ha estat encara més gran. El gegant asiàtic ha passat a aportar al mercat tot just 13.169.000 de dòlars, un 26,6% menys que fa un any. Les vendes cauen en tots els grans mercats d'Apple, excepte en el seu principal, Estats Units, on la facturació s'ha elevat gairebé un 5%, fins a gairebé 37.000 milions de dòlars" (Expansión, 31-1-19).

Xina ha marcat la facturació d'Apple amb la reducció d'un 26,6% de les seves vendes en aquest país, colpejant la valoració en borsa d'Apple des de més d'1 bilió de dòlars fins a uns 650.000 milions.

Fins a mitjans d'abril, les amenaces del govern Trump d'esclafar la Xina amb aranzels d'entre el 10% i el 25% no s'han executat. I no és fàcil que s'executin, perquè seria com tirar pedres contra la pròpia teulada, contra els vidres de la pròpia finestra, com calar foc a la casa.

Xina produeix els components i les mercaderies acabades que munten i venen les empreses nord-americanes als Estats Units, llavors són aquestes empreses les que compren a la Xina a preus xinesos, i després les valoren i les venen als Estats Units a preus d'EUA, havent de pagar aquests aranzels, impostos a la importació les empreses nord-americanes, les Apple, Microsoft, etc.

Diu que s'agafa abans a un mentider que a un coix, i vet aquí una altra prova:

"Washington

Al voltant d'una dotzena de treballadors sense papers llatinoamericans van ser acomiadats del Club de golf Trump del comtat de Westchester, en l'Estat de Nova York, el passat 18 de gener, en ple pols del president nord-americà per aconseguir construir un mur a la frontera amb Mèxic amb el qual vol combatre la immigració irregular, segons va avançar dissabte The Washington Post." (El País, 22-1-19).

El cínic Trump, el criminal Trump, tenia 12 treballadors sense papers en un dels seus camps de golf i com ja té la cara i el front acolorits no ha de ruboritzar-se. Està curat d'espant. Ell és el del llençol blanc en les nits més fosques. Quants sense papers té a les altres centenars d'empreses? Com el clàssic cura: Tu fes el que jo et digui, però no facis mai el que jo faci!

Els incendis als EUA i els seus devastadors efectes mostren l'abandonament d'instal·lacions col·lectives i dels camps, especialment al sud, Califòrnia, Miami, etc: "Entre ells, el foc de Camp Fire del novembre passat, que va deixar desenes de morts i diversos centenars de desapareguts, després de destruir 14.000 habitatges i arrasar una àrea de 620 quilòmetres quadrats.

Liquiditat

"Segons l'informe presentat per la companyia al presentar la seva sol·licitud per acollir-se al capítol 11, Pacific Gas & Electric té un passiu total de més de 50.000 milions de dòlars (48.158.000 d'euros) i 100.000 creditors. Mentre, els seus actius ascendeixen a 71.400 milions de dòlars (62.518 milions d'euros). Entre els seus creditors figuren Bank of New York Mellon, Citibank i Bank of America". (Expansión, 30-1-19)

Totes aquestes catàstrofes capitalistes davant i sobretot les pateixen i les paguen els sectors més propers i més febles de la classe obrera a les empreses i als barris o zones abandonades pel sistema mercantil-capitalista. I aquí es produeixen els múltiples tipus de malalties emanades de les relacions mercantils: els addictes a tot tipus de DROGUES, no només als opiacis, manifestant-se així en EUA:

"L'addicte el 2015 és diferent. El 90% dels nous usuaris en l'última dècada són blancs. Viuen en pobles i en suburbis: els barris residencials de classe mitjana als afores de les grans ciutats. No s'associa als addictes amb la violència: l'augment de l'addicció ha coincidit amb un declivi en les taxes de crim. I no susciten condemna sinó compassió i, a dreta i esquerra, els polítics demanen prevenció i tractament, no repressió. Els addictes ja no són ionquis: són malalts que pateixen "desordre

per abús de substàncies."

" Moltes persones es sorprendrien si veiessin com són els addictes a l'heroïna", diu Westwood. "Cal desestigmatitzar el debat. Són els nostres fills, els nostres veïns, els nostres germans, les nostres germanes". Westwood constata una presència significativa de blancs de classe mitjana, però afegeix que entre les víctimes hi ha persones de totes les races i ètnies".

Sintetitzant-se en les xifres que segueixen:

"Mig milió de morts a 14 anys

Entre el 2000 i el 2014 gairebé mig milió de nord-americans van morir per sobredosi.

Les vendes d'opiacis legals amb recepta han augmentat un 300% des del 1990.

Gairebé dos milions de nord-americans majors de 12 anys han abusat o depenen d'analgèsics opiacis legals, segons dades oficials del 2013.

El 2013 hi va haver als Estats Units unes 16.000 morts relacionades amb opiacis legals, i més de 8.000 relacionades amb l'heroïna. La taxa de morts per sobredosi d'heroïna (morts per cada 100.000 habitants) va augmentar entre el 2002 i el 2013 un 286%." (El País, 28-12-15).

Des del 2015 aquestes xifres empitjoren sense parar. I la putrefacció de la societat capitalista nord-americana arrasa desenes i centenars de ciutats, a Washington:

"A mitjans d'agost, Washington comptabilitzava el seu homicidi número 100 per armes de foc. Quan falten tres setmanes perquè acabi l'any, la xifra se situa en un total de 152, fet que suposa un 43% més que l'any passat, segons les xifres oficials de la policia. Només han pujat els homicidis, la resta dels delictes (violacions, assalts, robatoris) han decaïgut. Aquesta violència s'acarnissa amb els barris més pobres i arriba a nivells d'epidèmia, malgrat que la capital nord-americana no es trobi entre les 10 ciutats més perilloses dels Estats Units "És només el Districte 8", explica amb gest desesperat Jesse Haynes, resident a la zona".

Una resident conclou: "No és segur, li pot passar a qualsevol, és com viure en una zona de guerra". (El País, 10-12-18). I aquesta situació, a la capital dels Estats Units! És normal que en aquest ambient es sembrin i es conreïn presidents tipus Trump.

L'exemple de Baltimore multiplica a Washington gairebé per tres en assassinats a trets:

"Aquest any Baltimore va registrar 342 víctimes, la taxa per habitant més alta de la seva història.

La zona oest de la ciutat portuària és la cara bruta de la desindustrialització. Els edificis en bloc de maons derruïts tenen finestres trencades, portes de planxes de fusta i en algunes cantonades s'aprecien espelmes petites, uns globus desinflatos o alguna imatge religiosa que recorda que allà va morir algú.

"El que tenim aquí són nens i joves els pares dels quals estan a la presó i acaben deixant l'escola i caient en les drogues", explica. Un 13,9% dels estudiants d'institut van deixar els estudis el 2016, gairebé el doble de la mitjana del país. El 10% de la seva població està enganxada a l'heroïna, la major xifra per habitant dels EUA". (EL PAÍS, 7-4-19)

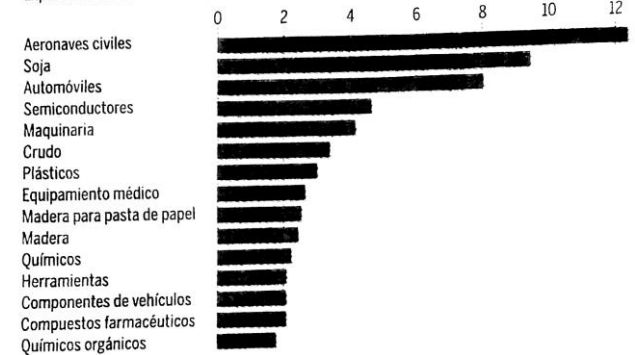
Podríem agafar Detroit i posar-lo com a exemple de la desindustrialització, la pèrdua de gran part de la indústria de l'automòbil i del caos i de la misèria que acompanya a aquesta desindustrialització. L'economia és la font de totes les relacions humanes a través de la història.

Guerra Comercial USA-XINA i UE

El govern d'EUA semblava que es menjava crua i sense mastegar a la burgesia xinesa pel fort dèficit comercial que s'ha vingut acumulant des de l'any 2000. El 2018 es reconeixen encara gairebé 405.000 milions de dòlars a favor de la Xina en els intercanvis comercials. La UE es va acostar als 200.000 milions. Mèxic als 100.000 milions, els segueixen Japó, l'Índia, Canadà, etc.

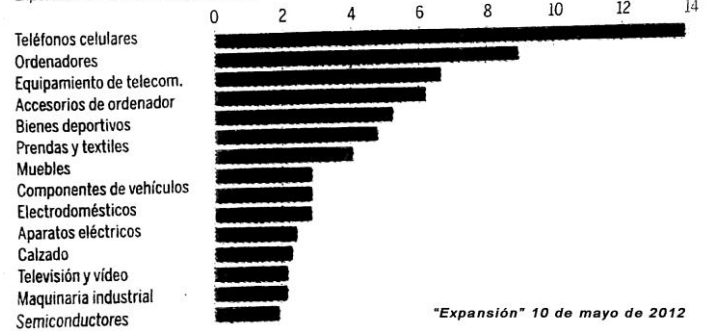
> Lo que más exporta EEUU a China

Exportaciones en % del total, en 2017.

> Lo que China exporta más a EEUU

Exportaciones en % del total, en 2017.

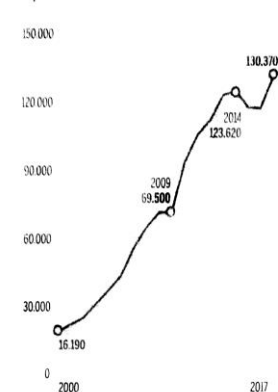

"Expansión" 10 de mayo de 2012

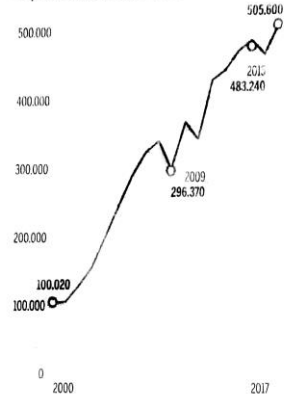
UN DESEQUILIBRIO COMERCIAL CRECIENTE

En millones de dólares.

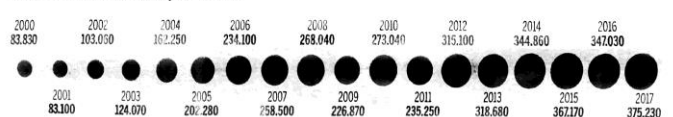
Exportaciones de EEUU a China

Exportaciones de China a EEUU

Déficit comercial de EEUU respecto a China

Fuente: Bloomberg

"Expansión" 20 de junio de 2018

El major superàvit comercial, EUA el té amb Austràlia amb uns 16.000 milions de dòlars, amb el Brasil uns 10.000 i amb Anglaterra uns 7.000 milions. Els trumpistas no entenen la CIÈNCIA marxista de que: " Els baixos preus de les Mercaderies enderroquen les muralles i els murs dels Estats Units i fan capitular als bàrbars més fanàticament hostils als productes estrangers" (Manifest del Partit Comunista). Però malgrat tot, la HISTÒRIA demostra que fins i tot ells acabaran entenent-ho i

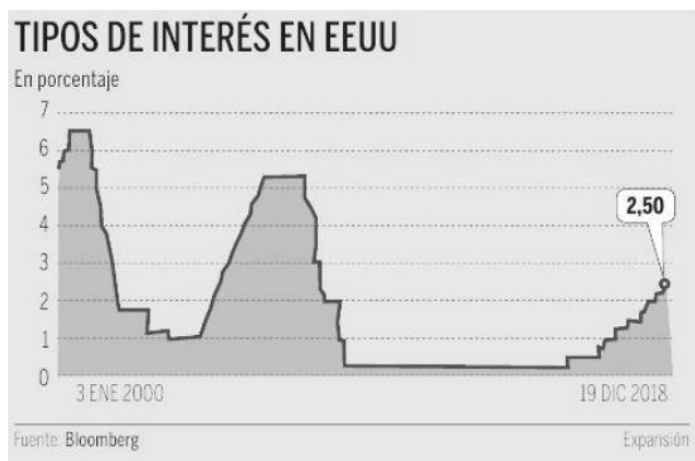
assumint-ho, encara que sigui com una PLAGA o com un MANNA caiguts del cel.

Recompra d'accions

Des del 2010 les empreses van comprar paquets de les seves pròpies accions per fer-les pujar a la Borsa. Van passar d'uns 350.000 milions de dòlars el 2010 a més de 700.000 milions el 2014-15-16, superant 1 bilió de dòlars el 2018. Amb aquesta DROGA van aconseguir que pugés la Borsa des 676,53 punts el 2008 fins als 2.833,28 l'agost de 2018.

Com es van pagar totes aquestes accions, d'on van sortir els diners? El diari econòmic Expansión (2-2-19) ens encén una miqueta de llum: "Des de què va començar la crisi els bancs centrals han injectat 20 bilions de dòlars".

A aquestes compres massives de les pròpies accions per les empreses (amb diners de la Reserva Federal i del BCE, del Japó, de la Gran Bretanya, Suïssa, etc.) es va sumar l'eliminació dels tipus d'interès, que van caure des 5,75% el 2007 a ZERO el desembre de 2008, mantenint-se fins a desembre de 2015, que van pujar als EUA al 0,25%, com mostra el següent gràfic (Expansión, 20-12-18).

Totes aquestes injeccions de diners, juntament amb la forta reducció d'impostos, des del 26%, van ajudar a multiplicar la compra d'accions que va anar passant des d'1 bilió de dòlars el 2008 fins a 4,5 bilions de dòlars el 2018.

I amb tots aquests bilions en circulació o en compres de deutes la deflació segueix present: "Entre ells destaca el fet que els bons alemanys a 10 anys hagin entrat en negatiu per primera vegada des de 2016, com també que més de nou bilions de dòlars en bons de diferents característiques atorguin rendiments en el mercat secundari inferiors al 0%".

I aquesta política seguirà augmentant els endeutaments: "Els baixos tipus han incentivat l'emissió de deute que a nivell mundial ha superat recentment el 31% del PIB (sumant deute sobirà i corporatiu), fet que debilita el sistema." (Expansión, 1- 4- 19)

És a dir, el deute als EUA i al món continua creixent, superant ja el 317% del Producte Interior Brut mundial. És pagable? NO. Impossibile de pagar. Aleshores? Haurà de ser cremat a la foguera de la Tercera guerra mundial, juntament amb centenars o milers de milions de persones (¡¡PELS QUE S'AUTOPROCLAMEN DEFENSORS DE LA VIDA!!), com es va sacrificar en les dues guerres mundials prèvies la supercapacitat productiva generada pel capitalisme, basada en l'anarquia de la producció i en el fangar del Mercat. Havent de tenir clar que aquesta dinàmica de bogeria capitalista només podrem aturar-la i executar-la amb la Revolució proletària internacional i amb la dictadura de classe del proletariat dirigida pel seu Partit Comunista de Classe i Internacional.

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON LA PREMSA COMUNISTA

PER A CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):

Apartat 52076

28080 MADRID – ESPANYA

www.pcielcomunista.org

pci@pcielcomunista.org

UE, BREXIT, USA

La guerra comercial, política, diplomàtica i militar d'avui i del futur s'està dirimint a Europa occidental. És el penúltim intent de l'imperialisme nord-americà per trencar la Unió Europea i així tractar després amb cada país d'Europa un a un. Amb el bloc europeu dissolt, les contradiccions entre ells es multiplicarien, el que li permetria als EUA tornar a fer d'àrbitre com va passar en les dues guerres mundials, sabent que aquestes contradiccions, aquests xocs comercials, polítics i militars conduirien de nou a la guerra en la qual els EUA tornaria a imposar els seus interessos. **BREXIT PER A TOTS ELS PAÏSOS EUROPEUS!**

Si aconseguissin trencar la Unió Europea també farien desaparèixer a l'Euro, eliminant així l'enemic monetari-financer del dòlar.

Aquesta necessitat econòmic-política de la burgesia nord-americana la ve encarnant força bé el plenipotenciari nord-americà STEVE BANNON, a Europa i Amèrica Llatina.

En una àmplia declaració al diari EL PAÍS (25-3-19), el mateix Bannon, posa els punts sobre les is:

Bannon afirma ser el teòric i organitzador de la campanya electoral de Trump. L'inspirador de Farage i de l'UKIP anglès, de Salvini a Itàlia, d'Orban a Hongria, de Marine Le Pen a França ... i de VOX a Espanya. De Bolsonaro a Brasil.

Es presenta com el teòric del nacionalpopulisme al món:

"R. El pla francoalemany és crear els Estats Units d'Europa. Espanya serà Carolina del Sud, Itàlia, Carolina del Nord. Volen convertir nacions en unitats administratives desposseint-les de la seva essència. Macron vol més integració comercial, de mercats, d'immigració, un Exèrcit... La seva narrativa és "nosaltres o el caos". Però l'alternativa és una Europa de nacions, on cada país gestionarà els seus problemes i li donarà solucions adequades. Les decisions les prendrà la gent a Espanya i no una colla de tecnòcrates a Brussel·les.

P. Un esquema perfecte per l'hegemonia dels EUA.

R. Per favor... Viviau a 'La La Land'. Estats Units vol una Europa forta. No som un poder imperial, sinó revolucionari. No volem protectorats, sinó aliats".

Aquí es confessa el Bannon: Visquin les ESSÈNCIES de les nacionetes d'Europa! A baix la integració econòmica! Fora l'exèrcit europeu! Visca la gent! A baix l'Estat, la colla de tecnòcrates de Brussel·les!

Després de tota aquesta fragmentació el caçador caçat diu que "els EUA vol una Europa forta". "Som un poder... **REVOLUCIONARI**", que es proposa acabar amb els "PROTECTORATS", ja que la UE, per Estats Units és un PROTECTORAT. Mentrestant, la Xina és "un **capitalisme DEPREDADOR**". Sense comentaris. Amb quines eines actuen: amb "Breitbart Roma" i "Breitbart Londres". I quan el periodista d'EL PAÍS li pregunta:

"P. Què és The Movement, la plataforma registrada a Brussel·les amb Mischaël Modrikamen?"

R. Només un motor evangelitzador. Fem conferències, sopars." (Ibi.)

Aleshores, THE MOVEMENT és el partit secret que va comprant als arribistes europeus i llatinoamericans per enrolar-los en una corrent imperialista internacional formada i dirigida des d'Estats Units, que l'ajudi a aplanar els camins que condueixen a la tercera guerra mundial contra el capitalisme DEPREDADOR xinès.

Aquest MOVEMENT del nacionalisme de moment és parlamentari. Voleu aconseguir el 30% dels diputats al Parlament Europeu, i a la VOX un 15% a Espanya.

Per aconseguir aquestes metes, diu Bannon, que necessiten més cambreres i menys advocats, parlant d'una tal Ocasio Cortez, nova parlamentària demòcrata als EUA. Diu que aquesta dona té "determinació, coratge, tenacitat", encara que també afirma "que no sap molt" i "el que sap és equivocada", una mica com Trump, que "és un tipus de reality show!". Aquest tipus de personatges s'assemblen massa al socialdemòcrata i després feixista, Benito Mussolini.

D'on prové Bannon?

"Jo he servit a la Marina, he estat al Pentàgon, vaig anar a Harvard, vaig treballar a Goldman Sachs, vaig tenir la meua pròpia signatura amb socis al Japó... He estat en tots els consells possibles i a la sala de guerra del Pentàgon." (Ibi.)

En la seva activitat política pel món, Bannon, representa els interessos de totes aquestes institucions, és a dir, representa els interessos globals dels poders i les necessitats estatunidenques, ell és un NACIONALISTA.

Les elits burgeses ja no serveixen, ha de decidir "LA GENT CORRENT", com Ocasio Cortez, VISCA LA IGNORÀNCIA I LA CEGUESA!! Això sí, influïdes i dirigides per tipus com Bannon, Salvini, Le Pen, Orban, Farage, Bolsonaro... i VOX!! El que plantegen és una espècie de feixisme ultraliberal seguint les teories econòmiques de l'escola de Chicago d'Esperanza Aguirre i d'Ana Botella. Vox no és més que l'escissió d'una corrent del PP. Estaven mamant a boca plena, es queden sense teta els patriotes i es venen i venen el seu patriotisme a una altra pàtria, l'imperialisme americà, perquè els torni la teta i si fos possible la cura de la vaca.

Les seves propostes són senzilles i ja conegudes: fora les organitzacions obreres, incloent a les reformistes i subvencionades. Pensions i Seguretat Social que cadascú es busqui la vida. L'ensenyament en mans del clergat. Tot lo social ha de desaparèixer. Es multiplica l'exèrcit, la guàrdia civil i les policies. Només es reconeix i es propaga el nacionalpopulisme espanyol i centralista. També es restablirà el RACIONAMENT controlat per la Santa Mare Església aplicat als obrers, pensionistes i pobres. AL·LELUIA!

LA CRISI (2008-2019) I ELS SEUS EFECTES ANTIOBRERS QUE ENCARA PERDUREN A ESPANYA

La crisi del 2009 al 2017 va executar 3,5 milions de treballadors acomiadats o reduccions de plantilla caient els ocupats des dels 20,5 milions als 16,9 milions. Però "els grups de l'IBEX 35 (la Borsa) augmenten un 29% la seva productivitat per empleat des del 2009" (Expansión 12-6-2018).

Les 120 empreses que cotitzen en Borsa el 2018 van facturar 699.744 milions d'euros dels 1.200.000.000 (1,2 bilions) del PIB

espanyol, un 4,7% més que el 2017. El GUANY-EBITDA va ser de 99.496,6 milions d'euros. És a dir, el 14,5% de GUANY mig, havent augmentat el 9,6% el 2018.

Heus aquí la taula completa (Expansión, 16-3-2019):

RESULTADOS DE LAS COMPAÑÍAS EN BOLSA

Datos a septiembre, en millones de euros. Variación en porcentaje respecto a 2017

	Facturación		Ebitda		Beneficio neto	
	2018	Var. (%)	2018	Var. (%)	2018	Var. (%)
■ Ibex 35						
Acciona	54270	1,8	8830	-2,6	2220	-4,3
Acerinox	3872,0	10,3	422,0	14,1	221,0	40,8
ACS	27091,0	5,2	1.806,0	5,5	691,0	14,6
Aena	3.250,4	5,0	2.032,2	4,3	1.018,5	5,5
Amadeus	3.683,8	4,6	1.588,0	8,6	886,6	5,1
ArcelorMittal	50.711,0	13,2	7.306,0	32,7	3.476,0	12,1
Banco Sabadell	3.883,2	-15,3	-	-	247,8	-62,1
Banco Santander	35.882,0	-1,2	-	-	5.742,0	13,1
Bankia	2.706,0	12,8	-	-	744,0	0,7
Bankinter	1.472,2	7,5	-	-	403,6	7,3
BBVA	17.596,0	-6,9	-	-	4.323,0	25,3
CaixaBank	6.901,0	6,3	-	-	1.768,0	18,8
Cellex	665,0	14,9	439,0	19,3	-26,0	-
Cie Automotive	2.292,1	5,8	404,2	11,8	335,7	102,4
Colonial	258,0	21,7	202,0	19,5	281,0	-38,1
Dia	5.490,5	-13,9	212,7	-33,1	-	-
Enagás	1.012,5	-0,9	804,4	1,3	325,7	-13,3
Endesa	15.353,0	3,6	2.791,0	9,5	1.193,0	10,0
Ferrovial	9.114,0	-0,9	344,0	-51,6	59,0	-84,8
Grifols	3.263,9	0,4	939,4	-2,2	468,3	8,5
IAG	18.346,0	5,1	3.159,0	48,4	2.514,0	57,4
Iberdrola	26.282,6	19,7	6.719,7	22,5	2.090,9	-13,5
Inditex (4)	18.729,6	4,3	3.995,8	4,6	2.475,9	5,8
Indra	2.174,0	2,7	183,0	7,0	55,0	-35,3
Mapfre	20.296,6	-4,7	-	-	528,8	18,9
Mediaset	696,4	-0,7	193,7	-2,6	146,9	0,5
Meliá	1.414,1	-1,6	273,6	9,1	119,7	10,1
Merlin Properties	376,1	3,3	296,4	-0,4	481,8	1,4
Naturgy	17670,0	3,4	2.976,0	-0,6	-3.040,0	-
Red Eléctrica	1.470,2	0,3	1.147,4	1,0	520,7	5,1
Repsol	36.648,0	21,9	5.833,0	23,7	2.171,0	37,1
Siemens Gamesa (2)	9.122,0	-16,8	211,0	-50,7	70,0	-
Técnicas Reunidas	3.255,6	-16,1	43,5	-58,5	5,4	-90,3
Telefónica	35.776,0	-7,9	12.035,0	-1,9	2.721,0	11,6
Viscofan	577,9	-0,5	153,9	-6,6	88,8	-3,8
Total	392.759,7	3,4	57.394,9	9,7	33.260,1	-1,3
Total sin Naturgy	375.089,7	3,4	54.418,9	10,4	36.300,1	10,3
■ Resto Mercado Continuo						
Abengoa	896,0	-18,5	135,0	95,7	-213,0	-
Adolfo Domínguez (3)	54,7	7,0	-1,5	-51,7	-4,9	(-60,2)
Adveo	282,4	-23,3	-	-	-30,0	(74,4)
Aedias Home	55,4	-	-3,6	-	4,2	-
Airbus (4)	40.421,0	6,4	2.683,0	60,4	1.453,0	3,9
Alantra Partners (4)	105,8	29,1	23,4	15,4	20,4	4,9
Alba	-	-	-	-	135,0	-70,8
Almirall	584,0	4,0	149,5	49,4	93,2	-
Amper	142,2	69,1	24,9	47,4	19,1	79,1
Amrest	1.104,0	25,6	123,7	13,1	31,3	-4,0
Applus Services	1.245,1	5,1	164,3	20,3	32,3	21,9
Atresmedia	747,6	-1,0	124,0	-16,6	86,1	-16,8
Audax Renovables	26,8	1,7	18,4	5,1	5,5	78,1
Azkoyen	100,3	2,5	15,3	-0,3	9,1	11,6
Barón de Ley	65,3	2,0	23,6	-2,7	17,6	27,1
Bayer	28.524,0	8,0	7433,0	-1,0	5.639,0	-21,5
Biosearch	20,1	16,6	4,2	54,9	2,9	159,1
BME	231,9	-4,7	137,8	-13,4	101,5	-12,7
Bodegas Riojanas	10,9	-6,6	1,9	-11,0	0,4	-13,0
Borges (5)	38,8	-14,4	0,9	-	-0,2	(-86,1)
CAF	1.372,0	30,4	136,0	4,6	31,0	10,7
Clínica Baviera	79,3	9,6	15,8	26,2	8,1	22,9
Coca-Cola European (4)	8.724,0	3,9	1.220,0	7,3	860,0	8,2
Codere	1.115,6	-8,2	153,6	-16,3	55,2	-
Coemac	46,7	-3,3	-0,3	(-97,5)	-2,3	(-83,0)
Cleop (4)	11,1	8,8	1,2	55,3	-	-
Deoleo	456,1	-11,1	12,6	-53,1	-63,9	(108,7)
Duro Felguera	310,5	-35,2	-56,1	-	148,6	-
Ebro Foods	1.922,2	5,0	211,6	-18,9	99,7	-22,1
eDreams Odigeo	-	-	-	-	-	-
Elecnor	1.586,6	0,1	-	-	54,2	4,1
Ence	619,7	17,5	213,6	44,6	91,7	54,1

Expansión 16 de marzo de 2019

	Facturación		Ebitda		Beneficio neto	
	2018	Var. (%)	2018	Var. (%)	2018	Var. (%)
Ercros	510,9	-0,6	55,1	-1,0	36,4	6,3
Europac	711,4	11,0	150,2	27,0	79,1	35,9
Euskaltel	521,1	17,4	252,9	15,3	46,6	41,6
Ezentis	316,7	8,6	18,1	-24,6	-1,8	(-61,9)
Faes Farma	251,8	25,7	54,2	23,7	41,8	27,8
FCC	4.350,8	2,2	645,7	8,1	176,0	14,7
Fluidra	1.031,2	1,3	183,0	4,9	61,6	1,5
Funespaña (4)	85,4	6,3	4,1	10,3	3,9	-5,7
GAM	95,6	9,7	25,2	9,2	-1,0	(-84,4)
Gestamp	6.402,9	4,4	681,4	8,6	163,3	7,0
Global Dominion	782,9	49,2	46,9	25,7	16,3	5,8
G. Catalana Occidente	3.272,6	1,7	-	-	278,2	7,1
Grupo Sanjosed	510,2	3,4	32,4	1,4	17,9	48,8
Hispania	123,2	3,5	50,7	-21,6	205,5	-12,6
Iberpapel	170,3	2,8	29,3	11,1	17,6	15,6
Inmobiliaria del Sur	85,0	42,4	13,3	18,8	5,1	37,8
lnypsa	19,4	9,6	-0,2	-	-1,0	(400,1)
Laboratorio Reig Jofre	133,3	11,5	11,0	20,7	4,2	29,3
Lar España	58,6	2,4	34,8	1,3	80,7	11,7
Liberbank	523,0	4,6	-	-	108,0	-
Lingotes Especiales	88,8	17,1	14,3	21,6	10,1	26,2
Logista (2)	9.473,5	-0,2	295,3	16,5	156,7	1,9
MásMóvil	1.038,0	9,4	240,0	42,9	106,0	135,6
Miquel y Costas	189,3	4,1	48,2	3,2	28,2	1,0
Metrovaca	93,4	-	-7,4	-	-9,3	-
Montealito (4)	5,8	35,0	0,5	-84,3	-2,2	-
Naturhouse	68,9	-8,3	20,0	-21,8	13,8	-22,1
Neinor Homes (4)	156,0	-7,9	7,7	-	-5,7	(-6,6)
Nextil	56,3	15,6	-2,0	-	-6,6	(328,1)
Nicolás Correa	47,9	18,5	5,0	154,4	3,8	704,3
Nra	270,0	1,6	27,0	83,7	12,3	-
NH Hotel	1.196,9	3,6	189,2	9,1	99,6	308,2
Nyasa	-	-	-	-	-	-
OHL	2.048,7	-14,1	-467,5	-	-1.335,8	(8,630)
Orzyon Genomics (4)	-	-	-2,3	-27,0	-0,4	(-89,2)
Parques Reunidos	-	-	-	-	-	-
Pescanova	0,3	-13,5	-	-	-0,1	-
PharmaMar	133,4	7,7	2,3	-	5,0	-
Prim	97,5	12,5	12,3	17,2	8,7	3,4
Prisa	949,2	-5,9	189,9	-5,7	-3,0	(-94,6)
Prosegur	2.828,9	-11,2	331,6	-10,6	116,0	4,4
Prosegur Cash	1.217,5	-15,2	249,9	-35,9	140,2	-43,0
Quabit	15,2	409,4	0,2	-	1,1	-
Realia	70,1	-6,8	33,3	1,2	24,0	-5,5
Reno de Medici	444,8	3,5	49,8	50,9	24,7	104,1
Renta Corporación	49,1	45,7	12,0	33,3	11,7	13,6
Renta 4 Banco	58,8	7,7	-	-	12,1	13,7
Rovi	220,0	7,6	25,9	-4,1	15,7	-7,6
Sacyr	2.701,8	20,1	373,8	37,6	108,8	12,6
Service Point Solution	6,1	-3,7	-0,3	-	-	-
Sniace	45,6	48,0	-4,6	(-1,3)	-2,6	(292,3)
Solaria	29,3	18,0	22,8	21,6	18,5	213,4
Talgo	236,8	-21,1	43,4	-35,8	14,8	-58,3
Telepizza	262,0	-2,2	36,2	-28,0	12,0	-44,4
Tubacex	519,9	40,3	55,3	128,5	12,4	1.027,3
Tubos Reunidos	254,6	9,0	17,6	17,3	-15,7	(-22,3)
Urbas	-	-	1,6	166,1	-5,0	-
Unicaja Banco	735,0	-9,9	-	-	142,0	4,4
Vértice 360	4,9	61,1	1,9	287,8	1,6	1.200,1
Vidrala	730,5	19,3	182,1	24,6	88,0	27,4
Vocento	277,6	-3,6	19,6	19,8	-1,4	(-70,8)
Zardoya Otis	570,5	0,3	150,5	-5,2	105,6	-3,6
Merc. Continuo sin Ibex	137.900,6	4,5	17.439,8	5,6	9.823,4	-42,1
Total con el Ibex	530.660,2	3,7	74.834,7	8,7	43.083,5	-14,9
Total sin Naturgy	512.990,2	3,7	71.858,7	9,2	46.123,5	-7,5

En facturación se recoge el importe neto de la cifra de negocio y en los bancos se toma el margen bruto. Los bancos y Mapfre no presentan ebitda (resultado bruto de explotación). El resultado neto es el atribuido a la sociedad dominante. Los porcentajes de variación entre paréntesis indican un aumento o disminución de las pérdidas. (1) Previsiones de analistas consultados por Bloomberg. (2) Resultados del ejercicio fiscal completo. En Siemens Gamesa, las cifras de 2017 son proforma y como no ofrece beneficio neto en 2017, sus datos no se incluyen en el resultado total. (3) Resultados del primer semestre fiscal. (4) Beneficio operativo. (5) Resultados del primer trimestre fiscal.

Fuente: CNMV y elaboración propia

Amb la reducció d'aquests 3,5 milions de treballadors assalariats, les exportacions van passar de 162.990 milions d'euros el 2009 a 282.300 milions el 2017. Les importacions van ser de 206.116 milions el 2009 pujant fins als 308.200 milions el 2017. Vegem la taula del diari burgès Expansión del 16-2-18 amb els sectors que més exporten:

Los sectores que más exportan

Exportaciones por sector, en millones de euros.

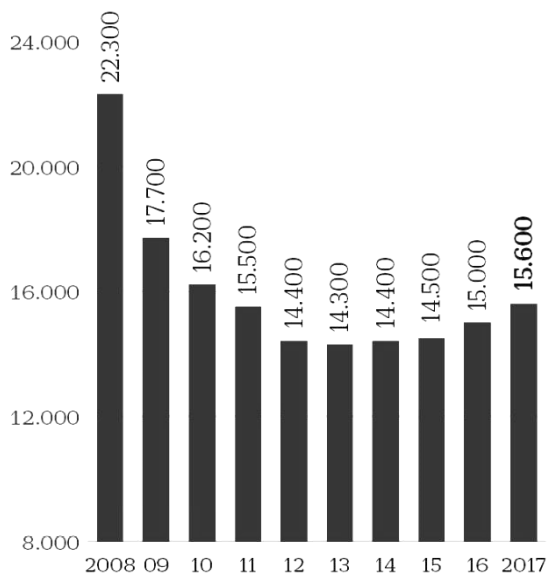

El tipus d'exportacions mostra el domini total dels productes industrials com maquinària, béns manufacturats i productes químics amb 166.000 milions.

"Les constructores acumulen projectes per 228.000 milions a tot el món" (11-8-2014). Les multinacionals que s'han expandit per aquest món sobresurten: ACS, Ferrovial, OHL, FCC, Sacyr i Acciona.

Heus aquí un exemple de l'aprofitament de la crisi y de l'augment de l'explotació obrera en el sector de les rajoles de Castelló (CINCO DÍAS, 16-5-18):

Empleo directo Nº de trabajadoras

Aquí podem constatar la caiguda des de 22.300 treballadors el 2008 a 156.600 el 2017, amb una facturació d'uns 2.600 milions el 2009 i de 3.500 milions el 2017: un 34,6% d'augment en les vendes, amb un 30% de reducció de plantilla. Així es fan els NEGOCIS! Amb un 30% menys de treballadors s'augmenta la producció i les vendes en un 34,6%!

Amb aquestes dades materials hem d'afirmar i repetir que la burgesia espanyola és la més explotadora, agressiva i odiosa del món!

El sector d'Hosteleria és una còpia empitjorada del sector de les rajoles. Les treballadores i treballadors que netegen i arreglen les habitacions als hotels son obligades a realitzar destalls monstruosos, en desenes d'habitacions en 4-6 hores. En bars i restaurants no només tenen ritmes esgotadors sinó també jornades quasi infinites, des de les 10:00-11:00 h. del matí fins a les 17:00-18:00 h., amb descansos d'unes dues hores, tornant a treballar a les 19:00-20:00 h., fins al tancament de matinada entre la una i les quatre.

Així abarateixen els preus els hostalers espanyols colpejant als seus competidors turcs, tunisians, egipcis i marroquins amb els baixos preus basats en la sobreexplotació de la Mercaderia Força de Treball, i amb les bombes que van esclatar en aquests països en plena campanya turística i en llocs estratègics. Bombes que ningú va reivindicar, però que fan pudor de "Serveis Secrets" occidentals!

Ara es torna a reproduir el mateix problema de supercapacitat hostalera: "El turisme tem perdre 12 milions de visitants per l'estirada de Turquia i Egipte" (Expansión, 19-4-2018). Aquests temors només els combaten baixant els preus i els preus baixen només reduint els costos salarials, i per lògica augmentant l'explotació obrera a hotels, restaurants, bars i tots els demés serveis, transports, museus, etc.

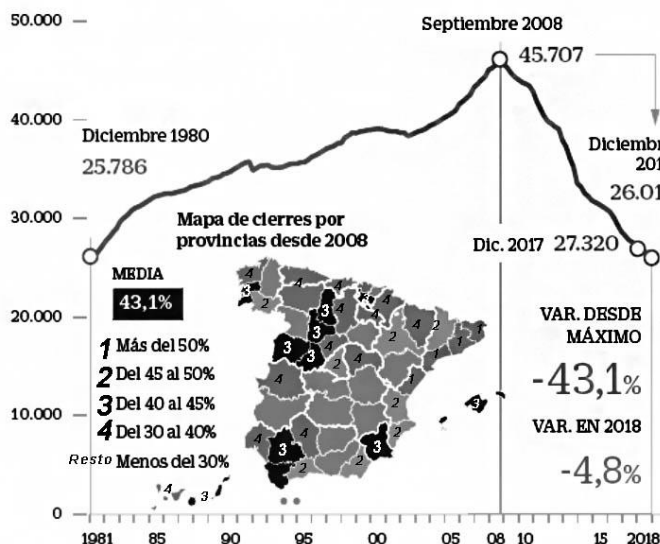
La màfia financera

El negoci de la banca espanyola ensenya a les empreses com es tanquen instal·lacions i es concentren els serveis a les sucursals que es mantenen obertes. Aquí, la llei de la gravetat, "tot el que puja acaba baixant", es va complir: el 1980 hi havia 25.786 sucursals bancàries a l'Estat capitalista espanyol, el 2008 havien pujat a 45.707 sucursals, llavors va explotar la crisi de SUPERPRODUCCIÓ i la caiguda o tancament d'oficines i bancs es va llançar al buit sense paracaigudes, caient al desembre de 2018 fins a 26.011 sucursals, el 43,1%. Aquesta creuada encara continua..., i continuarà en els propers anys, ja que se segueix negociant la fusió o desaparició de la meitat dels bancs que queden oberts.

La reducció del nombre d'empleats ja s'acosta al 50%, amb projecte d'acomiadaments de milers i milers de treballadors. Banc Santander ja va decidir tancar més de 1.000 sucursals i 3.000 empleats. CaixaBank tanca més de 800 sucursals i més de 2.000 empleats, més els milers que acomiadaran a les 5-6 fusions que es preparen.

Cuántas sucursales bancarias han cerrado en España

Evolución del número de oficinas

Fuente: Banco de España

Provincias con más clausuras en la crisis

Variación desde septiembre de 2008

	En número	En %
Barcelona	-3.369	-57,5
Castellón	-374	-55,0
Tarragona	-450	-54,0
Girona	-459	-53,3
Valencia	-1.290	-48,9
Alicante	-846	-48,3
Zaragoza	-580	-48,3
Ourense	-180	-48,0
Madrid	-2.855	-47,4
Almería	-331	-46,8
Lleida	-269	-45,6
Málaga	-629	-45,2

	En %
Cataluña	-55,8
Com. Valenciana	-49,5
Madrid	-47,4

BELEN TRINCADO / CINCO DÍAS
25 de marzo de 2019

El Perill que corren totes les Pensions

"Les aportacions dels particulars als plans (privats) de pensions van caure (el 2018) un 3,8%, fins 3.581 milions d'euros i les prestacions van créixer un 12%" (Expansión, 18-1-19), fins als 2.997 milions. La propera gran crisi econòmica es menjarà tot o gran part d'allò acumulat. Les pensions privades no ens cansarem de repetir-ho, són l'estafa de l'estampeta!

I les pensions estatals segueixen el mateix camí: dels 66.815 milions acumulats el 2011, en allò que anomenaven "Fons de Reserva de la Seguretat Social" ja només queden 5.043,15 milions, sense tenir en compte que l'Estat li ha fet altres préstecs de 10.000 milions el 2017, 15.000 milions el 2018 i els 15.000 milions de desembre-gener passats més els 61.800 milions de l'anomenat "Fons de Reserva".

En aquesta situació d'interminables atacs del capital, la "Taxa d'Estalvi de Famílies", que el 2009 va arribar al 13,4% de la "Renda Disponible", va caure al 4,9% el 2018, sent el reflex de la pèrdua del lloc de treball, de les hores treballades i del poder de compra dels salaris i pensions.

En aquest context històric-econòmic donen algunes xifres que hem de desgranar perquè no ens enganyin amb la manipulació de les dades i de les informacions. Els treballadors actius el 2012 eren 23.490.000, amb 17 milions d'ocupats, quan el 2007 hi havia 20.750.000 d'ocupats. Al final de 2018 s'han reduït en 600.000 el nombre d'actius (22,86 milions per 23,49) i hi havia 19.560.000 d'ocupats (2,5 milions més que el 2012) pels 22.860.000 d'actius, amb 3,3 milions d'aturats a finals de març de 2019.

Si es bloqueja el creixement de l'economia tal i com ja està començant a succeir, la reducció del número d'aturats s'aturarà i tornarà a augmentar aquest exèrcit de reserva de mà d'obra. Tornaran a créixer els Contractes a "temps parcial" i els "contractes eventuais" augmentant també les hores realitzades

en treball NEGRE, potenciat i imposat per l'eventualitat laboral y pels salaris insuficients o miserables.

Els convenis col·lectius que es venen signant en els últims 20 anys pel sindicalisme SUBVENCIONAT han reduït entre un 15% i 30% el poder adquisitiu de salaris i pensions d'entre 500 i 1.200 euros bruts mensuals. I per als salaris de més de 1.500€ d'ingressos, els augmentos salarials signats es mantenen entre el 1,4 i el 2,8% pel 2019.

Les aturades convocades pels 'sindicats' pagats per la patronal i el seu Estat carreguen amb Serveis Mínims d'entre el 50% i el 100%. Aquestes aturades són l'ANTIVAGA. Només serveixen per cremar, desmoralitzar i sotmetre els treballadors.

Les malalties laborals estan matant als treballadors, aquesta vegada amb l'AMIANT en els Metros de Madrid i de Barcelona: "Mor un altre empleat de Metro exposat a l'amiant. L'home, de 64 anys, va treballar 35 anys al suburbà i patia càncer de pulmó, però no tenia reconeguda l'asbestos. (...). Metro diu que hi ha uns 1.000 treballadors a la companyia als que s'ha de fer anàlisis" (El País, 18-4-19). Aquesta malaltia laboral també afecta els treballadors del Metro de Barcelona. Aquesta malaltia Laboral, que l'empresa ja reconeix que podria afectar 1.000 treballadors (que podrien ser 6.000-8.000-10.000!), i també a desenes de milers de viatgers. Els que van comprar els trens de Metro són responsables, si més no per haver-se deixat enganyar al no haver controlat tècnicament la composició dels materials, siguin pintures o altres components.

S'ha d'exigir un reconeixement i precís de tots els treballadors actuals, als jubilats, a les seves famílies, iniciant també el reconeixement sanitari dels usuaris-viatgers continus des de fa anys del Metro.

La defensa dels treballadors davant de les malalties laborals provocades per l'AMIANT no es fa ni es farà amb "aturades parcials", ni amb "Serveis Mínims". S'ha d'organitzar la VAGA INDEFINIDA SENSE SERVEIS MÍNIMS.

LES CRISIS I L'ENFRONTAMENT POLÍTI C EMBOLCALLEN DE FUM I PARALITZEN ELS TREBALLADORS A VENEZUELA, ARGÈLIA, SUDAN, ETC.

Des de setembre de 2018 es van anar estenent per Veneçuela una sèrie de vagues que van arribar a paralitzar quasi tota la producció. La inflació galopant promoguda pel govern del partit de l'exèrcit o "chavisme" s'ha menjat el poder adquisitiu dels salaris. Davant de la prolongació dels atacs contra la classe obrera i contra la petita burgesia ja arruïnada, davant de l'abandó de milions de treballadors cap a l'emigració per Colòmbia i Brasil, i en vista de què l'oposició no tenia ni adquiria la suficient capacitat per derrocar el govern de l'exèrcit i davant la simpatia que començava a germinar amb la consigna del cobrament dels salaris en dòlars difosa per militants del Núcleo Proletario Clasista; davant tota aquesta situació sense fàcil sortida, l'imperialisme internacional va proposar a Juan Guaidó com a president interí SENSE PODERS EXECUTIUS i ni tan sols legislatius.

Engels va deixar establert en el text ja clàssic ANTI-DÜHRING, que "EL DRET ÉS LA FORÇA PER IMPOSAR-LO". I aquesta força la tenia i encara la té l'exèrcit, la guàrdia nacional i els cossos policials, com els "Colectivos", que vesteixen de paisà, armats i ben preparats, sent coberts els seus atacs i retirades per part dels uniformats de la guàrdia nacional o l'exèrcit.

Nomenant a Juan Guaidó president interí el que buscaven era enganyar la classe obrera, fent-li creure que el "chavisme" o Maduro es desferien veloçment, com un gelat al sol de l'estiu.

Però l'exèrcit veneçolà NO és un gelat de crema, sinó d'acer, que no podrà fondre's amb la cridòria de les manifestacions influïdes i controlades per la petita i mitjana burgesia ja arruïnada i sense poder econòmic en la producció i en el comerç.

Per fondre l'exèrcit capitalista veneçolà es necessita un alt forn potent amb altíssimes temperatures que només la revolució proletària classista podrà construir i posar en funcionament.

El globus que va llençar EEUU nomenant ditocràticament per Trump al Juanito es va desinflant amb la fam, la falta de corrent elèctrica, d'aigua, de transport per desplaçar-se a la feina o fora de les ciutats, de medicines i d'aliments, tot això tendeix a desemascarar aquestes alternatives basades en fum.

Hem de reconèixer que l'alternativa de la Revolució proletària no està madura ni per madurar en uns mesos, però l'únic treball de futur, veritablement fecund és el d'estudiar la contrarevolució estalinista, tornant als textos clàssics de Marx i Engels, apropiant-nos de la teoria marxista, de la concepció materialista de història, de l'abolició de l'esclavitud del treball assalariat, a través de la revolució violenta i de la dictadura del proletariat.

No oblidem que l'estalinisme conserva una gran influència a Amèrica a través del nacionalisme castrista i dels moviments guerrillers que propaguen o venen el nacionalisme cubà, i abans mitjançant el socialisme reformista argentí, peruà, els mexicans Villa i Zapata, el "burguesito" Bolívar, etc. A aquests moviments solen presentar-los com a revolucionaris pel fet de definir-se anti-americans o anti-imperialistes.

Mentrestant, EEUU no oblidarà que les burgesies governants, a les que ara persegueix, van intentar expulsar-lo del camp de joc americà amb la temptativa de formar UNASUR, amb el seu banc central i la seva moneda: els anomenats "chavistes", els Kirchneristes argentins, els Lulas a Brasil, els Apras a Perú, els equatorians de R. Correa, els bolivians d'Evo Morales, etc.

En tot aquest curs de recuperació dels poders d'EEUU a Llatinoamèrica es pot observar el paper que encara juga el dòlar en les reserves o riqueses de les burgesies llatinoamericanes, que segueixen abandonant les seves monedes per les contínues devaluacions, demostrant que els seus nacionalismes o patriotismes abracen la conservació o l'augment de la seva riquesa amb els comptes en dòlars que encara els ho garanteixen. Tornant als salaris veneçolans:

APUNTS REFERENTS AL BALANÇ DE LA LLUITA DELS TREBALLADORS DE LA DOCÈNCIA A VENEZUELA

Davant del fet de la pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors de la docència per un salari miserable, que després de la reconversió (20 d'agost de 2018) s'accelera, aquests comencen a pressionar pel desenvolupament d'activitats de protesta de setembre a desembre. Davant d'això, els Sindicats Regionals i les Federacions Nacionals (tots subvencionats, lligats a la patronal, n'existeixen 8 entre sindicats regionals i federacions), per fer els seus negocis amb l'Estat Capitalista a través del Ministeri d'Educació i arribar a acords amb els seus negocis referents a clàusules econòmiques i socials del contracte per adequar el nou con monetari, convoquen accions de carrer de manera intermitent, sense paralització de classes. Encara que les federacions són les que negocien directament amb el MPP (Ministerio del Poder Popular para la Educación), els sindicats regionals depenen de la seva federació afí.

A l'agost de 2018, el salari mínim és de 3.000.000 Bs, el que equival a 30 Bs S. Aquest va ser incrementat a 1.800 Bs S, un 5.900% d'augment, encara que la clàusula del conveni indica que els decrets d'augment s'han d'aplicar, només van atorgar el 800% als docents.

Per la projecció d'aquestes taules s'ha utilitzat el mateix percentatge d'increment que es va aplicar al Salari Mínim, al passar de 3.000 Bs.F a 1.800 Bs. S (5900%). (veure pàgina següent).

Però el salari dels treballadors a partir de l'1 de setembre de 2018, és:

CATEGORIA	40 HORES Bs S	54 HORES
DOCENT I	2.484,00	3.311,79
DOCENT II	2.520,00	3.359,70
DOCENT III	2.556,00	3.407,79
DOCENT IV	2.593,00	3.455,78
DOCENT V	2.628,00	3.503,78
DOCENT VI	2.664,00	3.551,70

A més, als fragments de les primes que es sumen al salari base se'ls aplica el factor $900 \frac{\text{salario base del docente}}{\text{salario mínimo}} \times 900$, i a aquest resultat se li calcula el percentatge corresponent a la prima indicada. Aleshores no apliquen el 40% d'octubre de 2018 i el 60% del gener de 2019. El salari es lliga a decrets presidencials, el 150% el novembre, i el 300% a partir del 15 de gener de 2019. No obstant això, el treballador obté menys aliments de manera que el salari li dura màxim tres dies, la malnutrició i les malalties ocasionades per això són d'allò més comú. Hi ha major pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors proletaris en general, no només de la docència.

Son proyecciones no oficiales

Docentes 40 horas Nueva Carga Horaria (Educación Secundaria)				
Clasificación	Salario Básico al 30/08/2018	Porcentaje de Incremento del Salario Mínimo al ajustar al nuevo Cono Monetario	Salario a partir del 01/09/2018 en Bolívares Fuertes	Nuevo Salario a partir del 01/09/2018 en Bolívares Soberanos
Docente I	25.481.027,81	5900%	1.528.861.668,60	15.288,00
Docente II	26.753.022,25	5900%	1.605.181.335,24	16.051,00
Docente III	28.358.256,37	5900%	1.701.495.382,44	17.014,00
Docente IV	30.344.124,99	5900%	1.820.647.499,16	18.206,00
Docente V	32.571.418,53	5900%	1.954.285.111,80	19.542,00
Docente VI	37.707.262,99	5900%	2.262.435.779,52	22.624,00
TSU Doc.	24.233.731,20	5900%	1.454.023.872,00	14.540,00
TSU No Doc.	24.233.731,20	5900%	1.454.023.872,00	14.540,00
Profesional ND.	25.512.076,80	5900%	1.530.724.608,00	15.307,00
Bachiller D.	22.958.812,80	5900%	1.377.528.768,00	13.775,00
Bachiller No Doc.	22.705.200,00	5900%	1.362.312.000,00	13.623,00

Al setembre de 2018. Cistella alimentària 22.927,82 Bs S, Cistella Bàsica 44.079 Bs S el Docent I, salari base mensual amb 40 hores: 2484 Bs S, podria adquirir el 10,83% d'aliments, i de la cistella bàsica 5,64%, i el Docent VI amb salari base mensual 2.664 Bs S, 40 hores, podia adquirir l'11,62% de la Cistella alimentària i de la bàsica el 6,04%.

Al gener de 2019. Cistella alimentària 907.289,28 Bs S, Cistella Bàsica 1.356.507 Bs S, el Docent I, salari base mensual amb 40 hores: 26.057,16 Bs S, podia adquirir el 2,87% dels aliments, i de la cistella bàsica el 1,86%, i el Docent VI amb salari base mensual 30.103,20 Bs S, 40 hores, podia adquirir el 3,32% de la Cistella alimentària i de la bàsica el 2,87%.

Al febrer de 2019. Cistella alimentària 1.272.695,29 Bs S, Cistella Bàsica 1.957.826 Bs S, el Docent I, salari base mensual amb 40 hores: 26.057,16 Bs S, podia adquirir el 2,05% d'aliments, i de la cistella bàsica l'1,33%, i el Docent VI amb salari base mensual de 30.103,20 Bs S, 40 hores, podia adquirir el 2,36% de la Cistella alimentària i de la bàsica l'1,54%.

El poder adquisitiu ha disminuït de manera accelerada, encara esperem el referent de les dades del CENDA (Centro De Documentación y Análisis Para Los Trabajadores) de març de 2019, amb l'increment del preu dels articles alimentaris del grup d'empreses "Polar".

COM HAVIA D'EVOLUCIONAR EL SALARI DOCENT DES DE L'1 DE SETEMBRE DE 2018

Així hauria hagut de pujar el salari dels docents si s'haguessin aplicat els augments que el Govern va dir que faria:

Salari calculat amb la pujada no realitzada (40 hores, en Bs. S.)					
CATEGORIA	Set. 2018 (5900%)	Oct. 2018 (40%)	Des. 2018 (150%)	1-1-19 (60%)	15-1-19 (300%)
DOCENT I	15.288	21.403,2	53.508,0	85.612,8	342.451,2
DOCENT II	16.051	22.471,4	56.178,5	89.885,6	359.542,4
DOCENT III	17.014	23.819,6	59.549,0	95.278,4	381.113,6
DOCENT IV	18.206	25.488,4	63.721,0	101.953,6	407.814,4
DOCENT V	19.542	27.358,8	68.397,0	109.435,2	437.740,8
DOCENT VI	22.624	31.673,6	79.184,0	126.694,4	506.777,6

Però en no realitzar l'augment del 5900% publicitat sinó tan sols el del 800%, les taules salarials van quedar gairebé 10 vegades per sota del que haurien de ser:

Salari calculat amb la pujada realitzada (40 hores, en Bs. S.)					
CATEGORIA	Set. 2018 (800%)	Oct. 2018 (40%)	Des. 2018 (150%)	01-01-19 (60%)	15-01-19 (300%)
DOCENT I	2.484,00	3.477,6	8.694,0	13.910,4	55.641,6
DOCENT II	2.520,00	3.528,0	8.820,0	14.112,0	56.448,0
DOCENT III	2.556,00	3.578,4	8.946,0	14.313,6	57.254,4
DOCENT IV	2.593,00	3.630,2	9.075,5	14.520,8	58.083,2
DOCENT V	2.628,00	3.679,2	9.198,0	14.716,8	58.817,2
DOCENT VI	2.664,00	3.729,6	9.324,0	14.918,4	59.673,6

A la mesa de negociació de federacions amb la patronal no es planteja exigir el 5100% que deuen als treballadors de l'ensenyament des de setembre de 2018, sinó només un retroactiu del 17% des de setembre de 2016 i, com que existeix un nou encuny que va eliminar 5 zeros, no ens estranyi que aquest pagament que es realitzarà al maig de 2019 no superi els 200 Bs S, partint del que van pagar el setembre de 2018.

Amb aquests salaris sense capacitat de compra es demostren dues coses: 1) que l'anomenat "chavisme" o partit de l'exèrcit és una organització CRIMINAL, 2) que és fins a cert punt comprensible que els treballadors esperin o creguin en el miracle de la intervenció militar estatunidenca. Però no deuen saber que el nostre himne, LA INTERNACIONAL, ja va establir el 1871 que: "NI EN DÉUS, REIS, NI TRIBUNS, ESTÀ EL SUPREM SALVADOR, NOSALTRES MATEIXOS REALITZEM L'ESFORÇ REDENTOR".

La classe obrera tampoc ha d'esperar res de l'enemic de classe estranger, com ho són tots els exèrcits del món. Si finalment intervenen els altres exèrcits capitalistes, ho faran per defensar el capital veneçolà i estranger. La classe obrera seguirem pagant la trencadissa produïda per la crisi capitalista.

Que no s'oblidi que, si Veneçuela va deixar de produir 2 milions de barrils de petroli al dia, ja els estan produint EEUU, com els 2 milions iranians, el milió de Líbia, etc.

EL MAOISME NO ÉS MÉS QUE L'EXPRESSIÓ DE LA REVOLUCIÓ BURGESA XINA I DE LA CONTRAREVOLUCIÓ PROLETÀRIA: EL RECENT CAS DE JASIC TECHNOLOGY DE SHENZHEN.

Introducció

En els últims mesos de 2018 van aparèixer a la premsa burgesa occidental diversos articles en relació a la repressió per part del govern burgès xinès a diversos grups d'estudiants, qualificats de marxistes, lligant-la al suport que havien donat a la lluita dels treballadors de diverses empreses i especialment de Jasic Technology de Shenzhen (província de Canton).

Al marge de l'habitual tendenciositat antixinesa de la premsa occidental, que els ha portat a donar cert bombo a la situació i a recrear-se en la repressió de "marxistes" per part de l'estat "comunista" xinès, el cert és que el govern xinès, com qualsevol govern burgès, persegueix i reprimeix els intents obrers d'organització, sobretot quan es donen al marge de les institucions creades per l'estat de la burgesia a aquest efecte, és a dir els aparells del sindicalisme subvencionat. En aquest sentit, com a marxistes, hem de denunciar els atacs de l'estat xinès, com dels altres estats, contra els intents d'organització sindical al marge dels aparells subvencionats.

I això és justament el que ha passat a Jasic, on els treballadors de l'empresa de tecnologia de Shenzhen van intentar organitzar-se al marge de l'únic "sindicat" legal a la Xina, la Federació Nacional de Sindicats, per aconseguir millores en les seves precàries condicions laborals, i van ser reprimits per l'empresa mitjançant acomiadaments que al seu torn van trobar l'oposició de la plantilla, que davant la gota que feia vessar el got van organitzar concentracions i mobilitzacions contra els acomiadaments davant de la fàbrica i a la ciutat de Shenzhen al llarg de diversos dies, fets que l'estat només va poder acabar desolent per la força després de diversos enfrontaments.

Va ser en aquest context, i després que s'haguessin donat els primers xocs, que alguns grups, aparentment sorgits dels cercles d'estudis marxistes d'algunes universitats xineses, van organitzar comitès de suport als treballadors de Jasic, i fins i tot es van desplaçar allà per donar suport a les concentracions davant de l'empresa, així com van promoure

una campanya de suport a les xarxes socials tant xineses com occidentals, tal com encara es pot constatar.

Els cercles d'estudiants maoistes (que no marxistes)

Per mantenir l'aurèola de marxista, tan difícil d'empassar, el govern xinès tolera i fins i tot fomenta l'existència de grups d'estudi del marxisme a les universitats, igual que ofereix classes de "marxisme" en les mateixes institucions, sempre intentant mantenir el control sobre el seu contingut en major o menor mesura. La veritat, en qualsevol cas, és que el que s'entén per marxisme en aquests contextos, com en tants altres a nivell internacional, inclou no només els clàssics de Marx, Engels i Lenin (als que no obstant això s'intenta donar la interpretació que més s'adequa a les posicions polítiques burgeses i petitburgeses dels promotors dels cercles, allunyant-se del seu contingut real), sinó també un reguitzell de suposats marxistes

entre els quals destaca el fundador de l'estat xinès modern en forma de república popular, Mao Zedong (o Mao Tse-tung en la transliteració clàssica).

Els ideòlegs de la república popular, tant en els seus inicis com després de la mort de Mao, i fins i tot ara, coincideixen en la reivindicació d'aquest revolucionari burgès, i en la seva suposada condició de marxista, amb els grups d'estudi del marxisme de les universitats xineses.

Per què reprimeix llavors el govern xinès als grups d'estudiants "marxistes" (que podríem qualificar millor de maoistes) que donen suport i difonen les lluites dels grups de treballadors en contra de l'aparell del sindicalisme subvencionat xinès?

Diversos factors influeixen en aquest fet. D'una banda, cal dir que l'estat, tant a la Xina com a qualsevol país del món (ara ja capitalista en tots els seus racons després de la independència de les últimes colònies i la creació dels últims estats-nació), té com a funció primordial la defensa de l'*statu quo* burgès, el monopoli de la violència precisament per intentar evitar que els treballadors organitzats imposin les seves reivindicacions per sobre de la supervivència del capitalisme. En aquest sentit cal dir que els primers que han patit la repressió, tot i que la premsa burgesa occidental no s'hagi fet ressò de la mateixa manera d'això, han estat els propis treballadors de Jasic, molt abans que els propis estudiants. D'altra banda, l'estat xinès és molt conscient que l'agreujament de la crisi a nivell internacional posa sobre la taula de forma cada vegada més urgent la configuració dels blocs davant l'eventual esclat de la tercera matança mundial, i en aquest sentit està molt compromès en combatre els possibles focus d'inestabilitat interna que puguin ser eventualment explotats, amb més o menys consciència d'això per part dels protagonistes, per altres imperialismes per minar la posició de l'estat xinès en l'escenari mundial. Altres objectius d'aquesta repressió preventiva són per exemple, les minories uigur o tibetana, que la premsa burgesa occidental li agrada citar, així com altres grups dels que aquesta premsa no s'ha fet pràcticament ressò.

Finalment, no és menyspreable la lluita existent entre diversos sectors i tendències de la pròpia burgesia xinesa, i específicament entre els que voldrien promoure una major liberalització i promoció de l'anomenat sector privat i aquells que defensen en major o menor mesura la propietat estatal de les empreses (que no la seva eliminació), és a dir una de les formes en les que l'estat pot exercir la seva funció de capitalista col·lectiu ideal. En efecte, ja ens referíem a aquest xoc de plantejaments, tots dos burgesos, a la nostra revista fa més de 30 anys: *"Les grans lluites que s'han donat a la Xina entre dos corrents burgeses, nacionalista una i aperturista l'altra, han culminat amb una victòria, almenys temporalment, d'aquesta última. La corrent nacionalista estava personificada en l'anomenada "banda dels quatre". Aquests pretenien construir el mercat nacional, i arribar a la industrialització amb els exclusius recursos econòmics xinesos, sense cap dependència de l'exterior, amb una explotació accelerada del proletariat industrial. L'únic additiu que rebia aquest, per pal·liar el seu esforç, era les xerrades polítiques dels grans xovinistes xinesos. Així resultarà,*

que cada vegada que els aperturistes (personificats en la línia de Chu Enlai i Deng) dirigeixen l'economia, la producció industrial creix fulgurantment a través d'incentius materials a la producció. Donant-se el procés invers quan governen els nacionalistes. Aquests pretenien amb l'anomenada "revolució cultural" donar el "gran salt endavant" de la industrialització. Al final es va reduir a un complet fracàs dels nacionalistes, obrint així la via del poder als aperturistes.

L'obertura no és una cosa que s'hagi preparat després de la mort de Mao, sinó que el 1969, l'inefable Henry Kissinger ja va estar a la Xina preparant el procés de restabliment de relacions comercials i diplomàtiques amb USA. Havent arribat als primers acords el 1971, que establien el viatge que va realitzar Nixon el 1972, sent rebut Nixon pel senyor Mao, precisament en els dies en què els ianquis llançaven centenars de milers de tones de bombes sobre Vietnam i Laos (tot i que els maoïstes oblidin aquests fets de manera interessada), d'aquí daten els acords entre la Xina i els Estats Units d'Amèrica del Nord. El govern de Deng només s'ha limitat a posar-los en pràctica amb la seva línia aperturista, les bases les va posar el senyor Mao, per molt que ho neguin els seus passats de moda acòlits. (...)

Ja el 1953 la nostra corrent deia: "Si la Xina que sorgeix de la revolució busca com accelerar la seva marxa cap al capitalisme privat, que no pot encara connectar en un únic bloc maniobrat per un ferri govern militar, com Rússia ho ha pogut fer, haurà de recolzar-se en les economies d'Occident (Les revolucions múltiples, abril del 1953)." (Xina: Autarquia, mercat mundial o revolució comunista?, El Comunista n.º7, maig 1985)

No hi ha cap contradicció real, doncs, en què l'estat xinès pretengui reprimir i redirigir a grups que reivindiquen els suposats valors del maoïsmes "original" alhora que es considera hereu i guardià dels mateixos (els últims xocs de l'estat amb els membres del grup d'estudis del marxisme de la Universitat de Pequín dels que tenim coneixement es van donar en el marc de les celebracions del 125 aniversari del naixement de Mao de finals de desembre del 2018, que tots dos pretenien celebrar i van celebrar), en el moment en el que en realitat aquests grups es distingeixen ideològicament de l'estat que els reprimeix tan sols, com a molt, per una dosi més gran de ascetisme vinculada al període de desenvolupament del capitalisme xinès, en el context de l'acumulació originària, en què va viure gran part de la seva vida Mao i els altres ideòlegs que es reivindiquen, període que l'estat xinès ha superat ja àmpliament i al que pretén no haver de tornar.

Al contrari del que alguns dels esmentats grups d'estudiants puguin pensar, la naturalesa de l'estat xinès, com dels altres estats capitalistes moderns, no només és perfectament compatible amb la reivindicació de la figura de Mao i del maoïsmes, sinó que el seu naixement i existència, precisament en la seva situació actual, són la conseqüència lògica d'aquest plantejament, i fins i tot la conseqüència que el mateix, de forma bastant oberta, perseguia i persegueix. "La nostra corrent va definir al maoïsmes i a la revolució xinesa del 1949 com "una revolució francesa amb segle i mig de retard", "és una revolució burgesa en tant que està dirigida contra el feudalisme amb l'acció de les masses camperoles". Revolució que "s'ha llançat a la formidable construcció del mercat capitalista intern, ordenant-se en Estat unitari." (II Programa Comunista n.º6, 1953)." (Àsia-Pacífic: Xina ja és una potència capitalista industrial, El Comunista n.º26, maig 1993)

Des d'aquest punt de vista és va reivindicar un suposat maoïsmes "pur" o "original", contraposat a la suposada reivindicació buida del maoïsmes feta per la tendència dominant

en l'estat xinès actual. Tal com intentarem demostrar a continuació a través d'un succint anàlisi històric, el maoïsmes va ser des dels seus inicis una ideologia revolucionària burgesa, de cap manera proletària ni comunista, barreja de tendències camperoles, estalinisme i sunyatsenisme (no en va el grandíssim ideòleg burgès Sun Yat-sen, fundador del Kuomintang [KMT - o Guomindang, literalment partit nacionalista], és adorat en un mausoleu a Nanquín - República Popular de la Xina [RPC] -, i tant els estudiants dels cercles "marxistes" com el propi govern es reclamen sense pal·liatius de la República del 1911 i del moviment estudiantil patriòtic de 4 de maig del 1919) conseqüent en el sentit antiimperialista (dels altres imperialismes, no del xinès, òbviament). La ideologia perfecta per a servir de superestructura a la revolució burgesa xinesa i a la creació i desenvolupament d'un estat capitalista modern que ha permès posicionar a la Xina al capdavant del capitalisme i l'imperialisme mundial, amb els índexs de producció industrial i de tot tipus de productes més alts del món (veure dades a El Comunista n.º 56 i en el segon article d'aquesta mateixa revista) i amb un dels exèrcits més grans del món que ja comença a desplegar-se a nivell internacional, tant en les missions internacionals en les que participa com a través de bases pròpies a l'estranger, com la que ha inaugurat recentment a Djibouti.

Plantejament històric de la qüestió

No pretenem en aquest article desenvolupar a fons el procés de degeneració de la III Internacional, esdevingut al llarg dels anys 20 del segle XX, i la crítica conseqüent i des de l'inici forma part del patrimoni de l'Esquerra Comunista (com es pot llegir en nombrosos textos de l'època i balanços posteriors), però sí que hem de esmentar-la en tant que aquesta tragèdia històrica està a la base de la possibilitat de l'estalinisme (expressió que va prendre finalment la revolució democràtic-burgesa a Rússia), i posteriorment del maoïsmes (expressió que va prendre finalment, com hem dit, la revolució democràtic-burgesa a la Xina), de combatre la revolució proletària alhora que enarboren les seves banderes, noms i tradicions.

L'aplicació de la tàctica del front únic polític a països de capitalisme avançat (com ara Alemanya), la imposició disciplinària de la submissió al centre mitjançant maniobres com l'anomenada "bolxevització" (creació de cèl·lules de fàbrica enlloc de territorials), o l'aplicació de l'anomenada tàctica del "govern obrer" o "govern obrer i camperol" (que suposava a la pràctica la col·laboració ministerial amb els partits de la burgesia), entre d'altres, són alguns dels errors tàctics comesos per la direcció de la internacional en aquells anys que van establir les bases per permetre que en el moment en què la contrarevolució es va sentir prou forta, la mateixa pogués dur-se a terme sense necessitat de renegar formalment del marxisme, en el nom del qual s'havien teoritzat ja els més aberrants expedients tàctics, sinó precisament reivindicant ser el seu major defensor, ja que, tal com dèiem en el nostre text "El «Pensament de Mao»", text de crítica per part de l'Esquerra al maoïsmes: "... davant de la confirmació cada vegada més neta de les previsions marxistes, la reacció ideològica conservadora es veu obligada a acceptar, sota condicions, la doctrina proletària. Això vol dir que, enlloc de rebutjar-la en bloc, li mutila les seves conclusions revolucionàries, així com les seves conseqüències estratègiques, tàctiques i organitzatives." (El «Pensament de Mao»)

I tal com vam desenvolupar en aquest mateix text, la lectura del qual recomanem a tot militant que vulgui aprofundir en la qüestió: "El fet que els moviments nacional-revolucionaris,

democràtic-burguesos (almenys en la seva ala més avançada) donin als seus fins, que són l'acumulació primitiva del capital i la formació de l'Estat capitalista modern, una disfressa socialista, no té, doncs, res que hagi de sorprendre: aquest fet s'explica perfectament per la composició social d'aquests moviments que es recluten essencialment en les masses treballadores, en una plebs, de camperols pobres, d'obrers d'extracció camperola més o menys recent, de semiproletaris, de culis, etc.; són aquestes capes les que donen a la democràcia revolucionària burgesa insurreccionalista (o als seus sectors més o menys avançats) una coloració més o menys «comunista».

És el que s'havia produït ja en substància amb els enragés de la gran revolució francesa, amb els levellers anglesos de l'època de Cromwell, amb els Tai-ping i amb el populisme de Sun Yat-sen a la Xina. De la mateixa manera, en el seu «Guerra dels Camperols a Alemanya», Engels observava que l'heretgia religiosa apareguda entre els camperols, i que era completament independent de l'heretgia burgesa de Luter, «expressava directament les necessitats dels pagesos, dels plebeus i va estar gairebé sempre lligada a una insurrecció». (El «Pensament de Mao»)

Amb la corrent lligada a Stalin ja havent pres el control de la Internacional, encara que sense haver expulsat encara a l'oposició russa, no va fer falta més que una petita volta de rosca addicional perquè la tàctica del front únic polític, que s'havia vingut aplicant de les més diverses maneres a occident, es convertís a la Xina en la teorització de la necessitat de sotmetre el partit Comunista (aquest encara sí) Xinès (PCC - fundat el 1920, abans fins i tot que el PC d'Itàlia) al partit nacionalista burgès del Kuomintang, oblidant-se (o més aviat fent oblidar) de la necessitat, en un context de revolució burgesa pendent i doble revolució, de mantenir l'organització i de com a molt dur a terme una aliança **amb les armes a la mà** (Circular del Comitè Central a la Lliga dels Comunistes, Marx, 1850), una cosa molt diferent de deixar fagocitar el propi partit i sotmetre's a la línia de l'altre tal com desgraciadament la Internacional estalinitzada, a través del seu enviat Borodin, va aconseguir imposar al Partit Comunista Xinès el 1926-1927.

La traïció per part de la Internacional a la revolució proletària xinesa (que els tardans intents de denunciar-la per part de l'oposició russa no van poder frenar), va ser l'avansala necessària perquè el Kuomintang, de la mà del carnisser Chiang Kai-Shek (a qui es va arribar a nomenar anteriorment president honorífic de la internacional, havent admès ja al Kuomintang com a partit simpatitzant el 1923) i l'imperialisme internacional aniquilessin la flor i nata del proletariat xinès (Xangai, Canton - 1927) i amb ella als únics grups de treballadors organitzats que fins ara han tingut alguna cosa a veure amb el marxisme a la Xina. Aquesta traïció es va dur a terme de forma paral·lela a la traïció de la vaga dels miners anglesos, que va arribar a ser per uns dies vaga general (1926), traïció que va tenir el seu origen en el pacte anglo-rus, pel que l'estat rus va accedir a la pràctica a renunciar a l'extensió internacional de la revolució a canvi d'inversions i transferències tecnològiques, així com en la nefasta política de la internacional en relació al Partit Laborista. Tots ells, fets que denoten la **derrota de la revolució internacional** que va tenir lloc en aquelles dates, i de la qual la derrota de la revolució xinesa és una fita més, ja que d'haver-se mantingut el plantejament de les Tesis sobre la qüestió nacional i colonial del II Congrés de la Internacional tant amb relació a Anglaterra (centre de l'imperialisme en aquell moment) com amb la Xina (perifèria del capitalisme i focus del colonialisme en aquell moment), fet que no va poder donar-se precisament a causa de la

contrarevolució a Rússia, això podria haver marcat un punt d'inflexió en el reflux de l'onada revolucionària. El corol·lari necessari de tot això va ser l'expulsió definitiva de l'oposició russa del si de la Internacional (l'Esquerra Comunista havia estat ja expulsada de facto prèviament) que va seguir immediatament després i que va precedir la repressió desencadenada per part de l'estalinisme a tot el que fes olor a revolució proletària dins i fora de Rússia, és a dir, just el que acabava de donar suport a la Xina.

La "reconstrucció" immediatament posterior de l'anomenat Partit "Comunista" (maoista) xinès de la mà del grup de Zhou Enlai (també transliterat com Chu o Chou Enlai) - Mao Zedong es dona en el marc d'una completa renegació dels principis del marxisme i en completa fusió inicial amb els interessos de l'estat rus, en mans ja completament contrarevolucionàries des d'un punt de vista proletari (que no burgès). Cap ulterior contrarevolució va ser necessària ja a la Xina, on ni tan sols es van arribar a constituir soviets, i l'eventual victòria del partit de Mao sobre el de Chiang Kai-Shek (en l'actual RPC) en la lluita mantinguda al llarg dels anys següents i fins després de la segona guerra mundial, al marge del detallat anàlisi que es pugui fer de la mateixa (incloent-hi els diversos pactes que el partit de Mao va fer amb Chiang Kai-Shek al llarg de la guerra civil i l'enfrontament amb el Japó), té molt a veure amb el més conseqüent anti-imperialisme (occidental i japonès) del primer en relació al segon, així com amb el context internacional posterior a la fi de la segona guerra mundial d'enfrontament entre Rússia i els EUA, i en tot cas no té absolutament res a veure amb el suposat caràcter "comunista" o "proletari" d'un en relació al caràcter burgès de l'altre. Tots dos pretenien el desenvolupament del capitalisme a la Xina, només que uns a la falda dels imperialismes occidentals i els altres a través d'una revolució democràtic-burguesa molt més radical, de forma coherent amb la ideologia estalinista-maoista que la recolzava, i actuant de forma més conseqüent en relació amb Sun Yat-Sen que els que enarboraven el nom del seu partit. Podem veure el resultat de la profunda revolució burgesa esdevinguda a la Xina, que va superar una situació de feudalisme asiàtic que es va perllongar durant més de dos mil·lennis, en la seva situació actual en el context de l'imperialisme internacional en contraposició per exemple a l'Índia, on la revolució burgesa es va donar d'una forma molt més tímida i inconseqüent de la mà del grup conformat entorn a l'agent britànic Gandhi. En efecte: *"Per la resta, aquesta burgesia xinesa, hereva d'una alta cultura també científica de les classes dominants precedents, s'ha col·locat ràpidament al mateix nivell de l'occidental en línia de coneixements tècnics. A més, ho ha fet, excepte una minoria, sense sotmetre's, encara que sigui per sentit nacional, al capitalisme dels imperis estrangers. I a més, des de 1912 ha lluitat amb les armes i amb molt valor contra el feudalisme i contra el despotisme central i provincial, col·locant-se al capdavant de les masses en revolta, fins i tot sacsejant la terrible inèrcia."* (Estructura econòmica i social de la Rússia d'avui, punt 94.- Rússia i Xina). Com també vam escriure a Il Programma Comunista nº 4 de 1960 (en un moment en què érem l'únic corrent en dir-ho): *"Per la resta, la Xina sempre ha estat, a través dels segles, la major potència asiàtica. Si, després de 100 anys d'eclipsi, ella arribarà sota el règim "comunista" a reprendre el lloc que el Celeste Imperi ocupava entre les potències asiàtiques i mundials, d'això només podran sorprendre's els inèxerts"*.

En resum, tornant al mateix text citat anteriorment: *"La nostra tesi és que la ideologia maoista resulta justament de la combinació del revisionisme (estalinista en aquest cas) i d'aquesta disfressa socialista de tasques estretament burgeses*

nacionals. Aquesta mateixa disfressa ha estat d'altra banda utilitzada per l'estalinisme, tant en el pla internacional com en el pla interior (on ha identificat el seu esbós d'industrialització capitalista amb la «edificació del socialisme en un sol país»), trencant així amb el bolxevisme, amb la doctrina i pràctica de la revolució internacional.

De manera ultra sintètica, es pot afirmar que el «maoisme» i la seva expressió «teòrica», el «pensament de Mao», són el formalisme de la contrarevolució estalinista i la ideologia de la revolució burgesa democràtica a la Xina, la qual ha nascut en estret lligam amb l'aixafament del proletariat xinès el 1927, justament gràcies als bons oficis de l'estalinisme, «organitzador de derrotes» i «enterramorts de la revolució». (...)

El moviment que per comoditat anomenem «maoista» és, doncs, l'hereu del neomenxevisme estalinista, i el mateix s'ha proclamat com el continuador del Kuomintang. Però mentre els menxevics, els socialistes revolucionaris i Cia., esperaven la transformació democràtic-burgesa de les assemblees constituents de la democràcia raquítica pròpia de les zones endarrerides, i es convertien, com Trotski ho va subratllar oportunament a propòsit dels socialistes revolucionaris, en una pura i simple «agència de la burgesia imperialista», el moviment de Mao ha realitzat històricament la revolució burgesa contra la burgesia mercenària de l'imperialisme, personificada per Chiang Kai-Shek, o almenys en competència amb ella, tot i que els estalinistes hagin fet pressió fins la vigília de la victòria de Mao per subordinar les forces plebees i camperoles a l'antic responsable de la massacre dels obrers de Canton i Xangai, de la mateixa manera que el 1927 li havien estat subordinades les forces proletàries. (...)

Realitzant «la seva» revolució burgesa, el maoisme ha estat obligat a apartar-se del estalinisme, precisament a causa del seu nacionalisme; però justament perquè no era ni podia ser internacionalista, ha estat obligat també a seguir vies estalinistes (d'allí el seu culte a Stalin), amb la diferència que en no haver-se beneficiat amb la vigorosa impulsió d'una revolució com la d'Octubre, tampoc ha estat obligat a aixafar l'oposició d'un partit com el partit bolxevic que no estava disposat a renunciar ni a l'internacionalisme ni (les dues coses estan indissolublement lligades) al «ulterior desenvolupament» de la revolució democràtica dirigida pel proletariat en revolució socialista en el pla economicosocial [Això no vol dir de cap manera que el maoisme no hagi exterminat als pocs elements revolucionaris que s'inspiraven en l'oposició internacional d'esquerra, com per exemple, per donar un sol nom, CiU Li-Ming. Per la seva banda, Hô-Chi-Minh ha fet afusellar a Ta Thu-Tau, protagonista de la Comuna de Canton.] "

En efecte, el nacionalisme xinès radical en què consisteix el maoisme va buscar i va crear un país amb les ànsies imperialistes de qualsevol altra potència capitalista. Des dels inicis de la RPC podem constatar el seu caràcter imperialista (Guerra de Corea, invasió fallida del Vietnam després de la derrota nord-americana), que culmina amb la seva entrada a l'ONU i el conseqüent reconeixement per part de tots els imperialismes com un més en l'hereva de la Societat de les Nacions a la qual Lenin deia la cova dels bandits. Seguint amb el mateix text:

"El maoisme ha volgut ser i s'ha proclamat l'hereu de Sun Yat-sen i del primer Kuomintang... (...)

Lenin ho demostra molt clarament a «Democràcia i Populisme a la Xina»:

«Aquest demòcrata xinès progressista (Sun Yat-sen) raona literalment com un rus. La seva semblança amb un populista rus és tal que hi ha identitat perfecta en les idees de base i en nombroses expressions (...). Considerem, amb l'exemple de Sun

Yat-sen, quina és la significació social de les idees engendrades pel moviment revolucionari de centenars i centenars de milions de persones, que són arrossegades irreversiblement ara en la corrent de la civilització capitalista universal (...). L'Orient ha escollit definitivament la ruta d'Occident (...); nous centenars de milions de persones participaran d'ara en endavant en la lluita pels ideals que Occident ha fet ja seus. La burgesia occidental està podrida, confrontada ja al seu enterramorts, el proletariat. A Àsia, per contra, hi ha encara una burgesia capaç de representar una democràcia conseqüent, sincera i militant, una burgesia que és la digna companya dels grans predicadors i dels grans homes d'acció de la fi del segle XVIII francès».

«El principal representant o el principal puntal d'aquesta burgesia asiàtica capaç encara d'una tasca històricament progressista, és el pagès. A prop d'ell ja hi ha una burgesia liberal, els dirigents com Yuan Shi-kai (podríem afegir Chiang Kai-Shek, ndr.) són capaços més que res de traïció: ahir, temien a l'emperador i li feien reverències; després, quan han vist la força, quan han sentit la victòria de la democràcia revolucionària, han traït a l'emperador; demà, traïran als demòcrates per tractar amb algun antic emperador o algun nou emperador "constitucional" (...)

«Sense el gran i sincer ímpetu democràtic que inflama les masses obreres i les torna capaces de realitzar miracles (...), l'alliberament del poble xinès de la seva esclavitud secular seria impossible (...). Semblant ímpetu suposa i engendra la simpatia més sincera cap a la situació de les masses obreres, l'odi més ardent contra els que les oprimeixen i les exploten. Però a Europa i Amèrica, a qui els xinesos d'avantguarda, tots els xinesos, en tan que han viscut aquest ímpetu, han pres aquestes idees alliberadores, el que està ja a l'ordre del dia és l'alliberament del jou de la burgesia, és a dir, el socialisme. D'aquí deriva inevitablement la simpatia dels demòcrates xinesos pel socialisme, el seu socialisme subjectiu (...). Però el que les condicions objectives de la Xina, país endarrerit, agrícola, semifeudal, posen a l'ordre del dia, és només la supressió d'una forma específica, històricament definida d'aquesta submissió i d'aquesta explotació: el feudalisme (...)

«I vet aquí que les idees i els programes subjectivament socialistes del demòcrata xinès donen naixement en realitat a un programa de "canvi de tots els fonaments jurídics" de la "propietat immobiliària", únicament un programa d'aniquilació de l'explotació feudal».

«Aquesta teoria, si se la considera des del punt de vista de la doctrina és una teoria de "socialista" petit-burgès reaccionari (...). La dialèctica de les relacions socials de la Xina consisteix justament en què els demòcrates xinesos, simpatitzant sincerament amb el socialisme d'Europa, l'han transformat en una teoria reaccionària, i que sobre la base d'aquesta teoria reaccionària de "prevenció" del capitalisme apliquen un programa agrari purament capitalista, capitalista com més no es pot!». (...)

... el maoisme ha representat en realitat un bloc de forces petitburgeses i camperoles que substitueix la burgesia nacional tradicional. (...)

Producte i apologia de la revolució democràtic burgesa a la Xina, l'amplitud i importància són considerables; el «pensament de Mao» és sota certs aspectes -i no dels menors- fill de la filosofia de les Llums. (...)

En efecte, l'escrit d'agost del 1937: Sobre la Contradicció (així com el de vint anys més tard Sobre les Contradiccions al Si del Poble) tendien a justificar l'interclassisme i, sobretot, l'aliança amb el Kuomintang, que, el 1927, havia destruït físicament al

moviment comunista xinès amb la benedicció de Stalin. Més encara, es tractava, com ho hem assenyalat moltes vegades, més que d'un nou tipus d'aliança, d'una adopció de les directives programàtiques i del paper del Kuomintang, donant-los un contingut demo-revolucionari real, un contingut camperol-revolucionari, en suma, d'una transformació del pseudo PCX, monstruós partit de «dues classes» en veritable Kuomintang. " (El «Pensament de Mao»)

I reblàvem el mateix clau en el nostre text "Formació i estructures de l'antiga Xina. Les lluites de classes i estats en el món dels pobles no blancs. Camp històric vital per a la crítica revolucionària marxista", del qual citem el següent extracte:

"El punt de dissensió fonamental va ser el de les relacions entre el Partit Comunista i el Kuomintang, és a dir, partit de la revolució democràtica; havent conduït la Internacional al primer (afeblint i sotmetent-lo a l'aliança i fins a la confusió amb el segon), a la derrota i a la ruïna, en el moment en què Chiang Kai-shek repetidament va atacar i va exterminar als comunistes xinesos, que estaven en aquells dies, a diferència dels actuals, sobre la via del marxisme classista i revolucionari. (...)

En efecte, serà la completa degeneració de les directives polítiques en matèria nacional i colonial, que havien estat aprovades en el II Congrés de la Internacional (juliol-agost 1920) les que canalitzin sobre una via errada el moviment dels camperols i dels obrers controlats pel Partit Comunista xinès permetent al Kuomintang dur a terme impunement la ruptura de l'aliança amb el PCX, aliança que, precisament al final de tal període, torna a ser restablerta i posada en pràctica. (...)

La historiografia estalinista defineix tradicionalment aquest desenvolupament dramàtic de la primera guerra civil xinesa com la «traïció» de Chiang Kai-shek. Però si les paraules es refereixen al contingut de classe dels esdeveniments, es veu que si de «traïció» es vol parlar, d'ella no eren acusats certament els esbirros del Kuomintang, els qui havien imposat al Partit Comunista Xinès (l'ala esquerra s'havia oposat en va), sacrificar totalment el programa de la «doble revolució», el que havia estat perseguit per Marx i Engels el 1848 a Alemanya i victoriosament posat en pràctica per Lenin el 1917 a Rússia. (...)

Però el conflicte obert amb el KMT no serveix, certament, per tornar a posar a l'PCX sobre la Plataforma del II Congrés de la I.C. Al contrari, en concomitància amb el desenvolupament de la política de l'Estat rus, que es mou decididament cap al definitiu aixafament del bolxevisme, l'esquerra del PCX és derrotada completament i la direcció del partit és assumida per la corrent de Mao Tse-tung (1934), la mateixa que, davant la victòria obtinguda contra el KMT, haurà d'instaurar a la Xina la República popular fundada sobre el bloc de les «quatre classes». (...)

La Xina burgesa del Kuomintang, com hem exposat, va consolidar la seva posició però va desplaçar el seu programa cada vegada més a la dreta, fins a preferir, com era previsible, i a la mateixa escola dels Thiers de Versalles, el pactar amb l'estranger japonès, a la probabilitat de veure una victoriosa Comuna de Xangai o de Nanquín.

En aquest punt els mateixos que havien traït trepitjant la lliçó del marxisme internacionalista revolucionari (que fàcilment hauria utilitzat a qui no hagués blasfemat ja, dient que les vies nacionals al socialisme són diferents, i que el socialisme a cada país es fa per si sol), van representar davant el món el que es presumeix com una victòria sobre els japonesos i sobre Chiang Kai-shek, que consisteix a haver-lo expulsat, per posar en pràctica el seu programa, aquell amb el qual va partir el Kuomintang i Sun Yat-sen, per a una Xina burgesa d'esquerra que ha renunciat al passatge a una revolució socialista, amb el motiu

de cridar socialisme com a Rússia, a un capitalisme d'Estat en grau encara inferior, perquè no es redueix només a la indústria, sinó que fins i tot en aquest sector s'autolimita al cinquanta per cent deixat en poder d'una burgesia privada, quarta classe del bloc.

Aquesta amarga vicissitud mostra com la via de la contrarevolució burgesa no és nacional, ni continental, sinó que és la mateixa a Europa i a Àsia, a França i a la Xina, amb la diferència de fase d'un segle." (Formació i estructures de l'antiga Xina. Les lluites de classes i estats en el món dels pobles no blancs. Camp històric vital per a la crítica revolucionària marxista).

Ni el "gran salt endavant" ni l'anomenada "revolució cultural proletària" tenen tampoc res a veure amb el comunisme, es tracta d'esdeveniments ocorreguts en el context del procés d'acumulació originària i d'enfrontaments entre diferents sectors pel control de l'aparell de l'estat, sobre els quals per qüestions d'espai haurem d'aturar-nos més detalladament en una altra ocasió.

Davant la ràpida culminació de l'acumulació originària i la necessitat d'introduir noves tecnologies, va acabar imposant-se l'anomenada "obertura" de la mà de Deng Xiaoping, un pas que d'una banda té altres paral·lels en la històrica lluita entre lliure canvi i proteccionisme en els diversos països capitalistes, i per l'altra es va fer de la manera més coherent amb el maoisme més original, del que va poder beure sense problemes per celebrar les bondats del "socialisme amb característiques xineses".

El desenvolupament exquisidament capitalista que va seguir en els anys posteriors, de la mà de la política maoista del Hukou, que permetia (i segueix parcialment permetent) l'explotació més brutal d'excamperols proletaritzats a les ciutats (i en el marc de la qual es va donar la proletarització en massa més gran de la història de la humanitat fins a la data), va aglomerar encara més la població a les grans urbs (Shenzhen va créixer per exemple de forma exponencial en aquells anys, passant de ser un poble de pescadors a una metròpoli, a la falda de la zona de lliure comerç promoguda per Deng Xiaoping) i va generar una infinitat de tensions que van tenir el seu zenit en els moviments vaguístics esdevinguts al llarg i ample del país en les dates anteriors a l'anomenada massacre de Tiananmen a Pequín (juny del 1989), que van ser reprimits brutalment pel govern i que, davant la completa absència de cap partit comunista organitzat i amb influència entre les masses, van ser finalment derrotats. És important esmentar que el moviment esdevingut en aquelles dates va ser inicialment obrer i que els estudiants només es van sumar de manera tardana i seguidista de la mobilització, aconseguint però així, de forma parcialment involuntària, retroalimentar el moviment de vagues. El govern va poder tolerar els moviments estudiantils diversos mesos, però va decidir desencadenar la repressió a nivell nacional, desplegant l'exèrcit en tots els racons, en el moment en què el moviment de vagues semblava poder arribar a posar en escac a l'estat (que en una part important dels casos coincidia *de facto* i *de iure* amb la patronal). No podem deixar de remarcar les similituds que el seguiment per part de la premsa burgesa occidental dels esdeveniments del 1989 i dels recents esdeveniments de Jasic ha tingut, amb relació a la suposada centralització de la repressió en els estudiants i específicament en els estudiants de Pequín, passant de puntetes per la repressió patida pels treballadors i en tants altres llocs.

Escrivem en aquelles dates: "Amb aquestes dades tractem de mostrar que la Xina del 1985 no era la del 1949, ni la del 1959, ni la del 1969, ni la del 1979. Xina ha entrat de ple en el remolí

del mercat mundial amb seus productes industrials, i les relacions de producció i de propietat en l'agricultura s'han revolucionat de tal manera, accelerant l'expulsió de centenars de milions de camperols pobres cap a les ciutats i cap als burgs o viles, que són les veritables causes de l'explosiva situació viscuda al maig-juny del 1989. (...)

O sigui, onades de treballadors a la recerca de qualsevol ocupació. Cantó inundada per 2,5 milions de camperols en una mica més d'un mes. Es remenaven xifres de més de 50 milions de persones vivint als carrers de les ciutats xineses a finals d'abril, procedents dels abandonaments i de les expulsions massives de l'agricultura. O sigui, procedents de la posada en pràctica de la reforma agrària d'abril del 1988 i de la concentració de la terra que contenia, accelerada per la mala collita de l'any passat. Aquestes són part de les causes que van provocar la situació de la primavera passada. (...)

El moviment estudiantil

Davant d'una situació socialment explosiva com la que vivia la Xina al març-abril passats, amb els llaços familiars i socials fets miques en un curtíssim espai d'anys, els estudiants, units a una fracció de l'Estat i de la burgesia, van intentar denunciar aquesta situació a la seva manera i buscar una sortida més democràtica per tal d'impedir que explotés el barril de pólvora i els sepultés a tots. (...)

"Igual que el passat 4 de maig, en els dos últims dies els obrers industrials han superat en una proporció de deu a un als estudiants, fonamentalment a Pequín, però també en altres 21 ciutats xineses a les que es va estendre l'onada de protestes..." (Cinco Días, 19-05-1989) Això va impedir ja posar fi a l'espiral de manifestacions i de vagues obreres, impedia acabar pacíficament amb el conjur que els nens de papà havien posat involuntàriament en moviment. El govern va declarar la llei marcial, i no precisament contra els estudiants. (...) "Els estudiants han demanat als obrers que tornin als seus llocs de treball perquè les forces de seguretat no tinguin motiu per reprimir el moviment" (El País, 23-05-1989). Els obrers no van obeir als estudiants, la "batalla" democratitzadora i institucional es circumscribia a donar suport a la facció burgesa de Zhao Ziyang, contra la no menys burgesa facció de Deng Xiaoping - Li Peng i a denunciar la corrupció dels governants i dels seus parents, per la qual cosa es feia necessari per a l'Estat burgès imposar la pau social per la força. (...)

El salari mitjà és de 100 iuans, unes 3.000 pessetes mensuals, tot i que la inflació ho erosiona contínuament, provocant una situació explosiva entre els assalariats: "La protesta ha perdut des de fa tres dies el seu caràcter exclusivament estudiantil i s'ha convertit en un gravíssim aixecament social difícil de canalitzar donada l'amalgama dels diferents sectors que la protagonitzen" (El País, 19-05-1989). Les vagues s'estenien cada vegada més, encara que el dret de vaga és il·legal, ja que va ser eliminat de la Constitució de 1982 (Cinco Días, 15-08-1989). I el mateix "vicedirector de la Federació sindical va dir la setmana passada que en el primer semestre d'aquest any hi ha hagut 49 vagues" (Ídem). I quan el 1982 es va prohibir el dret de vaga era perquè els assalariats ho estaven exercint." (La integració de la Xina en el mercat mundial i la dissolució de l'economia agrícola familiar són la causa dels sobresalts de maig-juny passats, El Comunista nº19, novembre 1989).

El ràpid procés de desenvolupament va continuar duent-se a terme de la mà de la brutal proletarització de la pagesia xinesa:

"La reserva de mà d'obra

L'anomenat miracle xinès s'ha vingut sustentant en l'emigració en massa des del camp a les ciutats. A la Xina

burguesa de Mao i Deng estava prohibida la lliure circulació de persones. Es necessitava un permís de trànsit i un altre de residència. Aquests controls no van ser abolits fins al febrer-març del 2003. Hi va haver moments en què aquesta població fluctuant, emigració interna xinesa il·legal, sense permisos, SENSE PAPERS, superava els 200 milions d'assalariats que havien abandonat les cooperatives agrícoles (veritable economia de subsistència) per vendre els seus braços a les ciutats, a les fàbriques, a la construcció d'habitatges, oficines, carreteres, ferrocarrils, ports, aeroports, preses, centrals elèctriques, etc.

Amb jornades esgotadores de treball, dormint molt sovint a la intempèrie, amb un farcell a l'esquena com a tot el seu aixovar (narraven ja fa més de 15 anys els cronistes occidentals), milions i milions d'esclaus moderns, amb el seu treball i les seves misèries han modernitzat Xina. La taxa de Plusvàlua arrencada als nostres germans de classe xinesos, per capitalistes grocs, blancs i negres, ha fet possible aquest salt, aquesta modernització d'una grandíssima potència que ja va ser dominant durant 18 segles dels últims 20. Aquesta experiència, aquesta memòria de les classes dominants xineses a través de la història, juntament amb l'armament atòmic, els míssils balístics intercontinentals i els seus satèl·lits que solquen l'espai, són els que han frenat en sec les ganes d'atacs i destruccions massives, vinguts de gust per l'imperialisme nord-americà. Anglaterra, al cedir-li Hong Kong a la Xina, acceptava el desenvolupament de la seva potència, assumint un paper important en la integració de la Xina al Mercat mundial." (Xina: els baixos preus de les mercaderies ensorren les fronteres del món... preparant la 3a Guerra mundial, El Comunista nº43, maig 2004)

En resum: "Les guerres de l'opi en la segona meitat del segle XIX van rebentar l'anquilosat poder de la societat feudal i prefeudal xinesa, alhora que van aixafar el gran moviment revolucionari democràtic-radical dels Tai Ping en les dècades de 1850-60, retardant 100 anys la gran revolució burgesa del 1949, a la Mao o a la xinesa. Però havent mantingut a la Xina com una mena de protectorat anglès o colònies japoneses.

També van forçar al Japó a obrir els seus mercats bombardejant sistemàticament les seves costes, les marines d'EUA i Anglaterra. En els anys 20-30 del segle XX, el Japó va intentar colonitzar Àsia expulsant als colonialistes anglesos. Temptativa japonesa que va acabar amb la seva derrota a la II Guerra mundial. Llavors, des d'un altre pla, molt més baix, del desenvolupament de les forces productives, Indonèsia, Índia i la Xina van prendre el relleu al Japó.

El 1954, França va ser derrotada a Dien Bien Phu i expulsada d'Indoxina, rellevant-la EUA que serà derrotat, al seu torn, el 1975 a Saigon i expulsat d'Indoxina. A partir del 1975 es conformen els anomenats Tigres Asiàtics (Corea del Sud - Malàisia - Indonèsia - Singapur - Tailàndia - Taiwan, després es va unir Vietnam) i finalment es va anar conformant el gran DRAC, és a dir, Xina.

L'aliança entre els EUA i la Unió Europea va aixafar al Japó amb els costos de les dues guerres contra l'Iraq, amb la contingència de les exportacions als EUA i la UE i amb la punxada de la borsa de Tòquio des del 1990, amb la caiguda en picat dels valors immobiliaris japonesos, de les empreses i dels bancs, provocant un endeutament de l'estat japonès que acumula l'equivalent a més del 160% del PIB. Aquí, com el 1945-49, Xina i Àsia tornen a rellevar al Japó en la lluita per defensar el desenvolupament de les forces productives i de la conquesta del mercat mundial en base als baixos preus de les mercaderies.

El gran desenvolupament de les forces productives i els intercanvis comercials en l'àrea geohistòrica asiàtica ja els ha

deixat la primacia en el rànquing mundial. La crisi de sobreproducció relativa de 1997-1998 va afectar fortament a tots els països asiàtics menys al gran DRAC, a la Xina, que va seguir la seva marxa cap a la conquesta del PRIMATO industrial i financer mundial." (El paper de la Xina - Àsia en la producció mundial, El Comunista nº47, maig 2008)

Marx y Engels van esperar la revolució a Xina

No volem acabar aquest text sense deixar d'esmentar, encara que sigui succintament, la posició que van mantenir Marx i Engels en relació als esdeveniments ocorreguts a la Xina durant la seva vida, des de la primera guerra de l'opi, sempre qualificada de bandidatge imperialista, passant per la seva descripció de la revolta dels Tai Ping, i les següents dues intervencions imperialistes (les anomenades segona i tercera guerra de l'opi, a les que va seguir, després de la mort de Marx i Engels, l'anomenada guerra dels bòxers, intervenció imperialista duta a terme per una coalició de vuit països), que van culminar amb l'incendi del palau d'estiu i que van conduir als tractats de Tien Tsin primer i Pequín després, que van agreujar les conseqüències del primer tractat de Nanquín. Citem novament del nostre text "Formació i estructures de l'antiga Xina":

"La idea que pugui existir concomitància en l'acció contra el capitalisme de les metròpolis blanques entre la lluita de classe interna dels obrers i la rebel·lió dels pobles d'ultramar contra les incursions i vexacions colonials, no està en el marxisme, com potser molts creuen, des dels temps en què Lenin va aportar el seu examen sobre els fenòmens de l'imperialisme burgès a cavall entre els dos últims segles, sinó molt abans, des d'Engels i Marx.

A la «Neue Rheinische Zeitung» de febrer-1850, Engels nomena els escrits d'un conegut missioner cristià, Gutzlaff, que havia estat a la Xina més de trenta anys seguits i tornava a Europa alhora que flamejava la famosa revolta dels Taiping; que va esclatar en el si dels petits camperols contra la monarquia de Pequín, a causa de la greu crisi que es va iniciar cap al 1840 quan Anglaterra, després seguida per altres potències europees, va imposar a la Xina l'obertura dels seus ports al comerç, particularment del opi, pertorbant greument les finances de l'imperi i l'economia del país. El moviment dels Taiping va prendre actituds de condemna de la propietat privada de la terra en general i no només d'atac a la noblesa feudal i la burocràcia estatal que la sostenia. Engels descriu en les seves grans línies aquest moviment social, posant de relleu que l'origen econòmic dels moviments revolucionaris és un fet històric que es verifica en ple també en aquell llunyà poble que es llança fora de immobilismes mil·lenaris. Ell conclou així: «Quan després de vint anys d'absència, el senyor Gutzlaff va retornar entre les persones civilitzades i els europeus, i va escoltar parlar de socialisme, va exclamar aterrit: Llavors, no podré escapar a aquesta perniciosa doctrina enlloc? És precisament la mateixa qüestió que s'ha predicat, per nombroses persones, en el si del poble xinès des de fa temps!».

Engels prossegueix: «És molt possible que el socialisme xinès es relacioni amb l'europeu com la filosofia xinesa a la de Hegel (el to és graciós, però potser, algunes posicions molt originals de l'antic pensador xinès Lao-Tsé es poden classificar com dialèctiques). Però, sigui el que sigui, és un fet confortant que el més antic i irremovible Imperi de la Terra hagi estat col·locat en l'espai de vuit anys (pels fardells de cotó de la burgesia anglesa) a la vigília d'una revolució social que ha de absolutament tenir les conseqüències més importants per a la història de la civilització. Quan finalment els nostres reaccionaris europeus, en

la seva pròxima fugida a través d'Àsia arribin a la gran muralla, segurs de que les portes s'obriran sobre la llar de la ultrarreacció i del ultraconservadurisme, qui sap si aquests no llegiran aquesta inscripció: República Xina: Llibertat, Igualtat, Fraternalitat».

Amb aquesta breu nota, el gran Engels va voler afirmar precisament que, a la Xina, com en qualsevol lloc, nosaltres esperem que el cicle de les formes socials, presenti les mateixes grans etapes, i que, a la Xina feudal, l'haurà de, com a França, substituir una forma social republicana i capitalista, teatre d'una lluita de classes pel socialisme.

El que històricament ha tingut lloc, encara que hagi estat el 1911, amb la revolució de Sun Yat-sen, i després d'una altra llarga sèrie d'agressions del colonialisme europeu a les costes de l'imperi celeste, enfonsat en la llarga lluita. (...)

Anglaterra, que tenia interès a establir el règim de «portes obertes», va desencadenar la primera guerra de l'opi, des del 1839 fins al 1842, i la Xina va haver de, amb el tractat de Nanquín, capitular i obrir més de Canton, Amoy, Fu-chow, Ning-po i Xangai, cedint Hong Kong a la Gran Bretanya, que la va fer la seva colònia.

Mentrestant, Estats Units i Rússia llancen les seves primeres pretensions, el 1850 comença el gran moviment dels Taiping, que es va apoderar de vastes províncies i va tenir la seva capital a Nanquín des del 1853 fins al 1864. Els rebels mataven terratinents i mandarins de l'Imperi, rebutjant les insuportables taxes, rebutjaven el vici de les drogues i de l'opi, tot i no estar contra el comerç dels estrangers, llançaven consignes igualitàries i comunistes. Mao Tsé-tung, tractant la llarga sèrie de les guerres dels camperols xinesos, es refereix a la llei agrària dels Taiping que, sense cap dubte, és de veritable contingut comunista, molt més que les llançades per ell, Mao, quan no es tracta en efecte de repartiment, ni en propietat ni en exercici: «TOTA LA TERRA QUE ESTÀ SOTA EL CEL HAURÀ DE SER CULTIVADA PER TOT EL POBLE QUE ESTÀ SOTA EL CEL... QUE LA CULTIVIN TOTS JUNTS I, QUAN RECULLIN L'ARRÓS, QUE HO MENGIN TOTS JUNTS». Els Taiping, no eren utopistes: mantenir un Estat que va durar catorze anys, brigades d'artesans d'Estat, lleis com que cap persona havia d'estar mal nodrida i mal vestida...

Al 1856, amb un infame pretext, Anglaterra i França van desencadenar la II guerra de l'opi que, després d'horribles massacres, va conduir al tractat de Tien-t'sin amb Anglaterra. La guerra es reprèn fins a la sanguinària conquesta i saqueig de Pequín, el 1860. Xina va haver de fer moltes concessions als europeus en el tractat de Pequín, que agreuja el de Tien-t'sin. Un exèrcit comú de l'Emperador i dels europeus, el 1864, aixafa als heroics Taiping, i entra a Nanjing fent córrer rius de sang." (Formació i estructures de l'antiga Xina. Les lluites de classes i estats en el món dels pobles no blancs. Camp històric vital per a la crítica revolucionària marxista)

Conclusions

A la Xina, com a la resta del món, els diversos grups de proletaris que senten la necessitat d'organitzar-se per a la lluita immediata han de rebutjar la línia del sindicalisme groc i assumir progressivament la tasca de construir el sindicat de classe, sense subvencions ni del patró ni de l'estat, fins i tot quan aquesta tasca hagi de assumir-se en la clandestinitat.

I per poder arribar a aconseguir-ho, aquests grups de treballadors han d'aconseguir trencar ideològicament amb el maoisme en les seves diferents versions i assumir les històriques lliçons de la degeneració de la Internacional i del desastre de la revolució xinesa (1927), punt de partida imprescindible per a la

represa de la lluita de classe a major escala, recuperant el fil vermell del veritable marxisme, per tants anys truncat a la Xina i en gran part del món arran de les tremendes derrotes d'aquells anys.

En aquesta reapropiació de la teoria i les lliçons de les derrotes del moviment obrer els treballadors s'han d'organitzar de forma autònoma i no han de buscar ni comptar amb el suport de moviments interclassistes com el dels "estudiants". Individus específics provinents d'aquests entorns poden arribar a donar suport eventualment el moviment proletari, però només a

condició que abandonin completament els seus punts de vista originals i abracin sense reserves els del proletariat.

En el món actual, com ja ho era fa un segle, la reorganització sobre bases classistes del moviment obrer xinès és una necessitat primordial del proletariat internacional, preparant-se per difondre la consigna del derrotisme revolucionari en el marc del cada vegada menys llunyà esclat de la tercera matança mundial, única sortida burgesa a la crisi, en la qual l'estat capitalista i imperialista xinès haurà de jugar un paper preponderant en atenció a la seva condició de (ja) primera potència econòmica mundial.

Per la represa de la lluita de classes a la Xina i a escala mundial!

Per la reconstrucció del sindicat de classe!

Trenquem amb la submissió a moviments interclassistes com l'estudiantil!

Per la independència ideològica de la classe obrera respecte a ideologies burgeses com el maisme!

CONTRA L'INTERCLASSISME EN LA QÜESTIÓ "FEMENINA" (part IV)

En aquest article seguirem amb l'anàlisi de l'argumentari de "*Cap a la vaga feminista!*" elaborat per part del moviment feminista per al 8M del 2018 i que en aquest 2019 s'ha fet servir novament sense cap canvi rellevant i que va ocupar la part anterior d'aquesta sèrie d'articles (veure "El Comunista" n°55, n°57 y n°61).

Seguint en l'apartat VIOLÈNCIES de l'argumentari (on ens vam quedar en l'anterior article), observem com de manera molt sibil·lina el feminisme introdueix, com un factor més que influeix en la vulnerabilitat de la dona cap a les violències, la prostitució, col·locant-la just al costat del fet de ser treballadora assalariada o treballadora de l'àmbit domèstic, per tal, com veurem més endavant, de normalitzar la compravenda de les relacions sexuals: "*les condicions laborals de les treballadores de la llar internes augmenten la impunitat dels agressors i que les violències patriarcals ens afecten a les dones de forma diferent en funció del nostre estatus migratori, la nostra edat, si som racialitzades, gitanes o paies; trans, hetero, lesbianes; si som assalariades o no, treballadores de la llar, prostitutes, si som mares o no. Si neguem aquesta diversitat invisibilitzem l'especial cruesa amb què les violències afecten algunes de nosaltres*".

En el zenit de les societats de classe, la burgesia va encoratjant la prostitució com una sortida vàlida per a millorar les condicions de vida de la dona proletària (i també de l'home) per mitjà de programes televisius que publiciten el que es pot cobrar sent prostituta de luxe, a través de pel·lícules i sèries en què el o la protagonista exerceixen la prostitució i s'eleva a un millor estatus social... falsos anuncis laborals que realment són ofertes de treball per a prostituir-se (com va passar al Congrés de mòbils de Barcelona), subvenció directa de les institucions a associacions dedicades a encoratjar la prostitució, com l'Ajuntament de Barcelona que subvenciona l'associació APROSEX (associació de professionals del sexe), el curs de la qual per fer-se prostituta va sortir publicat a la premsa burgesa a pàgina completa l'any 2014 per tal de promocionar-lo, inculcant la mercantilització del propi cos i

desbrossant el terreny perquè aquest tipus de relacions es normalitzin en els centres de treball i en les relacions de parella. Per aquesta normalització la burgesia compta amb l'ajuda del feminisme (conseqüent amb el seu caràcter de classe burgès) i de l'oportunisme sindical.

L'estiu passat es va publicar a la premsa burgesa que un sindicat nacionalista català, defensor de la petita burgesia i del funcionariat, havia conformat la primera secció sindical que representa les prostitutes i també que s'havia constituït un sindicat de prostitutes independent denominat OTRAS: "*La constitució del sindicat es va formalitzar amb una publicació al BOE el passat 4 d'agost, tot i que el procés per arribar fins aquest punt va arrencar anys enrere, amb la creació a Barcelona d'assemblees d'activistes en defensa dels drets de les prostitutes. Pocs dies abans del naixement de OTRAS, sense anar més lluny, un altre grup de treballadores sexuals de la ciutat es va unir al sindicat Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), donant a llum així a la primera secció sindical d'aquesta professió a tot Espanya. Part dels membres de OTRAS pertanyen a més a l'associació de professionals del sexe Aproxex.*" (El diari.es, 31-08-2018). "*La Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC) ha creat la primera secció sindical de l'Estat que representa el col·lectiu de treballadores sexuals. Una desena de treballadores sexuals s'han afiliat per exigir que la seva activitat es reconegui com a àmbit laboral i per reclamar el reconeixement dels seus drets com a treballadores.*" (20 minutos, 23-07-2018).

Qui hi ha darrere d'aquest "sindicat" denominat OTRAS? Veiem qui és la seva Secretària General: Concepció Borrell Bernaus. I el seu tresorer? Joaquín Pere Donaire Mateos. (BOE, n°188, de 4 d'agost). Aquests dos elements, són al seu torn gestors d'APROSEX, que es dedica a incitar les dones i homes joves (encara que el gènere gramatical utilitzat és el femení) a prostituir-se. És simplement una variant del proxenetisme, més sofisticada.

El mateix mes de la constitució d'OTRAS, el diari burgès La Vanguardia publicava un article titulat *Mare de dia*,

prostituta de nit que tenia com a finalitat encoratjar la prostitució, sobretot en les treballadores assalariades de l'hostaleria que són mares solteres: "Com a mare soltera, el treball sexual no només se li va presentar com una sortida econòmica. "Una de les principals causes era poder estar amb la meua filla, i no arribar a casa feta pols física i mentalment - diu Fiona, que abans treballava de cambrera-. (...) La seva filla Julia també va poder veure el canvi. "(...) Quan va decidir treballar d'això ens vàiem més, estava més contenta que quan era cambrera". En aquest mateix article tornem a trobar, com no, a la secretària general d'APROSEX: "Conxa Borrell explica que la imatge que la societat té de la prostitució és el reflex del tabú amb què viu la sexualitat." I com a colofó trobem la defensa directa de la prostitució per part de la intel·lectualitat universitària: "Laura Labiano Ferré, de la Fundació Genera, que porta més de 10 anys assistint a treballadores sexuals, explica (...) "la prostituta és la 'mala dona', la que fa amb la seva sexualitat el que vol i es vesteix com vol, la que ven alguna cosa que sempre hem hagut de fer gratis -afirma Labiano- Com vas a ser mare i puta alhora? Aquest estigma de vegades obliga a tenir una doble vida". A les dones que guarden els pudors dels seus clients, que les criden per complir les seves fantasies i viure tots els seus fetitxes sense ser jutjats, els toca amagar la seva identitat." (La Vanguardia, 21-08-2018)

Com no podia ser d'altra manera, els representants de la petita burgesia "progre" s'han bolcat a defensar aquest nou tipus de proxenetisme: "L'alcalde de Barcelona, Ada Colau, s'ha col·locat en contra del Govern central per la polèmica sobre el sindicat de treballadores sexuals, que l'Executiu va anul·lar després d'haver-ho autoritzat. La regidora de Feminismes de l'Ajuntament de Barcelona, Laura Pérez, ha declarat aquest divendres que l'autoorganització de les treballadores sexuals no és només positiva des d'una perspectiva de drets laborals "sinó també des de la perspectiva de la lluita contra l'estigma de puta, que afecta a totes les dones, i la lluita contra la violència de gènere". (...) Suport de CGT. CGT Catalunya s'ha adherit a la postura d'OTRAS" (El Periódico, 31-08-2018)

A aquesta defensa s'ha unit la portaveu de "Cap a la vaga feminista!" del 8M, Justa Montero, professora universitària i col·laboradora del partit parlamentari burgès *Podemos*: "Activistes feministes com Mireia Bofill, Begoña Zabala, Justa Montero, Amaia Pérez Orozco i Yayo Herrero. Advocades com Begoña Lalana. Càrrecs públics com la regidora de Feminismes de Barcelona, Laura Pérez. Escriptores i periodistes com Elena Poniatowska, Àngels Mastreta i Núria Alabao. Professores i docents com Raquel Osborne, Dolores Juliano, Mª Jesús Izquierdo i Itziar Ruíz Jiménez. Directores de cinema i artistes com Isabel Coixet i María Galindo. Periodistes i comunicadores com Gabriela Wiener, Ana Encinas, Belén Macías o Susana Albarrán. Aquestes són només algunes de les gairebé 300 feministes que signen el manifest que demana retirar la demanda per il·legalitzar OTRAS, el sindicat de treballadores sexuals que es va presentar el 21 de setembre en una roda de premsa." (El Salto, 12-11-2018)

Al novembre de 2018, en una sentència que ja s'ha recorregut, l'Audiència Nacional ha anul·lat els estatuts de l'organització i tot apunta que la premsa burgesa i les seves institucions seguiran posant sobre la taula el "debat" recurrent en relació a la prostitució precisament per normalitzar-la.

Al marge d'aquest debat burgès moralista, cal posar en relleu quines són les bases materials i històriques amb les que neix la prostitució, això és, **amb l'aparició de la propietat privada, la monogàmia, i amb la possibilitat d'intercanviar relacions sexuals a canvi de diners** (fet impossible en les antigues relacions socials que es donaven en les gens primitives): "Amb la diferenciació en la propietat, és a dir, ja en l'estadi superior de la barbàrie, apareix esporàdicament el treball assalariat al costat del treball dels esclaus; i **al mateix temps com un correlatiu necessari d'aquell, la prostitució professional de les dones lliures apareix al costat de l'entrega forçada de les esclaves**." (L'Origen de la Família, la propietat privada i l'Estat. Engels).

El 2012 el diari burgès La Vanguardia publicava: "(...) **moltes dones que havien aconseguit sortir de la prostitució han hagut de tornar a "l'ofici" davant la falta de recursos**. Un fet alertat també per un recent informe de Metges del Món que ha constatat aquesta volta a la prostitució de persones que havien aconseguit inserir-se al mercat laboral, però que han perdut la feina per la crisi. L'estudi revela que al voltant d'un 10% de les meretrices ateses a dia d'avui per aquesta ONG són espanyoles, per darrere de les d'origen sud-americà, d'Europa de l'Est i subsaharià." (La Vanguardia, 21-7-2012).

En comptes d'assenyalar que **la lluita ha d'anar encaminada al fet que la societat es faci càrrec de tots els seus membres, a abolir la PROPIETAT PRIVADA, els DINERS, i l'INTERCANVI MERCANTIL** i per tant que no hi hagi la necessitat d'haver de vendre el propi cos per sobreviure a l'atur forçós i la manca de recursos, assenyalant que tot aquest treball improductiu ha de ser redirigit en les tasques útils i productives per a la societat; en comptes, fins i tot en el terreny econòmic i sindical, de lluitar per la reivindicació de la reducció de la jornada laboral a 30 hores setmanals sense reducció salarial per ocupar a aquells companys i companyes a l'atur i a aquelles dones i homes que són obligats a prostituir-se, en comptes d'això, l'oportunisme sindical pretén normalitzar la prostitució fent un sindicat de prostitutes i proxenetes.

Aquesta normalització es basa o bé en què les prostitutes siguin autònomes legalitzant la seva situació d'autònomes (i no tenim cap simpatia ni és la nostra tasca lluitar pels drets del petit empresari, ni de bon tros pels d'aquell o aquella que defensi la compravenda de les relacions sexuals) o bé que es legalitzi plenament el proxenetisme i per tant en comptes d'agafar pel coll al proxeneta o la proxeneta de torn el que s'hagi de fer és demanar-li una nòmina i afiliació a la Seguretat Social (i així encara que obliguin a signar els contractes sota amenaces i coaccions... tot serà als ulls de l'ordre burgès totalment legal).

Així s'expressaven els empresaris del sector de la prostitució l'any 2014: "Qui són els que es lucren de la prostitució? És clar que nosaltres, els amos dels clubs d'alterne, ens beneficiem, però també, per exemple, els guàrdies de seguretat que els vigilen, o els diaris que publiquen anuncis de prostitutes. On posem el límit?", Afirma José Roca, portaveu de l'organització. "Estem contra la prostitució forçada i s'ha de mantenir castigada, però no la consentida. El que cal fer amb aquesta última no és prohibir-la, sinó regular-la", prossegueix Roca. "Que s'obligui a exercir-la en locals. Només així s'eviten problemes com la tracta o l'explotació, que són típiques de la prostitució al carrer". (El

País, 12-09-2014). En perfecta sintonia amb això trobem les reivindicacions de l'oportunisme sindical.

No està dins del posicionament marxista lluitar, per una banda, contra el treball assalariat i la submissió a la condició de mercaderies del proletariat i, d'altra banda, defensar una forma de submissió i mercantilització d'un home o dona, fins i tot quan es dona de forma "voluntària" (tal com defensen aquestes corrents "progres" de la burgesia i del feminisme). També "voluntàriament" es signen o s'accepten condicions de treball totalment abusives, també "voluntàriament" s'insta a les treballadores i treballadors a fer-li favors sexuals a l'encarregat o empresari per aconseguir determinades condicions o per evitar l'acomiadament, etc. Aquesta via és la de vendre's al millor postor. Si s'accepta la incorporació d'aquest plantejament (que és una variant del trepisme), es mor la possibilitat de l'organització i de la lluita col·lectiva per la millora, fins i tot immediata dins el capitalisme, de les condicions de vida i de treball de la classe obrera.

En l'obra *La Situació de la Classe Obrera a Anglaterra*, Engels denuncia com a les fàbriques el capitalista utilitza la seva situació de poder pel que fa a les assalariades per imposar-hi tenir relacions sexuals: *"Per la resta, se sobreentén que el fet de prestar serveis a una fàbrica, així com la prestació de qualsevol altre servei i en major grau encara, confereix a l'ocupador el jus primae noctis. També en aquest aspecte, el fabricant és l'amo i senyor del cos i els encants de les seves obreres"* (La situació de la Classe Obrera a Anglaterra, Engels).

Aquesta situació se segueix donant en els centres de treball i afecta sobretot a aquelles companyes en situació més precària. L'any passat, els mitjans de comunicació es van fer ressò del reportatge realitzat per periodistes alemanes sobre els abusos que pateixen les treballadores de la recol·lecció de la maduixa a Huelva, majoritàriament immigrants (reportatge que la motivació del qual no és la defensa d'aquestes treballadores sinó guanyar quota de mercat per als productors centreeuropeus de la maduixa): *"Els fets provats de la sentència 143/2014 de l'AP d'Huelva, per exemple, relaten que (...) Les sotmetien a la jornada laboral a una vigilància estreta fins al punt d'obligar-les a fer les seves necessitats en el mateix camp, impeding que es relacionessin amb treballadors d'altres finques o que abandonessin la mateixa si no eren acompanyades, fent ús de la força física en alguna ocasió i sol·licitant en altres favors sexuals per garantir la continuïtat de la feina."* (El País, 8-06-2018). L'assetjament en l'àmbit laboral no es dona exclusivament cap a les dones sinó que també es dona cap als homes: *"Gairebé una cinquena part de les denúncies per assetjament sexual laboral provenen d'homes. Així ho va assegurar la Comissió d'Igualtat d'Oportunitats en l'Ocupació (EEOC) dels Estats Units, que va indicar que gairebé una de cada cinc denúncies rebudes són d'aquest sexe, el que representa al voltant del 17% del total de casos."* (El diari.es, 18-04-2018).

És que el moviment obrer hauria de defensar la "llibertat" de les i els assalariats a mantenir relacions sexuals amb els seus superiors per mantenir la feina? El moviment obrer ha de **rebutjar qualsevol actitud sexista** i abús dins dels centres de treball, i en els ambients obrers, **provingui de qui provingui, tant d'homes com de dones**. I això, igual que el rebuig cap a la violència domèstica, només és possible encoratjar-ho en un ambient ferotgement antiburgès en què s'inclueixi **l'ODI més profund cap a la propietat privada i les relacions de producció burgeses** i en el qual

s'inclueixi la lluita contra aquests abusos per mitjà del **COMPANYERISME i la SOLIDARITAT a ultrança** entre els proletaris i proletàries, que conformen una **sola CLASSE sense distinció de sexes, edats, races...** i que, com més gran i més compacta sigui la seva organització, podran actuar en bloc **COL·LECTIVAMENT** quan una companya o company pateixi un abús o agressió.

Enfrontada a aquesta posició de classe ens trobem amb la "sororitat" interclassista feminista, amanida, com a bon moviment burgès, amb la defensa de l'INDIVIDUALISME, encoratjant que *"es promogui de manera efectiva una educació afectiva sexual que eduqui els nens contra unes masculinitats violentes, possessives, dominants, i a les nenes per desenvolupar la seva individualitat i sortir del marc de l'amor romàntic."*

Primer, l'educació burgesa ja educa els nens i nenes perquè desenvolupin la seva individualitat. El que pretén el feminisme és que a més a les escoles s'eduqui en la divisió entre sexes, en la contraposició de la individualitat femenina contra la masculina. Aquesta posició no només està a les antípodes del marxisme, sinó que l'ha de combatre amb puny de ferro: *"Si estem en el llenguatge filosòfic i històric, el nostre enemic és l'individualisme, el personalisme. Si en el polític, l'electoralisme democràtic en qualsevol camp, si en l'econòmic, el mercantilisme"* (El programa revolucionari de la societat comunista elimina qualsevol forma de propietat del sòl, de les instal·lacions de producció i dels productes del treball, 1958).

Insistim en això: *"Qui cregui en l'individu i parli de personalitat, de dignitat, de llibertat, de responsabilitat de l'home o del ciutadà no ha de tenir res a veure amb el pensament marxista (...) De totes maneres no té dret a dir-se marxista qui fa intervenir com a causa motriu en el joc dels fets socials i històrics a la consciència individual, als principis morals, a l'opinió i la decisió de l'individu o del ciutadà."*

El contrast entre les forces productives i les formes socials es manifesta com a lluita entre les classes que tenen interessos econòmics oposats; aquesta lluita en la seva fase culminant es transforma en contesa armada per la conquesta del poder polític" (El curs a seguir, 1946).

Segon, el feminisme estableix, com ja hem vist, com a característica del sexe masculí les actituds violentes, possessives i de dominació, que s'han d'extirpar de les ments dels nens des de l'escola com si un capellà realitzés un exorcisme. Estableix, com a contrapartida, que el sexe femení és aliè a aquestes actituds i que només les pateix passivament. La realitat és que la contradicció absoluta entre la realitat material de les relacions en comparació amb l'ideal publicitari de les mateixes, així com **la pervivència de la propietat privada i l'àmbit domèstic** genera aquestes actituds de possessió i dominació en tots dos sexes.

Finalment, quina és la funció de les escoles, els instituts i la universitat, dins del capitalisme? També són fàbriques el "producte" de les quals és, d'una part, proporcionar formació tècnica bàsica perquè els futurs assalariats puguin exercir un treball; i d'altra, una formació ideològica, mitjançant la qual els estudiants d'avui (majoritàriament assalariats del demà) reben i assimilen la ideologia burgesa de la solució individual dels problemes, la competència fratricida, la defensa de l'economia nacional i la pàtria, l'assumpció natural de l'explotació, la fe religiosa, la **DEFENSA de la PROPIETAT**

PRIVADA. És que, tal com fa el feminisme, els comunistes creiem que podem treure alguna cosa de l'educació burgesa? Tot el contrari: "Si nosaltres (comunistes) creiem que la ideologia d'una classe és conseqüència del lloc que li és assignat a una determinada època pel sistema de producció, no podem "esperar" que la classe obrera sigui "educada" per creure possible la revolució, perquè admitem al mateix temps que la revolució no arribarà mai." (El problema de la cultura, Avanti! 05-04-1913).

És precisament per això que els fills i filles dels treballadors han d'educar-se en ple contacte amb les condicions reals que viu la seva classe, en un ambient de lluita i combatiu, organitzat per mitjà del companyerisme i la solidaritat entre tots els seus membres, en el qual no hi hagi opció de trepar ni obtenir cap benefici particular de la lluita sinó només la lluita per l'interès col·lectiu de la seva classe que no entén de divisions en el seu sí i en el que per tant es condemni amb puny de ferro qualsevol actitud sexista o racista, estudiant els textos fonamentals del marxisme i alimentant l'ODI contra el capitalisme i la burgesia que com a classe reaccionària i enemiga s'erigeix en la seva defensa, forjant-se, en fi, com els futurs i futures revolucionàries que el dia de demà empunyan les armes en contra del monstre del capital per instaurar per mitjà de la dictadura proletària la societat d'espècie, sense classes, inaugurant així la història de la humanitat.

I se'ns preguntarà, i quin tipus de relacions sorgiran en aquesta societat sense classes? I respondrem amb Engels "el que podem conjecturar avui sobre la regulació de les relacions

sexuals després de la imminent supressió de la producció capitalista és, més que res, d'un ordre negatiu, i queda limitat, principalment, al que ha de desaparèixer. Però què sobrevindrà? Això es veurà quan hagi crescut una nova generació: una generació d'homes que mai s'hagin trobat en el cas de comprar a costa de diners una dona, ni amb ajuda de cap altra força social, l'abandó d'una dona; i una generació de dones que mai s'hagin vist en el cas de lliurar-se a un home en virtut d'altres consideracions que les d'un amor real, ni de refusar entregar-se al seu amant per por de les conseqüències econòmiques que això pugui portar-les. I quan aquestes generacions apareguin, enviaran a pastar fang tot el que nosaltres pensem que haurien de fer. Es dictaran a si mateixes la seva pròpia conducta, i, en consonància, crearan una opinió pública per jutjar la conducta de cadascú. I tot quedarà fet!" (L'Origen de la Família, la Propietat privada i l'Estat, Engels). Això és: 1) cap poder de compra o imposició de relacions sexuals 2) cap conseqüència econòmica negativa per a la dona pel fet de mantenir relacions sexuals. I per a això cal, en primer lloc, l'abolició de la propietat privada i, en segon lloc, la socialització de l'àmbit domèstic (juntament amb l'educació sexual en el sentit més ampli del terme i la plena disponibilitat de mètodes anti-conceptius o abortius). (continuarà en el següent número)

LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFON LA PREMSA COMUNISTA

- Curs del capitalisme i crisi
- Contra l'interclassisme en la "qüestió femenina" (I)
- Indústria 4.0: majors guanys pels patrons i empitjorament de les condicions de vida pels obrers
- Progrés tècnic i conservació capitalista
- Mata al monstre
- La caiguda del pont de Gènova és un senyal de la crisi del capitalisme italià
- Programa del partit comunista internacional

Proletari di tutti i paesi, unitevi!

PER IL COMUNISMO

ORGANO DEL PARTITO COMUNISTA INTERNAZIONALE

Dicembre 2018 - n° 2 Prezzo: 2 € / 2,50\$

Distingue il nostro partito: la linea da Marx a Lenin, alla fondazione dell'Internazionale Comunista e del Partito Comunista d'Italia; alla lotta della sinistra comunista contro la degenerazione dell'Internazionale, contro la teoria del socialismo in un paese solo e la controrivoluzione stalinista; al rifiuto dei fronti popolari e dei blocchi partitiani e nazionali; la dura opera del restauro della dottrina e dell'organo rivoluzionario, a contatto con la classe operaia, fuori del politicantismo personale ed elettorale.

CORSO DEL CAPITALISMO E CRISI

Presentiamo questo articolo dal titolo Corso dell'imperialismo per continuare, aggiornando i dati, il lavoro sempre svolto dalla nostra corrente a partire dalla prima crisi economica del 1956-57, avendo come epicentro gli USA. La nostra corrente non ha mai cessato di sostenere fin dal primo dopoguerra che, passata la dialettica delle ricostruzioni post-belliche, le crisi economiche si sarebbero regolarmente ripresentate, spingendo i mostri imperialisti a scontrarsi nuovamente fra loro, come previsto dalla teoria marxista del ciclo storico generale del capitalismo. Capitale di quarta teoria è la legge della caduta tendenziale del saggio di profitto. Essa dice che il saggio di profitto storicamente decresce, pur aumentando il profitto in massa assoluta. In parallelo con tale caduta, decresce nel tempo il ritmo di incremento dell'economia capitalistica in generale anche se, come massa, il potenziale produttivo economico non cessa di salire. Ricorda infatti anche degli indici della produzione industriale e del prodotto nazionale, che mentre, ai suoi inizi, la produzione capitalistica registra sempre ritmi di incremento molto elevati, questi col passare del tempo calano tendenzialmente e di continuo. Lo studio del nostro punto sulla crisi del 1956-57, che qui continuiamo a confermare appunto questa legge, che segna nello stesso tempo la condanna a morte del capitalismo, non nel senso che questo potrà o dovrà estinguersi da sé, ma nel senso che nel suo continuo declino, nel suo costante invecchiamento, nella sua inarrestabile patetizzazione, è scritto per il proletariato la consegna della necessità di abbattere, e nello stesso tempo, senza tralasciare le condizioni materiali oggettive della possibilità di questo rivoluzionario abbattimento (pag. 2)

SOMMARIO

CORSO DEL CAPITALISMO E CRISI.....	pag. 2
CONTRO L'INTERCLASSISMO NELLA "QUESTIONE FEMMINILE" (I).....	pag. 14
INDUSTRIA 4.0: MAGGIORI PROFITTI PER I PADRONI E PEGGIORAMENTO DELLE CONDIZIONI DI VITA PER GLI OPERAI.....	pag. 22
PROGRESSO TECNICO E CONSERVAZIONE CAPITALISTICA.....	pag. 23
UCEDI IL MOSTRO.....	pag. 26
IL CROLLO DEL PONTE DI GENOVA E UN SEGNO DELLA CRISI DEL CAPITALISMO ITALIANO.....	pag. 27
PROGRAMMA DEL PARTITO COMUNISTA INTERNAZIONALE.....	pag. 28

CONTRO L'INTERCLASSISMO NELLA "QUESTIONE FEMMINILE"

"Abolizione della famiglia? Perino! I più avanzati fra i radicali si accaniranno di così ignorante intenzione dei comunisti (...) Nel suo pieno sviluppo la famiglia odierna esiste soltanto per la borghesia; ma essa trova il suo complemento nella forza mancata di famiglia dei proletari e nella prostituzione pubblica (...)

Le alienazioni borghesi nella famiglia e nell'educazione, sugli intimi rapporti fra i genitori e i figli orientano tanto più insistentemente quanto più in conseguenza della grande industria, viene sporcato per i proletari ogni legame di famiglia, e i fanciulli vengono trasformati in semplici articoli di commercio e strumenti di lavoro." (Manifesto del Partito Comunista, 1848)

IL CROLLO DEL PONTE DI GENOVA...

Con il crollo del capitalismo, questo criterio della tecnica costruttiva che si presenta oggi nelle scuole e nei cantieri come eterna verità, finirà senza essere il criterio che darà sopravvivenza necessaria per i massimi sforzi alle strutture del minimo passo e soprattutto del minimo costo possibile." (Politica e Costruzione, 1952)

INDÚSTRIA 4.0: MAJORS BENEFICIS PER AL PATRÓ I EMPITJORAMENT DE LES CONDICIONS DE VIDA PER ALS OBRERS

El tan esbombat nou canvi en la producció industrial amb la introducció de la tecnologia 4.0, que segons els presumptes experts portarà a una "revolució" al món i en les relacions de producció, no té res de nou, sinó només d'antic.

La indústria 4.0 no és més que una altra ulterior peça del continu desenvolupament de les forces productives que tenen com a objectiu reduir el temps de producció i, per tant, els costos de qualsevol mercaderia amb la inevitable reducció del nombre de treballadors a igual producció. L'automatització és l'aspecte fonamental de la producció capitalista i neix amb aquesta. Res hi ha de nou fins i tot per a la indústria 4.0 que connecta i dirigeix les màquines amb els ordinadors. El resultat és que es produeixen les mateixes mercaderies o mercaderies noves en un temps sempre menor. Per tant, en una societat no embogida, és a dir, no com l'actual, l'automatització servirà per a disminuir dràsticament el temps de la jornada laboral i no per a augmentar la producció, atès que el 90% de la producció actual és perjudicial per a la vida de l'espècie humana i per a la naturalesa en el seu conjunt. El resultat d'aquesta boja carrera és que es mor de fam amb els magatzems abarrotats de productes alimentaris dels quals una bona part es podriran.

Del Manifest de Karl Marx:

"El creixent ús de les màquines i la divisió del treball treuen al treball del proletari tot caràcter substantiu i li fan perdre amb això tot atractiu per a l'obrer. Aquest es converteix en simple apèndix de la màquina, i només se li exigeixen les operacions més senzilles, més monòtones i de més fàcil aprenentatge, per tant, allò que costa avui dia l'obrer es redueix si fa no fa als mitjans de subsistència indispensable per a viure i per a perpetuar el seu llinatge. Però el preu del treball, com el de tota mercaderia, és igual al seu cost de producció. Per tant, com més enutjós resulta el treball, més baixen els salaris. Més encara, com més es desenvolupen el maquinisme i la divisió del treball, més augmenta la quantitat de treball, bé mitjançant la prolongació de la jornada, bé per l'augment del treball exigít en un temps donat, l'acceleració del moviment de les màquines, etc."

Les paraules del text precedent van ser escrites fa 150 anys. Avui continuen sent certes i amb més raó.

De fet, la incessant introducció del desenvolupament del maquinisme i de l'automatització en la producció en el règim capitalista mai ha reduït les condicions d'esclavitud de l'assalariat, al contrari, les ha augmentat, provocant al seu torn una major desocupació i una reducció del poder adquisitiu dels salaris.

Per a oposar-se a aquestes conseqüències, la classe obrera no ha de preocupar-se de la gestió de la fàbrica, com prediquen de manera incessant tots els sindicats col·laboracionistes conjuntament amb els patrons, sinó que ha de reivindicar, per mitjà de la lluita, la reducció dràstica de la jornada de treball, proposant a curt termini, amb força, una reducció a 6 hores per cadascun dels 5 dies, i amb augment de salari. Només amb la reivindicació de la reducció de les hores de treball i augment del salari la classe obrera podrà defensar-se i contraatacar contra l'opressió a la fàbrica.

Una breu ressenya històrica:

Les veritables conquestes de la classe obrera, amb l'arribada del capitalisme, s'han dut a terme quan, amb les lluites, s'ha imposat la reducció de la jornada de treball.

Des dels inicis del mode de produir capitalista fins al 1847 la jornada de treball a Anglaterra, on va néixer el capitalisme, era de 14 hores i es feien els torns de nit. El moviment obrer anglès va assenyalar la seva victòria més important quan, el 1847, la categoria dels cotoners va aconseguir el reconeixement de la jornada laboral de 10 hores amb una "Bill" (Llei) del 8 de juny d'aquell any que establia una jornada reduïda a 11 hores fins al primer de maig del 1848, i successivament de deu hores de manera definitiva. Després d'ulteriors lluites, el Parlament anglès amb el "Factory Act" el 1850 va estendre aquesta jornada a totes les fàbriques. Aquesta llei pot ser considerada com el punt de partida de la vintena d'anys de lluita dels treballadors anglesos. Després aquesta jornada es va estendre per la resta d'Europa.

La festa del 1r de maig va ser proclamada per la II Internacional el 1889 a París. L'elecció de la data no va ser casual: es va optar pel 1r de maig perquè tres anys abans, el 1r de maig del 1886 es va declarar una vaga general a tots els Estats Units per la reducció de jornada laboral a 8 hores. La protesta va durar 3 dies i va culminar, el 4 de maig, amb la massacre de Haymarket: una veritable i genuïna batalla en la qual van morir 11 obrers assassinats per la policia.

Ha passat més d'un segle des de la conquesta de la jornada laboral de 8 hores i des de llavors no hi ha hagut cap reducció. Avui, sense temor de ser desmentits, la denominada productivitat, o sigui, quanta mercaderia produeix un treballador en un dia o en un mes, s'ha multiplicat com a mínim per 100, no obstant això es continua treballant 8 hores i més. Es treballa de nit i en dies festius i els treballs s'han tornat més esgotadors perquè ja no és l'obrer el que gestiona la màquina, sinó que és la màquina la que oprimeix a l'obrer. Les màquines com més informatitzades estan (indústria 4.0) tant més elles són les que controlen a l'obrer i no a l'inrevés.

En aquest tipus d'organització productiva cap obrer té ja ni un segon per a ell. Ja no aconsegueix, per molt hàbil que sigui, arrencar un minut per a sí mateix.

Per a reduir l'estrès i la fatiga del treball en l'anomenat treball soft (4.0) l'única solució és reduir aquest temps d'estrès que és més perillós, per a la salut, que la fatiga física. Desgraciadament, els "sindicaleros" s'han venut en cos i ànima a les exigències dels patrons.

Estem convençuts que amb la introducció d'aquestes tecnologies si es creen 100 llocs de treball se'n destruiran 300. Això farà també que se li redueixi la paga a l'obrer especialitzat.

MATA AL MONSTRE

“La Italsider (1) a Taranto (2)” va ser la resposta, als anys 60, a una revolta de molts treballadors que havien perdut el treball i a la població que estava famolenta. Una revolta que va durar dies i en la què hi va haver dos morts. Van ser el PCI (Partit Comunista d'Itàlia) i la CGIL els que van demanar una indústria d'alta ocupació, i aquesta gran fàbrica podia ser automobilística o siderúrgica. L'Estat, conseller dels negocis de la burgesia, posteriorment va regalar aquesta eficientíssima fàbrica a Riva (3) (Ilva) la qual no es va gastar ni un cèntim en el manteniment i actualització de les instal·lacions i ni molt menys en seguretat, per a la salut dels treballadors ni per a descontaminar. Naturalment tot això va permetre als Riva obtenir uns enormes guanys, però ha accentuat ulteriorment la tragèdia: uns 316 obrers han perdut la vida des que la fàbrica va néixer (una concentració de morts en el treball en una sola empresa que feia d'ella “la fàbrica de la mort”). I no només a la fàbrica: els perits nomenats per la fiscalia de Taranto han calculat que en set anys (2003-2009) un total de 11.550 morts van ser causades per les emissions (una mitjana de 1.650 a l'any), sobretot per causes cardiovasculars i respiratòries, i 26.999 hospitalitzats, sobretot per causes cardíques, respiratòries i cerebrovasculares. A més, les dades oficials de l'Istituto Superiore di Sanità (Institut Superior de Sanitat), sempre entre 2003-2009 registrava a Taranto (respecte a la mitjana de la Regió de Puglia), un +14% de mortalitat d'homes, un +8% de dones i un +20% de mortalitat en el primer any de vida dels nens; i a més un +211% amb mesotelioma de pleura(4). I a això s'hi afegia la devastació mediambiental. Els obrers cridaven “Riva assassí” havent hagut de dir millor “Societat criminal i assassina”. Riva responia que com a emprenedor, només tenia el problema de produir acer i no de resoldre els problemes que tenien els obrers i la ciutat.

Des d'un sector dels mediambientalistes i de la petita burgesia se sosté que la fàbrica s'ha de tancar perquè Taranto està morint, i acusen els obrers perquè no han lluitat per la seguretat i la salut, i són per tant culpables davant la població i davant els nens. Però, no són els obrers els que més pateixen, exposats com estan a la fàbrica i a les seves cases adjacents a aquesta? Sense contar que, si la fàbrica tanca uns 15.000 obrers perdrien el lloc de treball!

D'una altra part, estan l'empresa i els “sindicats” de la *triplice* (CGIL, CISL, UIL) que organitzen manifestacions per la salvació d'Ilva, la salvació del treball, la defensa d'una “Empresa bona”. I a les que s'adhereixen també molts obrers sota el temor a perdre el treball. Però els obrers més combatius es neguen a participar en aquestes manifestacions perquè han entès que darrere de tot això està “Riva” sol·licitant diners a l'Estat per a invertir i fer la fàbrica més productiva... En una paraula, privatitzar els beneficis i socialitzar les pèrdues. La protesta autònoma dels treballadors adquireix sempre majors acords, i fins i tot si en un cert moment les empreses de serveis sindicals CGIL, CISL, UIL, intenten frenar aquesta lluita, el gruix dels obrers trenca amb la política empresarial portada endavant des d'aquestes organitzacions, i lluita pels seus propis interessos.

En aquests anys, la majoria dels obrers no està amb “Riva”, i consideren enemics el govern, l'Estat i els patrons. S'institueixen presidis davant de la fàbrica, van durar 15 dies, i existint una contínua contestació dels sindicats confederats. Però tota aquesta energia en poques setmanes es va dispersar gràcies al treball brut de la *triplice* que va vèncer i va marginar als obrers més combatius, mantenint-los sota l'amenaça de “fer-los acomiadar”. Aquesta guerra ha estat combatuda... i ha estat perduda.

Quines ensenyances, nosaltres obrers, podem extreure d'aquestes lluites?

- Nosaltres obrers hem d'entendre quins són els nostres enemics: nosaltres, com a classe obrera, tenim interessos que es contraposen als dels patrons i són interessos irreconciliables!

- Nosaltres obrers necessitem del Sindicat de Classe, un sindicat que lluiti únicament pels nostres interessos, sense a ve de fer-nos càrrec nosaltres dels interessos de la fàbrica i de l'economia nacional.

- Les nostres reivindicacions han de ser: augment salarial i reducció de la jornada de treball a 30 hores setmanals; reducció dels ritmes de treball i massiva reducció de la contaminació ambiental i a la fàbrica; 30 anys de treball per a obtenir una pensió amb el 100% del salari; salari mínim de 1.500 € nets al mes; salari íntegre a tots els aturats o un lloc de treball.

La nostra lluita parteix de l'augment del salari, però no és aquest el nostre fi perquè en el capitalisme abans o després els patrons ens trauran els interessos que ens han concedit sota l'impuls de les lluites, i no hi ha solució en aquest tipus de societat on el guany regna sobirà.

Papà mata al monstre! És la frase escrita per un nen de Taranto, malalt de càncer, sobre una fulla on el petit ha dibuixat les xemeneies de Ilva amb fums en forma de mans i cara de monstre.

Fem nostres aquestes paraules, obrers! Mentre les relacions de producció continuïn mercantilitzades, monetària i salarialment, tot el sistema de la maquinària automatitzada forma un monstre que aixafa sota el pes de la seva opressió una humanitat rebregada i infeliç, i aquest és el monstre que domina tota la societat.

És aquest el monstre que hem de matar... Abans que sigui ell el que faci desaparèixer a la humanitat i qualsevol altra forma de vida de la faç de la Terra.

NOTES DE TRADUCCIÓ

(1) Italsider va ser creada el 1961 per a agrupar el sector siderúrgic de la companyia financera Finsider pertanyent al Iri (Istituto per la Ricostruzione Industriale), un dels pilars identificats pel govern el 1948 – a través del “Pla Sinigaglia”, que porta el nom del llavors president de la companyia financera – per al relançament de la Itàlia de la postguerra. Amb la privatització de les empreses del Iri, es va tancar la planta de Bagnoli, la planta de Piombino va passar al grup Lucchini de Brescia, mentre que les plantes de Taranto i Gènova-Cornigliano van ser transferides a la cartera del grup Riva (Ilva)

(2) Taranto és una província de la regió de Puglia, a Itàlia. La seva capital és la ciutat de Taranto. És una zona densament poblada on va haver-hi molts morts per contaminació de la planta siderúrgica del grup Industrial Ilva, pertanyent al grup familiar Riva.

(3) Grup industrial italià públic que havia gaudit de moltes ajudes de l'Estat italià. Va canviar el seu nom per Italsider el 1961 arran de la constitució del pol industrial a Taranto. El 1988 va tornar a dir-se Ilva. El 1995 va passar a les mans del Grup Riva.

(4) Tumor del teixit mesoteli que recobreix els pulmons (pleura), l'estómac, el cor i altres òrgans.

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON LA PREMSA COMUNISTA

PER A CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):

Apartat 52076

28080 MADRID – ESPANYA

www.pcielcomunista.org

pci@pcielcomunista.org